

Баща на любовта

Премахване покривалото на
страха и осъдителността

Кевин Дж. Мълинс

Баща на любовта

От Кевин Дж. Мълинс (2020)

Имейл: lastmessageofmercy@roadrunner.com

Или посетете моя уебсайт lastmessageofmercy.com

Специални благодарности към:

Ейдриън Ибънс – fatheroflove-bulgaria.com

Рей Фоучър – characterofgod.org

Диан Джилман – Библейски учител и дългогодишен приятел

Ейс Ривера – Библейски учител и дългогодишен приятел

Цялата Фейсбук група/семејство *Баща на любовта*

Моята майка – просто за това че си такава прекрасна жена!

Съдържание

1. Не се облягай на своя разум.....	7
2. Бог демонстрира Своята прекрасна милост чрез Своя Син	17
3. Премахване на завесата върху Божия гняв	33
4. Нашият Бог е огън пояждащ.....	47
5. “На Мен принадлежи отмъщението!” казва Господ.....	64
6. Ето Божият Агнец!.....	83
7. “Бъдете святи, защото Аз съм свят.”	107

Докато четете тази книга ще намирате свидетелства на хора от целия свят, които навлизат в познанието за Бога относно Неговия любящ характер. В 12-та глава на Откровение четем, че Сатана и неговите ангели се опитват да преследват Божия народ, който пребивава на тази земя. Те усърдно се стремят да ни накарат да загубим своята вяра, за да може да представим погрешно нашия небесен Баща. В тези изпитания причинени от жестокия гняв на врага ние имаме следното обещание:

*"А те го [Сатана] победиха заради кръвта на Агнето [Исус] и заради **словото на тяхното свидетелство** и не възлюбиха живота си дори до смърт." (Откровение 12:11)*

Свидетелствата в тези страници са многопосочни и изразяват различни преживявания. Някои свидетелстват за лични преживявания от ежедневието си, когато са били в ситуации, които изискват избор. Дали ще следват пътя на нашия небесен Баща или човешки път? Други говорят за скъпоценностите на истината, които са открили в Писанието относно истинския характер на Бога и как това е повлияло на живота им, докато някои ни дават дълбоки проникновения към трудни за разбиране текстове от Писанието.

Въпреки че няма да можем да отговорим на всеки въпрос, който имате относно Божия характер, цялата тази книга е моето свидетелство за неопровержимия факт, че „Бог е любов“ (1 Йоан 4:8) и, че чрез тази любов преживях дълбока промяна в живота си, която ми дава сили да бъда по-добър баща, приятел, бивш съпруг, брат, служител и син.

Докато четете този материал, заедно със свидетелствата, ние се молим да бъдете насърчени, когато видите Бог в напълно нова

светлина и бъдете повлияни от Неговата безподобна любов, вдъхновяваща ви напълно да ...

“Възлюбиш Йехова твоя Бог с цялото си сърце, и с цялата си душа, и с целия си ум, и с цялата си сила ... и да възлюбиш ближния като себе си.”

~ Второзаконие 6:5; Левит 19:18; Матей 22:37-39.

Тази книга е посветена на моите три деца:

Исак Джон, Хейли Джийн и Елиана Роуз.

“Нека Йехова ви благославя и защитава;

Нека Йехова осияе с лицето си над вас,

и да ви даде благодат;

Нека Йехова издигне лицето Си над вас

и да ви даде мир.”

~ Числа 6:24-26 ~

Баща на любовта

“Вижте каква любов ни е дал Отец ...” ~ 1 Йоан 3:1.

1. Не се облягай на своя разум

Какво си мислите, когато прочитате изречението “Бог е любов.” (1 Йоан 4:8)? Вярвате ли на това, което пророк Еремия казва:

“ГОСПОД ми се яви отдалеч и каза: Да, с вечна любов те възлюбих и те привлякох с милост.” (Еремия 31:3)

Вярвате ли, че Бог обича Своето творение с „вечна любов“? Не гледайте на думата „вечна“ като от СЕГА до вечността. Вижте я като от МИНАЛАТА вечност до бъдещата вечност. Никога не е имало време, нито някога ще има, когато Бог не ви е обичал. **Няма значение какво сте направили, правите или ще направите, нашият Баща винаги ви е обичал, ще ви обича и ще ви показва милост.** Винаги помнете, че Бог ще използва „милост“, за да ви привлече към Себе Си. Той никога не използва страх.

“И ние сме познали и сме повярвали любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който стои в любовта, стои в Бога, и Бог — в

него. В това се усъвършенства любовта в нас, че имаме дръзновение в съдния ден, защото, както е Той, така сме и ние в този свят. В любовта няма страх, а **съвършената любов изгонва страха, защото в страха има наказания, но който се страхува, не е станал съвършен в любовта.** Ние любим, защото първо Той възлюби нас." (1 Йоаново 4:16-19)

Тази любов на гръцки се нарича ἀγάπη (агàпe) и се проявява чрез жертвоготовна, предана и несебелюбива служба (или даване) към другите. Във всичките ни размишления върху характера на Бога трябва да бъдем готови да се откажем от предубежденията си. Бог е казал: "Моите мисли не са вашите мисли, нито вашите пътища са Моите пътища." (Ис. 55:8). Не трябва да напъхваме Бога в кутия според собствените ни идеи и начин на живот, а е необходимо да "уповаваме на Йехова с цялото си сърце; и да не се облягаме на своя разум." (Пр. 3:5).

Довери Му се, когато казва, че е любов.

Довери Му се, когато казва, че те обича

"с вечна любов."

"Повдигнете очите си към небесата и погледнете към земята долу — защото небесата ще изчезнат като дим и земята ще се разпадне като дрека и обитателите ѝ просто така ще измрат. Но Моето спасение ще пребъде вечно и **правдата Ми няма да се отмени.** Слушайте Ме, вие, които познавате правда, народ, в чието

Любовта дълго търпи и е милостива

"Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не мисли зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината,

всичко премълчава, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не преминава;" (1 Коринтяни 13:4-8)

 BibleVerseImages.com

сърце е Моят закон! Не се бойте от злобния присмех на хората, не се плашете от злословието им," (Исаия 51:6-7)

Божията правда е вечна. Никога няма да бъде унищожена. Живота на правдата е единственият живот, който е вечен. Когато Исус ви обещава “вечен живот” Той не ви обещава просто, че никога няма да умрете. Неговият фокус не цели да породи някакви егоистични амбиции просто да се живее вечно, но говори за един начин на живот, който отразява правдата на Отец. Тази правда ни е дадена в писмен вид в Неговия закон (Неговата Тора) — “Слушайте Ме, вие, които познавате правда, народ, в чието сърце е Моят закон.” Когато законът на истина е в сърцата ни, ние ще “познаваме” (преживяваме) вечния живот от правдата на Отец. Но без правдата на Бога, Писанието е ясно:

"Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един." (Римляни 3:10-12)

Забележете, че „правдата“ и „доброто“ са синоними. Това е стил на писане сред евреите наречен *еврейски паралелизъм*. Когато Писанието казва, че нашият небесен Баща е „праведен“, то казва, че Той е „добър“. Исус загатва за това, когато казва: “*Защо Ме наричаш добър? Никой не е добър освен Бог.*” (Марко 10:18).

Би било опасно да се опитваме да измислим дефиниция за “доброто” (правдата) без да използваме Писанията. Когато човечеството се опитва да определи какво е добро и зло с нашите паднали умове, това довежда до яденето от дървото за познаване на доброто

и злото. Само бихме смесили доброто и злото. "Горко на онези, които наричат злото добро, а доброто зло; които слагат тъмнина за светлина и светлина за тъмнина; които слагат горчиво за сладко и сладко за горчиво! Горко на онези, които са мъдри в очите си, и които са разумни пред себе си!" (Исая 5:20-21)

Бог е пълната противоположност на злото и тъмнината; защото "Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина." (1 Йоан 1:5). Присъствието на доброто и злото НЕ е балансирана вселена. Тъй като Бог е съвършена любов, Той върши само това, което е право (праведно) и добро. Той е абсолютна истина! Затова нека внимаваме: "Има път, който се вижда прав на човека, но краят му са пътища на смъртта." (Притчи 14:12).

Тогава какво е „добро“ и „праведно“? Ами, нека се върнем в началото, където Самият Бог за първи път използва думата „добро“ – при сътворението. Ще видите, че в Битие първа глава, след всеки ден от творческата седмица, Бог казва, че е „добро“, а на последния ден от сътворението Той казва „много добро“ и след това Си починал. Павел пише:

"Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение." (Римляни 1:20)

Така че това, което е невидимо в Отец (Неговият вечен характер) се вижда ясно в творението, а ние тъкмо научихме, че творението изявявало доброта.

Но кое е това във всеки ден, което било „добро“? Ами, какво прави всяко от нещата, които Той е сътворил? Какво прави слънцето? То ДАВА светлина. ДАВА топлина. ДАВА живот и виталност на растения, животни и хора. Ами дърветата? Какво правят те? Те ПРЕДОСТАВЯТ места за почивка и храна за птици и други творения. ДАВАТ сянка. ДАВАТ кислород. ПРИДАВАТ цвят на света. Ами тревата? Тя ДАВА храна за творенията. ДАВА кислород и охлажда въздуха. ПРИДАВА цвят на света. Ами водата? Тя ОСИГУРЯВА дом за морските творения. ОСИГУРЯВА ни здравословни съставки и поддържа чистотата ни. Мисля, че идеята е ясна. Вечният характер на Отец и Неговата правда са живот на ДАВАНЕ.

“Конструктивният протокол върху който Бог е изградил Своята вселена е познат като Божият закон. И този закон е законът на любовта, един израз на Неговата природа и характер ... Един обикновен пример за действието на този закон е дишането. При всяко издишване ние отделяме въглероден диоксид (CO_2), а растенията ни връщат кислород (законът на дишането). Това е Божият план за живот, един постоянен цикъл на свободното даване. Това е израз на Божия характер на любов и животът е съграден да функционира на тази основа. Ако нарушите този закон, този цикъл на даването, като завържете найлонова торбичка на главата си и егоистично напълните тялото си с CO_2 , вие нарушавате планирания протокол за живот и резултатът е смърт. ‘Заплатата [резултатът] на греха е смърт’ (Римляни 6:23). Този цикъл на даването е законът върху който Бог е конструирал функционирането на живота.” (Д-р Тимъти Дженингс, Лекарството, Предговор).

Концептуалното значение на фразата „Отче наш“ е, че Той е вечният ДАРИТЕЛ. Той е единственият ИЗТОЧНИК на ЖИВОТ, който ДАВА на всичките Си творения това, което е ДОБРО и необходимо за физическото и духовното здраве. Исус учел:

"Затова ви казвам: Не се безпокойте за живота си — какво ще ядете или какво ще пиете; нито за тялото си — какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото — от облеклото? Погледнете небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и пак **небесният ви Отец ги храни**. Вие не сте ли много по-ценни от тях? И кой от вас може с безпокойство да прибави един лакът на ръста си? И за облекло защо се безпокойте? Разгледайте полските кремове как растат — не се трудят, нито предат; но ви казвам, че дори Соломон в цялата си слава не се е обличал като един от тях. Но ако **Бог така облича полската трева**, която днес я има, а утре я хвърлят в пещта, **няма ли много повече да облича вас**, маловерци? И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем?; или: Какво ще пием?; или: Какво ще облечем? Защото към всичко това се стремят езичниците; понеже небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. **Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави**. Затова, не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Достатъчно е на деня собственото му зло." (Матей 6:25-34)

Да, нашият Баща е СЛУЖИТЕЛ — наш ДАРИТЕЛ. Псалмистът пише: "Небесата разказват славата Божия и просторът разкрива делото на ръцете Му." (Пс. 19:1); "Небесата прогласяват Неговата правда и всеки вижда славата Му." (Пс. 97:6).

Знаехте ли, че Божията слава е Неговият праведен характер? Мойсей умолявал Отец, казвайки "Моля, покажи ми славата Си" (Изх. 33:18). В стих 19 Бог отговорил:

"Ще направя да mine пред теб всичката Моя **благост** и ще възглася пред теб Името ГОСПОД; и ще покажа **милост**, към когото ще покажа, и ще **пожалея**, когото ще пожалея."

Ето това означава да се „прогласи ИМЕТО Йехова.“ Думата „име“ в Писанието концептуално означава „характер.“ Прогласяването на името ГОСПОД или Йехова означава да се прогласи Неговият характер на доброта, жалостивост и милост във всяка дума и действие. В Изход 34 глава ние четем:

"И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името [слава/характер] ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него [Мойсей] и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен," (стихове 5-6)

Бог говорил чрез пророк Езекиил казвайки: "Но Аз се загрижих за святото Си Име [характер], което израилевият дом оскверни между народите, където отиде." (Езекил 36:21) Тук изповядващите се за последователи на Бога (Израил) оскверняват Божия характер сред езичниците. Извършвали го само чрез това, което направили, но също и чрез това което казвали. Нещата които казвали за характера на нашия Баща не били верни и резултатът от това бил, че собствените им действия били в противоречие с Неговите пътища. Собствените им действия в това, че не били милостиви, състрадателни, дълготърпеливи и пълни с доброта и истина, оставили погрешно отражение за Този, за Когото заявявали, че бил техен Бог. В резултат на това всред народите били поддържани погрешни разбирания за единия истинен Бог. Името Му било осквернено и те всички се провалили по отношение на славата (характера) на Бога. Това е грях; *"защото всички съгрешиха и са лишени от Божията СЛАВА," (Римляни 3:23).*

Бог не ни е дал дух на страх, но на сила и любов и на здрав ум. Затова не се срамувай от свидетелството на нашия Господ ..." ~ 2 Тимотей 1:7

Понеже Писанието ни казва "Всяка неправда е грях" (1 Йоан 5:17), тогава правдата е живот без грях. В 1 Йоан 3:4 Йоан ни казва "Този който съгрешава престъпва закона, защото грехът е нарушение на закона." Неправдата е грях, а грехът е престъпване на Божия закон (Тора). Правдата е живеене в защитаващите стандарти на Божия закон докато грехът е избор за скитане извън неговата протекция и изцеление. Павел пише "Не дължете на никого нищо освен взаимна любов; защото, който люби другия, е изпълнил закона." (Римляни 13:8) След това, цитирайки някои от Десетте заповеди, за да ни покаже точно на кой стандарт се позовава, той заключава: "НЕ върши зло на ближния, следователно, любовта е изпълнение на закона." (стих 10)

Както може да видите, правдата е един живот, в който другите са на първо място и този несекелюбив живот идва само от Бога; защото Той е източникът на всичко добро и право в света: "Всяко дадено добро и всеки свършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна." (Яков 1:17)

Бог заявил: "Аз съм Йехова, Аз не се променям." (Мал. 3:6). Тъй като "Бог е любов", и "не се променя", защото в Него "няма изменение нито сянка на промяна", тогава вие винаги може да уповавате на това, че Той НИКОГА няма да извърши нещо, с което да ви нарани. **Дори и да сте Негов враг.**

Когато Исус бил на земята, Той прогласил любовта на нашия небесен Баща казвайки:

**"Преди да те
образувам в корема, те
познах и преди да
излезеш от утробата,
те осветих;"**

(Еремия 1:5)

BibleVersesImages.com

"Чули сте, че е било казано: „Люби ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравяват само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете съвършени [напълно несебични/милостиви] и вие, както е съвършен [напълно несебични/милостиви] вашият небесен Отец." (Матей 5:43-48)

Забележете, че да обичате враговете си и да вършите добро на онези, които ви мразят е сравнено с любовта на *"вашият небесен Отец."* Причината поради която вършите тези добри неща е по-неже сте станали *"деца на вашия Баща"* и Той действа по този начин. Нашият Баща обича Своите врагове и върши добро на всички, които Го мразят; *"Защото Той е благ към неблагодарните и злите."* (Лука 6:35) В следващата глава ще започнем да виждаме Христос е умрял, за да поправи сломеното състояние на падналия човек и да ни доведе в хармония с Бога и Неговия закон.

Цялото човечество и християни и нехристияни, теолози и атеисти, спасители и серийни убийци, дължат всеки свой дъх на Бога; Единственият, *"който е направил небето, земята, морето и всичко, което е в тях; който през миналите поколения е оставял всичките народи да ходят по своите пътища, макар и да не е преставал да свидетелства за Себе Си, като е правил добрини и ни е давал от небето дъждове и плодородни времена, и е пълнил сърцата ни с храна и радост."* (Деяния 14:15-17)

Сравнение между нашия Баща и Неговия закон

<u>Отец е:</u>		<u>Законът е:</u>
Лука 18:19	ДОБЪР	Римляни 7:12
Исаия 5:16	СВЯТ	Римляни 7:12
Втор. 32:4	ПРАВЕДЕН	Римляни 7:12
Матей 5:48	СЪВЪРШЕН	Псалм 19:7
1 Йоан 4:8	ЛЮБОВ	Римляни 13:10
Изход 9:27	ПРАВЕДЕН	Псалм 19:9
Втор. 32:4	ИСТИНА	Псалм 119:142, 151
1 Йоан 3:3	ЧИСТ	Псалм 19:8
Йоан 4:24	ДУХОВЕН	Римляни 7:14
Мал. 3:6	НЕПРОМЕНИМ	Матей 5:18
Битие 21:33	ВЕЧЕН	Псалм 111:7, 8

Никой, нито светия нито грешник,

не ядат своя ежедневен хляб,

без вечната

ПРЕКРАСНА МИЛОСТ

на Бога.

2. Бог демонстрира Своята прекрасна милост чрез Своя Син

Всичко, което Бог прави е да ДАВА. Дори, когато по-голямата част от света избира да Го мрази, нашият Баща все още ДАВА.

"Защото Бог толкова възлюби света, че ДАДЕ Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот." ~ Йоан 3:16 ~

Да, ние ще получим „вечен живот“ — живота на правдата. Чрез обитаващия в нас Дух (живот) на Отец, чрез Неговия Син, ние ще проявяваме живот на саможертвено ДАВАНЕ — живот на несебелюбиво СЛУЖЕНЕ. Живот, който проявява Божията любов чрез обичане на ближния. Живот на безусловно прощение (англ. forgive-ness - прощение, съдържа думата давам) към онези, които ни мразят, обиждат и преследват. Живот, който промотира само здраве и жизненост и прекъсва злото, унищожението, раздражението и насилието. Ние извършваме това не чрез собствената си сила, но чрез Неговата обитаваща у нас правда; защото *"вие сте от Него в Христос Иисус, който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление; така че, както е писано: "който се хвали, с Господа да се хвали.""* (1 Коринтяни 1:30-31) Трябва винаги да *"отдаваме слава на Онзи, Който е направил небето и земята, морето и всичко, което е в тях."* (Откр. 14:7).

Исус казал *"нека свети вашата светлина пред хората, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, който е на небесата."* (Матей 5:16). Извършването на добри (даване) дела никога

не е било замисляно като средство да се спечели Божието благоволение. Не можем да вършим добри дела докато Онзи, Който е добър (даващ) не живее в нас и чрез нас. Ето защо основният ни фокус в проявяването на “добри дела” е такъв, че хората около нас да прославят нашият небесен Баща. Те ще видят, че Той наистина е добър (даващ) и праведен.

Само чрез приемането на „Христос във вас“ вие наистина имате живот. (Кол. 1:27). Нашият Месия казал "Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен." (Йоан 14:6) Той е пътят към разбирането на мислите на Отец и пътя на живота. За да се разбере напълно истинският характер на Отец, трябва да гледаме към Отец през живота на Исус, който казал "Ако си видял Мен, видял си Отец." (Йоан 14:9). Павел казва, че "в тези последни дни" Отец "ни е говорил чрез Своя Син", който е "сиянието на Неговата [на Отец] слава [характер], и точен образ на Неговата личност." (Евр. 1:1-3). А Йоан пише "Защото както Отец има живот в Себе Си, така е ДАЛ и на Сина да има живот в Себе Си." (Йоан 5:26). На Исус е бил даден самият живот на Отец, който се дава и на нас:

"И свидетелството е това, че Бог ни е ДАЛ вечен живот [правда] и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота. Това ви писах на вас, които вярвате в Името [характера] на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот." (1 Йоаново 5:11-13)

Ето защо е изключително важно да четем Стария завет през очите на Исус. Павел казва, че "евангелието [Добрата вест] на Христос" е "силата на Бога към спасение ... защото в него [евангелието на Христос] се разкрива правдата [несебелюбивият характер] на Бога ..." (Римл. 1:16-17). Павел предупреждава, че хората четат Стария завет с покривало на сърцето си (2 Кор. 3:14-15). За-

ради цялото насилие и кръвопролитие те виждат само едно "служение на смъртта ... и осъждане." (стихове 7-9). След това продължава:

*"Но когато то [сърцето] се обърне към Господа, **покривалото се отмахва**. А Господ [Исус] е [животворен] Дух; и където е Господният [Исусовият] Дух, там е свобода." (2 Коринтяни 3:16-17)*

А в писмото си към Галатяните Павел казва, че "Бог изпрати Духът на Своя Син в сърцата ви, който вика, Авва, Отче." (Гал. 4:6).

Понеже Исус е цялата картина (образ) на нашия непроменен Баща, "Исус Христос е същият вчера, днес и довека." (Евр. 13:8).

Когато е възприеман правилно, Божият характер се превръща в наслада за нас. Страхът и осъдителността се разтопяват докато Той ни говори, казвайки: "Защото Аз зная мислите, които мисля за вас... мисли на мир, а не на зло, да ви дам бъдеще и надежда." (Еремия 29:11) Нашият Баща "се весели за теб с радост, Той те обновява в любовта Си, ще ликува за теб с песен." (Софоний 3:17). Той е завинаги "Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив, многомилостив и верен." (Псалми 86:15)

Чрез живота на Исус виждаме, че нашият Баща не е отмъстителен тиранин, но състрадателен и жертвоготовен СЛУЖИТЕЛ

Когато мисля за стиха “Исус Христос е същият вчера, днес и довека” нещо достига до мен по един труден начин. Това означава, че ние можем да наблюдаваме само един ден от живота на Христос и след това да разширим принципите и изявения в него характер 4 дни, 4,000 години или 4 милиона години назад ... а също и във вечността. Ако Той наистина не се променя, а това действително е така, можем да стигнем до следното заключение: Начинът по който Той се отнасял към гордите фарисеи, безпомощния грешник или към множествата, които Го отхвърляли, е същият по който Той винаги се е отнасял към тях. “Никой кога да е не е видял Бога. Единородният Син, който е в Лоното на Отец, Той Го изяви.” Йоан 1:18.

~ Малкълм Даниел Рийди (Кливланд, Тенеси, САЩ)

"Но Исус ги повика и им каза: Вие знаете, че онези, които се считат за владетели на народите, господаруват над тях и големците им **властват** (англ. държат се като тирани) над тях. **Но между вас не е така**; а който иска да стане велик между вас, нека ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, нека бъде слуга на всичките. Защото и **Човешкият Син [Месията]** не дойде да Му служат, а да СЛУЖИ и да ДАДЕ живота Си откуп за мнозина." (Марко 10:42-45)

Воден от Своята вечна любов Бог демонстрирал милостта Си като се отказал от Сина Си, който бил отхвърлен, а след това и убит, за да може всички да видят истинското естество на греха въведен от Сатана, който *“беше убиец от началото, и не устоя в истината, защото в него няма истина ... защото той е лъжец и на лъжата*

баща." (Йоан 8:44). Каква е връзката между лъжата и убийството тук? В Матей 5:21-22 Исус ни учи, че обиждането, мразенето изказването на лъжи, раздражението и всяка форма на унижаване, е същото като убиване (виж Яков 4:11).

Ето това Сатана (неприятелят) правел в началото. Той бил убиец извършвайки клеветнически (дяволски) обвинения срещу Бога. Искал Бог да го няма, да е мъртъв (виж Ис. 14:12-14). Езекиил говори за Сатана, който някога бил „засеняващ херувим“ и бил свършен в пътищата си от деня, в който бил създаден докато не се намерила „неправда“ у него (Ез. 28:14-15). Някои преводачи използват думата “беззаконие” на мястото на “неправда.” Еврейската дума тук е *עוֹלָם* (ex'-вел), което буквално означава да извършваш “жестоки дела на неправда”, “неправедност”, “зло.” Сатана е лъжец в най-пълния смисъл на думата, защото познава истинския характер на нашия Баща, но целенасочено злослови името Му чрез думи и жестоки действия на несправедливост, за да кара хората да повярват, че Бог е този, който ги наранява; защото **искането на Сатана било всеки грях да срещне своето наказание.** Той е преследващият “обвинител”, който *“има силата на смъртта.”* (Откр. 12:9-10; Евр. 2:14).¹ Сатана е този, който въвел теория за справедливостта, която е несъвместима с милостта.

Мисълта, че Сатана е този, който обявява наказание за греха може и да ви шокира, но това е защото грехът е хвърлил това покривало над очите ни. Мнозина вярват, че Бог е изоставил този свят, но Исаия посочва, че *“вашиите беззакония ви отделиха от вашия Бог и вашиите грехове скриха лицето Му от вас, да не чува.”* (Исаия 59:2) Бог

¹ Някои преводи на Евр. 2:14 използват думата “имал” вместо “има”, но гръцката дума е сегашно деятелно причастие. Сатана “има” силата на смъртта, защото той е авторът на греха и смъртта, които са в противоположност на Божия план.

не ви е оставил, защото Той е обещал: „**Никак няма да те оставя и никак няма да те напусна.**“ Така че ние смело можем да кажем: „Господ ми е помощник, няма да се убоая; какво ще ми стори човек?“ (Евреи 13:5-6) *„Защото не е презрял и не се е отвърнал от скръбта на оскърбения, нито е скрил лицето Си от него; а послуша, когато той извика към Него.“* (Псалми 22:24) Точно заради фалшивите обвинения срещу нашия небесен Баща, Исус дошъл на този свят, за да разкрие истинския характер на нашия Баща, който винаги е *“милостив, жалостив, дълготърпелив и пълен с доброта и истина”* (Иzx. 34:6); защото Йоан свидетелства: *“ние видяхме Неговата [на Исус] слава [характер], като на единородния на Отец, пълен с благодат и истина.”* (Йоан 1:14). И тъй като *“В Него беше живота”* (Йоан 1:4), *“Бог не изпрати Своя Син на света да осъди света, но светът да може да има живот чрез Него.”* (Йоан 3:17).

Не е Бог този, който осъжда грешника, защото *“Този, който вярва в Него не е осъден, но този, който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в името [опрощавачия характер] на единородния Божи Син.”* (стих 18). Осъждането НЕ идва от Бога, а от самоосъдителността на човечеството. Тази идея не може да бъде подчертана достатъчно. Нека разгледаме Римляни 5:18 така както се появява във Версията на Крал Джеймс (KJV):

“Затова както чрез престъплението на единия [Адам] съд дойде към всички хора за осъждане; също така чрез праведността на единия [Исус] свободният дар дойде към всички хора за оправдание на живота.”

Думите с наклонен шрифт тук в KJV разкриват, че те не са част от гръцкия ръкопис, от който е преведен този текст. Те са били добавени от преводачите. Без добавените думи, текстът би бил следния:

“Затова както чрез престъплението на единия към всички хора за осъждане; също така чрез праведността на единия към всички хора за оправдание на живота.”

В Христос имаме увереност, че Отец не осъжда никой човек, защото Исус казва: *“Отец не съди [осъжда] никого, но е поверил целия съд на Сина.”* (Йоан 5:22). Тогава кой е съдил и осъдил „всички хора“, ако не е Бог? Това бил Адам. *“Чрез престъплението на Адам [съд дойде] за всички хора към осъждане.”*

Думата Адам на еврейски означава „човечество“. Писанието казва, че Бог е направил мъжа и жената *“и ги благослови и ги нарече Адам [човечество], в деня, когато те бяха сътворени.”* (Бит. 5:2). Така че, когато Бог създал Адам, Той сътворил цялата човешка раса в него. Грехът, чрез Адам докарал осъждане за нас, а *“заплатата на греха е смърт.”* (Римл. 6:23). НЕ е Бог този, който издава смъртната присъда тук, а ГРЕХЪТ. Сатана, авторът на греха и смъртта, е този, който ни държи за откуп.

*“А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствена си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а **грехът**, като се развие напълно, ражда смърт.”* (Яков 1:14-15)

Бог предупредил Адам и Ева, че в деня, в който ядат от забранения плод *“Непременно ще умреш.”* (Бит. 2:17). А в Езекиил 18:20 Бог казва: *“Душата, която е съгрешила, тя ще умре.”* Моля обърнете внимание какво не казват тези два пасажа. Не казват *“душата, която е съгрешила, Аз [Бог] ще я убия.”* Бог не налага наказание тук. Той предупреждава с любов, че ГРЕХЪТ (акта на отдалечаване от Неговия защитаваш стандарт - закона) ще ви убие, а Неговото желание е да ви спаси от ЕСТЕСТВЕНИЯ резултат от греховния начин на живот (неправда).

"В пътеката на правдата има живот и в този начин на живот няма смърт." (Притчи 12:28)

Единствено Бог е праведен, и тъй като *"в този начин на живот няма смърт"*, тогава **няма смърт в Бога**. Исус, който не е сторил нищо от собствената Си власт и говорил само това, което Го е учил Неговия Баща (Вт. 18:18-19; Йоан 7:16; 8:28) заявява: *"иде князът [Сатана] на този свят, той няма нищо в мен."* (Йоан 14:30). Нищо от природата на Сатана не било в Христос. Всичко при Сатана е свързано със страх и осъдителност, лъжи и измама, убиване и унищожение.

"Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне." (1 Петрово 5:8)

Всичко при нашия небесен Баща е свързано с надежда и милост, истина и вярност, възстановяване и живот.

*"Защото, **който ме намери, намира живот** и придобива благоволение пред ГОСПОДА, а който съгрешава срещу мен унищожавя себе си. Всички, които ме мразят, **обичат смъртта**." (Притчи 8:35, 36)*

Тук е представено толкова ясно и просто — НЕ Бог е този, който убива грешника; защото *"който съгрешава срещу мен **унищожавя себе си**."* Подобно четем:

"Понеже намразиха знанието и не избраха страха от ГОСПОДА, не приеха съвета ми и презряха цялото ми изобличение, затова **ще ядат от плодовете на своя си път** и ще се наситят от **своите си измислици.**" (Притчи 1:29-31)

Божият закон не е ограничаваща ограда, а предпазващ паранет.

Яденето от забранения плод символизирило тяхното възприемане на всичките лъжи, на които били учени при това дърво. Чрез греха била имплантирана една фалшива система за справедливост, която направила така, че умовете им да се управляват от страх и осъдителност. След тяхното съгрешаване Адам и Ева чули Бог да ходи в градината и затова "се скриха от присъствието на Господа Бога всред градинските дървета." (Бит. 3:8). Не Бог скрил лицето Си, а Адам и Ева. Защо се скрили? Адам казал на Бога: "Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото бях гол" (Стих 10). От какво се уплашил той?

Ами, той знаел какво бил казал Бог, че в деня, в който ядат от забранения плод, със сигурност щели да умрат. Адам и Ева се уплашили, че Бог идвал да ги обвини и осъди на смърт. С други думи, те си помислили, че Бог идва да ги убие. Онези, които не вярват, че Той прощава свободно, няма да търсят Неговото прощение и изцеление. Повечето хора в света днес вярват, че нашият небесен Баща е строг съдия, чиито очи са върху всяко наше движение, за да намери за какво да ни обвини и осъди. Но Бог изпратил Своя Син в света, за да ни покаже, че Той НЕ осъжда света. Той е Този, Който действа за нашето спасение и възстановяване. Само чуйте Божия отговор след като Адам Му казва, че се е скрил, защото бил гол (или изложен): "Кой ти каза, че си гол?" (Бит. 3:11). С други думи, Бог не е този, който обвинява и осъжда (изложил) Адам за това че е съгрешил. Осъждането идва от неверието на

Адам в Божията прощателност. Неприятелят, Сатана е който ни осъжда и обвинява, че не заслужаваме Божието прощение. А поради живота, смъртта, възкресението и възнесението на Исус в небето, Йоан чул силен глас в небето, който казал: *"Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя [Сатана], който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог."* (Откровение 12:10)

Сатана изкривил нашето мислене за Божия характер. Мнозина днес живеят живота си с вярата, че греховете им са твърде големи, за да може Бог да им ги прости. След като Каин убил брат си Авел и Бог повторил какви ще са последиците от един такъв акт, повечето Библии го цитират да казва: *"Наказанието ми е по-голямо отколкото мога да понеса."* (Бит. 4:13). Обаче еврейската фраза описва по-точно погрешното му разбиране на Божието прощение: *"Нечестиято ми е по-голямо отколкото може да бъде простено."* (Буквален превод). На базата на това погрешно разбиране на нашия небесен Баща се основава мисълта Той да бъде обвиняван за нашите скърби. Само поради факта, че се „уплашили“ от Него, става ясно, че те Го обвинявали и съдели като непростителен Баща, което поставило (отразило) самоосъждане върху тях самите.

"Не съдете, и няма да бъдете съдени; не осъждайте, и няма да бъдете осъждани; прощавайте, и ще бъдете простени; давайте, и ще ви се дава: добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават в скута, защото ще бъдете оценявани чрез същия стандарт, с който оценявате другите." (Лука 6:37-38)

След като Бог дошъл при тях и ги разпитал за греха им, Адам, който сега бил обсебен от врага, обвинил Бога и собствената си съпруга като казал: *“Жената, която Ти ми даде да бъде с мен, тя ми даде от дървото и аз ядох.”* (Бит. 3:12). Ева също играла обвинителната игра като казала: *“Змията ме измами и аз ядох.”* (Стих 13). Тя не само обвинила змията, но също и Бог, който я бил създал. Това е осъдителният дух (естество), който всички сме наследили от първите ни родители. В една онлайн проповед пастор Грег Бойд обяснява: *“Съденето е, когато приписваш стойност на себе си за сметка на друг. Любовта е обратното на това. Тя приписва стойност на другите за сметка на себе си. Кръстът е съвършен пример за това.”* Това съдене (осъждане) на другия било причинено изцяло от влиянието на злословещата змия в градината. След като Адам и Ева яли от плода, бивайки предупредени за резултатите от греха, започнали да чувстват страх и безпокойство за първи път, мислейки, че Бог ще изпълни смъртна присъда над тях. Те избрали да се подчинят на своите чувства вместо на истината на Божиите думи, че Той не се променя и е вечно *“милостив, жалостив, дълготърпелив и изобилващ с доброта и истина.”*

Учейки ни как да се молим, Исус казва: *“... прости ни дълговете [греховете] както и ние простихме на нашите длъжници.”* (Мат. 6:12). Забележете, че прощението идва още докато личността е *“в дълг”* към онзи, който дава прощението. Това е любовта на нашия Баща. **Той прощава още докато човекът съгрешава срещу Него.**

*"Защото Ти, Господи, си благ и готов да прощаваш, и многими-
лостив към всички, които Те призовават."*

*"И ако някой
чуе думите Ми и
не ги пази, Аз не
го съдя; защото
не дойдох, за да
съдя света, а за да
спася света."
Йоан 12:47)*

(Псалми 86:5)

Тук виждаме, че понеже Бог е "ДОБЪР", Той е "готов да прощава ... на всички, които ви-
кат" към Него. Това не означава, че Той про-
щава само на онези, които викат към Него.
Той е "готов" с прощението още преди ня-
кой да Го призове. Неговата „стомна“ с любов и прощение е ви-
наги пълна и готова да се излее; *"защото Йехова е ДОБЪР и Него-
вата милост е вечна. Истината Му трае във всички поколения."* (Пс.
100:5). Когато викате към Него Той вече има прощение за вас. То е
"вечно" за всички.

Планът за спасение не е изработен след греха. Бог не е казал:
"Човекът съгреши, какво да правим сега?" Не, Божият спасителен
план (Неговият завет на милост) вече е бил готов преди Адам да
съгреши. Това трябва да е било така. Защо? Защото, когато Адам
съгрешил, той веднага би бил заличен от този грях. Но фактът, че
Адам останал жив разкрива, че веднага щом той е съгрешил, е
имало Спасител, който е застанал на негово място, Който ни е из-
купил със скъпоценната Си кръв "предузнат **преди създанието на
света**, но се яви в тези последни времена за вас," (1 Петрово 1:18-
20). В деня на Петдесетницата, 50 дни след възкресението на Исус,
Петър заявил, че Исус бил "предаден според определената Божия воля
и предузнание." (Деяния 2:23)

Исус казва: "Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе
си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва." (Лука 9:23). Нами-
рате ли за странно, че Исус казва това още преди да бъде разпънат

на кръст? А какво иска да каже с това „всеки ден“? Той желае да носим един кръст на себеотричане „всеки ден“, докато Той носил кръста Си само няколко часа от един ден, така ли? Но нека вземем в предвид как Йоан казва, че Исус е *“Агнето заклано от основаването на света.”* (Откр. 13:8)². А Исаия заявява:

“Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.” (Исаия 63:9)³

Да, Божият Син е приписвал стойност на другите за сметка на Него самия като е носил кръста Си ежедневно в продължение на почти 6000 години. Исусовото умирање на кръста е едно откровение за страданието, мъката и болката, които Той е понасял от деня, в който грехът е бил заченат в сърцето на Сатана. Скъпи читателю, денят, в който Бог простил на Адам, Той простил на цялата човешка раса (човечество). Никой на цялата тази планета не може да каже, че Бог не му е простил.

“И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си... Той съживи с Него, като прости всичките ви престъпления. Той изличи един сертификат за дълг [вина, себеосъждане], който беше против нас³, и го отстрани отсрещ нас, като го прикова на кръста;” (Колосяни 2:13-14)

² Концепцията за Исус като заклано Агне ще бъде разгледана в 6-та глава.

³ Постановления (догми): Павел не говори тук за Божия закон, както мнозина тълкуват това, но за осъдителните сърца - по “човешки традиции” и “човешки заповеди”, водещи към една основана на изпълнението/задоволяването религия (Кол. 2:8, 22; Еф. 2:15).

"Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е избрал в Него преди основаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Иисус Христос по благоволенieto на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си. В Него **имаме изкупление чрез Неговата кръв, опрощаването на прегрешенията** според богатството [характера] на Неговата благодат." (Ефесяни 1:3-7)

*"Защото Той [Христос] е прощението на греховете ни и **не само за нашите [на вярващите], но също и за греховете на целия свят.**"*
1 Йоан 2:2 (Библия на Уиклиф).

Никой на цялата тази планета не може да каже, че е под някакво осъждане от Бога

Бог ви е простил още преди да се родите и да сте извършили някое греховно действие. Чрез Неговата "вечна любов" Той е простил на цялата човешка раса още преди да помолите прошка или да имате някаква вяра в нея.

*"**Но Бог доказва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас...** Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, **когато бяхме неприятели**, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот! ... Но дарът не е такъв, каквото беше прегрешението; защото, ако поради прегрешението на един измряха мнозина, то много повече Божията благодат и дарът чрез благодатта на един Човек, Иисус Христос, се изля изобилно за мнозина. ... Защото,*

както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Един ще станат праведни мнозината." (Римляни 5:8-10, 15, 19)

"Исус Христос дойде, за да разкрие Отец. Никога не е имало съществуване на тази земя, което да е обичало грешника така както Той, и никога такъв, който да мрази греха така пълно и свършено. Любовта Му към грешника беше толкова безкрайна колкото и омразата Му към греха. В Него се разкрива един Бог, който винаги и напълно отделя грешника от греха. Той мрази греха, защото грехът е враг на грешника, когото Той обича." ~ Джордж Е. Файфилд (1859-1926)

Павел ни съветва да не "се възгордее(м) и падне(м) **под осъждането на дявола.**" (1 Тимотей 3:6). А Йоан казва: "**ако нашето сърце [съвест] ни осъжда**, Бог е по-голям от нашето сърце и знае всичко. Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, ние имаме дръзновение спрямо Бога," (1 Йоаново 3:20-21). Имайте увереност в нашия любящ Баща, който, заради Своя Син, "Агнето заклано от основаването на света", ви е ДАЛ Своята праведност, защото "**няма осъждане за онези, които са в Христос Исус.**"

Скъпи читателю, няма нужда да живееш в страх, смятайки, че си под някакво осъждане от Бога. Без значение какво си направил в миналото, или какво правиш сега, помни и вярвай, че ти си Негово дете. Той НИКОГА няма да те остави или забрави. Той НИКОГА няма да ти причини нещо лошо.

*"И [ти] стана, и се отпрати към [своя] баща. И когато [ти] беше още много далече, [твоят] баща [те] видя, и се смили, и се затича, и [те] разпрегръща и [те] целуна казвайки: 'Скъпо мое дете [ти] беше мъртво, а сега си живо. [Ти] беше изгубено, а сега се **намери.**' И те всички започнаха да празнуват."*

~ Лука 15:20, 24

Грехът, който осъжда всички ни на смърт е духът на осъдителността чрез Адам (Римл. 5:16-18; Бит. 3:12). Ние трябва да го победим, за да бъдем подготвени за небето и новата земя, и ние можем чрез Христос, Който се опитва да ни даде ново сърце, което е Божието сърце (Йоан 5:22). Всеки път, когато осъждаме някой, ние осъждаме себе си на смърт. Това е нещо сериозно за онези, които имат духовно проникновение и които напълно съзнават борбата през която минаваме, в стремежа си да не съдим другите. Матей 4-та и 5-та глави излагат Божия характер, който е копие на закона. Можем да вършим добри дела, да правим чудеса, да извършваме всички правилни неща и все още да подхранваме духа на осъдителност, който води към смърт. Духът на критиката и осъдителността ни отделя от Бога и вечния живот.

~ Тина Мари Симон (Монреал, Квебек, Канада)

Исус уповаваше на и вярваше в Своя Баща, когато чу думите "Това е моят възлюбен Син, в Когото аз благоволя." (Мат. 3:17). И Той се придържаше към тази вяра дори, когато Сатана Го изкушаваше, казвайки: "Ако си Божият Син ..." (Мат. 4:3, 6). Не оставяйте Сатана да ви накара да се съмнявате. Вярвайте, че **сте** Божие дете и Неговата благодат е достатъчна за вас (2 Кор. 12:9).. (Римл. 8:1).

"ГОСПОДИ, чух вестта за Теб и се убоях.

ГОСПОДИ, оживявай делото Си сред годините,

сред годините го изявявай.

В гнева Си помни МИЛОСТТА."

(Авакум 3:2)

3. Премахване на завесата върху Божия гняв

"Затова ти си без извинение, о, човече, който и да си ти, който съдиш, защото в каквото съдиш другия, **себе си осъждаш**, понеже ти, който съдиш, вършиш същото. А знаем, че Божият съд е според истината върху тези, които вършат такива работи. И ти, човече, който съдиш онези, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш Божия съд, като вършиш и ти същото? Или презираш богатството на Неговата благодат, търпеливост и дълготърпение, без да знаеш, че Божията благодат те води към покаяние? **Но с упорството си и непокаяното си сърце трупаш на себе си гняв за деня на гнева, когато ще се открие справедливият съд на Бога, който ще отплати на всекиго според делата му:** вечен живот на тези, които с постоянство в добри дела търсят слава, почит и безсмъртие; и гняв и негодувание на онези, които са себелюбиви и не се покоряват на истината, а се покоряват на неправдата;" (Римляни 2:1-8)

„Осъждането“, което е върху „всички хора“ е сатанинският дух на осъждане на другите. Ето от това Бог желае да ни спаси. Защо? Защото, когато осъждате другите „*вие осъждате себе си*“ и запазвате „*гняв за себе си*“; „*Защото Той ще отдаде на всеки според това, което е извършил.*“ Това е наричано „**Божия съд**“; но ние видяхме, че „*Отец не съди никого.*“ Когато човек съди, той осъжда другите. Бог, обаче, ви позволява да „*осъдите себе си*“ и „*да съдите себе си като недостойни за вечен живот.*“ (Деяния 13:46; Йов 4:8; Лука 19:22; Гал. 6:7, 8). Когато това се случва, грешникът го възприема като акт на неговото съдене/осъждане от Бога, защото той би направил точно това на другите. Грехът ни е измамил да мислим, че Бог

„Непокаяният ще бъде осъден, но Бог не извършва това. Непокаяната вина е тази, която го извършва!“

~ Диан Джилман

съди никого.” Когато човек съди, той осъжда другите. Бог, обаче, ви позволява да “осъдите себе си” и “да съдите себе си като недостойни за вечен живот.” (Деяния 13:46; Йов 4:8; Лука 19:22; Гал. 6:7, 8). Когато това се случва, грешникът го възприема като акт на неговото съдене/осъждане от Бога, защото той би направил точно това на другите. Грехът ни е измамил да мислим, че Бог

ще ни съди по начина по който ние съдим другите. Обаче, всичко, което Бог прави е да отдава на човека според неговите собствени дела. Бог няма да ни насили да останем, но ще позволи на човека да си върви по своя път и да пожъне това, което самият той е избрал. Това казва Писанието, че се е случило по времето на потопа. Йов 22:15-17 казва:

*"Ще се държиш ли за древния път, по който са тъпкали грешните, които се отсякоха без време, и чиито основи пороят помете? Те казаха на Бога: **Махни се от нас!** И какво повече може да направи Всемогъщият за тях?" (Йов 22:15-17)*

Много е важно тук да дефинираме Божия гняв. Вземайки в предвид, че нашите пътища не са като Неговите, трябва отново да се подчиним на факта, че Божият гняв ще бъде напълно противоположен на нашия начин за разкриване на гняв или ярост. В Яков 1:20 Версията на Крал Джеймс казва: "Защото човешкият гняв не върши Божията правда." Това показва ясно, че човешкият гняв по никакъв начин не се доближава до праведността на Бога, защото откакто Адам е съгрешил, човечеството не може да достигне Божията слава. *Международната стандартна версия (ISV)* го казва по този начин "Защото човешкият гняв не произвежда правдата, която Бог желае." Отново, човешкият гняв е много различен от Божия. Нека разгледаме няколко изявления относно Божията "ярост" и „гняв“ и помнете какво научихме по-рано.

В Еремия 33:5 четем: "За онези, които идват да воюват против халдейците и да пълнят къщите с труповете на хората, които поразих в **гнева** Си и в **яростта** Си, и поради които **скрих лицето Си** от този град заради цялата им злина:" (Еремия 33:5) Греховният гняв и ярост се нахвърлят срещу нашите опоненти, за да наранят, докато Божията праведна ярост и Неговият гняв са едно изпълнено със сълзи премахване на Неговото защитаващо присъствие.

Упоритият грешник, който казва на Бога да се „махне“ от него, после ще пострада от естествените последици на собствените си действия. Когато се противопоставяме упорито на Неговата любов, той не насилва волята ни, и, когато си тръгваме от Него, ние се изправяме пред собствените си ярост и гняв, за които най-често набеждаваме Бога. Заради любовта Си и милостта Си Той търпи това обвинение, копнеейки да видим греха си и да се обърнем към Него, тъй като Той е винаги готов и с отворени обятия.

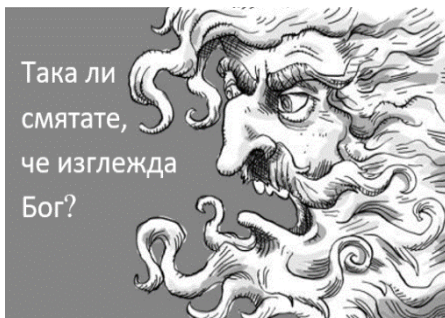
"Възвърни ни, ГОСПОДИ, Боже на Войнствата, възсияй с лицето Си, и ще се спасим!" (Псалми 80:19)

"За малък миг те оставих, но с голяма милост ще те събера. С бликащ гняв скрих лицето Си от теб за миг, но с вечна благодат ще се смиля за теб, казва ГОСПОД, твоят Изкупител." (Исаия 54:7-8)

*"И ГОСПОД каза на Мойсей: Ето, ти ще легнеш при бащите си; а този народ ще се надигне и ще блудства след чуждите богове на земята, сред която отиват, **а Мен ще оставят** и ще нарушат завета Ми, който направих с тях. **И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и Аз ще ги оставя, и ще скрия лицето Си от тях;** и ще бъдат погълнати и много злини и скърби ще ги постигнат. И в онзи ден народът ще каже: Не ме ли постигнаха тези злини, понеже моят Бог не е сред мен? Но в онзи ден **Аз непременно ще скрия лицето Си** заради цялото зло, което са сторили, защото са се обърнали към други богове." (Второзаконие 31:16-18)*

*"**Не скривай от мен лицето Си, не отхвърляй в гняв слугата Си!** Ти си ми бил помощта; не ме напускай и не ме изоставяй, Боже, Спасителю мой!" (Псалми 27:9)*

Когато четете тези пасажии помнете, че *грехът* е този, който е скрил“ (засенчил) Божието лице. Божието позволение лицето (присъствието) Му да бъде “скрито” (засенчено) от упорития грешник е Неговия „гняв“ и Неговата „ярост“. Той НИКОГА не е едно нахвърляне върху грешника с цел той да бъде наранен.

Мнозина се объркват относно характера на нашия Баща, защото Писанието често е дадено така сякаш Той е този, който причинява болка и изпълнява наказанието. Трябва добре да обърнем внимание на Исусовия съвет, когато Той попитал един от законниците: “*Какво е писано в закона? Как четеш?*” (Лука 10:26). Самият въпрос предполага, че повечето хора не го разбират поради покривалото върху очите им. Например, как прочитате следното?

"И гневът на ГОСПОДА отново пламна против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди, преброй Израил и Юда." (2 Царе 24:1)

Заклучението, което можем да направим от прочитането на този текст е, че, в резултат на гнева Си, Бог е този, който подтикнал Давид да преброи народа. Обаче прочетете следното изявление в 1 Летописи 21:1 отнасящо се до същия случай:

"Но Сатана се надигна против Израил и подбуди Давид да преброи Израил." (1 Летописи 21:1)

Е, как прочитате това? Някои хора го смятат за противоречие и го използват, за да дискредитират Писанието, но, когато премахнете покривалото и разберете какво наистина се случва, всичко си идва точно на мястото. „Гневът на Йехова“ е отстраняването на защитаващото Му присъствие, което от своя страна позволило на Сатана да провокира Давид да преброи народа. Помнете, Бог не налага Своята любов на никого. Този, който доброволно се противопоставя на Божията любов и я отхвърля, в крайна сметка извършва самоубийство; понеже всичият живот идва от Бога.

Еврейската дума за Божия гняв е *אף* (*аф*), а тя е корен на думата *דלגותרпелив* (*анаф*) характер спрямо грешния човек. Тя означава учестено и тежко дишане (поради мъка) през ноздрите.

**Божият гняв = Неговата мъка от знанието,
че ще трябва да остави необърнатия човек
на егоистичните му желания**

Да кажем, че имам стомна с вода и предлага на вас и ваш приятел да пиете. Вие и двамата държите чашите си и аз напълвам тази на вашия приятел до горе, но когато започвам да пълня вашата, вие поставяте ръката си на отвора и казвате “достатъчно”, когато чашата е пълна на половина. На кого съм дал повече вода? Очевидно на вашия приятел, въпреки че с радост бих напълнил същото количество и в двете чаши, но вие сте ми попречили да направя това. А сега сравнете това с Божията любов. Бог може да излее във вашето сърце само толкова любов, колкото вие Му позволите. Неговата любов се излива винаги, но вие имате избора да блокирате толкова колкото желаете от нея.

Поради падналото ни състояние човечеството възприема Божия съд по негативен начин. Ние отразяваме собствената си система за справедливост върху Бога, но ни е казано ясно: *“Той обича **правда** и **съд**: земята е пълна с **добротата** на Йехова.”* (Пс. 33:5). Някой може да посочи Псалм 89:14, който казва: *„**Правда** и **правосъдие** са основа на престола Ти...“*, обаче

стихът продължава като определя какво са Божията правда и правосъдие, използвайки еврейския паралелизъм: *“... **милост** и **истина** ходят пред лицето Ти.”*

Ясно е, че основата на Божията справедливост е МИЛОСТ, а Божието правосъдие е ИСТИНА

*“Няма да вършиш неправда в съд ... но с **правда** ще съдиш твоя ближен ... [как?] ... Ще **ОБИЧАШ** своя ближен като себе си; защото аз съм Йехова.”* ~ Левит 19:15, 18.

*“Той ще съди света справедливо, ще отсъди **право** за народите.”* (Псалми 9:8)

Божият съд не е основан на наложена законова система, където Той ВИ се гневи затова, че сте нарушили Неговите правила и сега трябва да ви накаже за това. Божият съд е основан на планирана законова система, където Той се гневи на ГРЕХА, защото той наранява грешника, когото Той обича. Разгледайте горните стихове. Правда и правосъдие вървят ръка за ръка и ние видяхме, че *“В пътеката на правдата има живот,*

Божият съд е Неговото милостиво решение (завет) да ни спаси от съгрешаване чрез Неговата вечна любов и милост.

а в този начин на живот няма смърт.” (Пр. 12:28). “Съдът” на Бога никога не е смъртен указ срещу грешника.

“Волята на Бога е нашето освещение (1 Сол. 4:3). Той желае всички да бъдат спасени и да дойдат до познание на истината (1 Тим. 2:4). И Той осъществява всичко според съвета на волята Си.’ (Еф. 1:11) ... ‘благодатта на Бога се яви, носеща спасение на всички хора.’ (Тит 2:11, Ревизирана версия). Бог е изработил спасение за всеки човек, и му го е дал; но мнозинството го отхвърля и отстранява. Съдът ще разкрие факта, че на всеки човек е ДАДЕНО пълно спасение и че изгубените умишлено са изхвърлили притежанието си по рождено право ... Да благодарим на Бог за блажената надежда! Благословието дойде върху всички хора ... Бог, който не гледа на лице, ‘ни е благословил в Христос с всяко духовно благословение в небесни места.’ Еф. 1:3. От нас се очаква да пазим този дар. Ако някой няма това благословение, то е или защото не е осъзнал ДАРА, или понеже умишлено го е отхвърлил.” ~ (Е. Дж. Уагонър, Радостни вести, стр. 13, 14, 66).

Можете ли да видите как „гневът“ на Йехова е тъжното предаване на човека на егоизма, който сеем като ни се позволява да пожънем неговото унищожение? Когато израилтяните се скитали в пустинята 40 години, те започнали да мърморят, защото не одобрявали семплата диета с манната, с която Бог ги бил хранил. Какво направил Бог? Той им позволил да вървят извън Неговата защитна благодат заради което ята пѣдпѣдѣци слезли на земята вместо манна. В своите греховни щения те яли докато това не ги разболяло и не им излязло от ноздрите (Числа 11:4, 31-35). Когато Писанието казва, че Бог е „изпратил“ или „причинил“ това събитие, писателят използва познат еврейски идиом, който означава, че Той ги е „предал“ на собствените им желания в това че те искали Той да ги остави.

“[Чрез липсата на Неговото присъствие] ”Повдигна на небето източния вятър и със силата Си докара южния вятър. Наваля месо

върху тях като прах, крилати птици като морския пясък, направи ги да падат насред стана им, около жилищата им. И ядоха и се преситиха, и Той задоволи прищявката им." (Псалми 78:26-29, Думите в скобите са мои).

В Римляни 1:18 Павел обяснява, че "гневът на Бога се разкрива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината в неправда." След това казва: "Бог също ги предаде на нечистота [стих 24] ... Бог ги предаде на срамни страсти [стих 26] ... Бог ги предаде на развратен ум [стих 28]." 2 Сол. 2:10-11 казва, че онези, които "не приеха любовта на истината, за да могат да се спасят ... Бог им изпрати [предаде ги на] силна заблуда да повярват в лъжа." Да, Той ще "постави [позволи] лъжлив дух в устата на тези техни пророци." (3 Царе 22:23).

Когато израилтяните най-накрая били в своята земя, те пожелали да имат цар над себе си. Въпреки че преди това Бог им бил казал: "Уверете се, че ще изберете царят, когото Йехова вашият Бог избере" (Вт. 17:14-20), те искали такъв, който има същите характеристики "като на другите народи." (1 Царе 8:5-6). В отговор на това Бог ги предал на собствените им желания като казал на пророк Самуил:

"... Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях." (1 Царе 8:7) "

В резултат на това, техен цар станал Саул, един обзет от себе си кръвожаден тиранин (стихове 11-22). Чрез пророк Осия Бог отново говорил срещу неверието на Израил, казвайки:

"Това те погуби, Израилю, че си против Мен, против своята помощ. И къде е сега царят ти, да те избави във всичките ти градове? ... Дадох ти цар в гнева Си и го махнах в яростта Си." (Осия 13:9-11)

Когато Израил отхвърлил Бог като върховен Цар, те излезли от Неговото защитаващо присъствие, а това способствало над тях да царува буен езически цар по тяхна молба.

Но какво точно означава това че Бог "го махна в яростта Си"? В 1 Летописи 10-та глава се докладва, че "умря Саул за престъплението си, което беше извършил против ГОСПОДА" (стих 13). След това, веднага в следващия стих се казва: "Затова Той [Бог] го уби" (стих 14). Обаче, знаейки това, което вече знаем относно Божия гняв, наистина ли вярвате, че самият Бог е бил този, който е слязъл и е убил Саул? Или ще разберем това по-добре като снемем покривалото? Как прочитате това? Ами, когато позволите на Писанието да обясни себе си, виждаме, че тъй като Бог със сълзи премахнал Своята защитаваща благодат заради упоритото отхвърляне, Саул всъщност „унищожил себе си“ като извършил самоубийство със собствения си меч (1 Царе 31:3-5; 1 Лет 10:3-5). Онези които не се противопоставят на Божията любов, обаче, самоволно заявяват:

"Изследвай ме, Боже, и познай сърцето ми; изпитай ме и познай мислите ми. И виж дали има в мен оскърбителен път и води ме във вечния път!" (Псалми 139:23-24)

Нека се върнем в Едемската градина и при онова объркващо забранено дърво. Ако Бог не бил направил това дърво, би ли било възможно човечеството да обича, както Бог обича? Защото за да *бъде* любовта любов, необходимо е тя да се дава свободно. Любовта, за да бъде давана свободно, би трябвало да дава свободата и да *не* обичае. Любовта винаги е избор. Любовта не може да бъде заповядана или налагана.

Не би било възможно първите ни родители да обичат, както Бог обича, ако Той, при създаването и поставянето им в градината, не им дал някакъв осезаем начин, по който да изберат възможността да *не* Го обичат и да *не* Му се доверяват. Точно както Бог е нашият Източник на живот, Той е и нашият Източник на истинска любов. Животът и любовта са неделими. Бивайки създадени по Божия образ, на всеки се дава потенциал да стане любящ приятел на нашия Създател.

Бог не поставил дървото за познанието на доброто и злото с ограничение да се яде от неговите плодове, като един произволен тест за нашето покорство към Него. Той направил това като уверение, че цени нашата свобода на избор, толкова високо, че е готов да поеме риска да изберем да се *отвърнем* от Него. Когато разберем причината, поради която Бог е поставил забраненото дърво в градината, ние няма да го обвиняваме, че е един обслужващ Себе Си диктатор.

Джей А. Шулбърг (*Действията на нашия нежен Бог*, Гл. 4, Параграф 4-6); Гранд Мараис, Минесота, САЩ

Потърсих ГОСПОДА и
Той ме послуша,
и от всичките ми
страхове ме избави."

"Погледнах към Него
и засияха, и лицата им
не се посрамираха."

(Псалми 34:4, 5)

BibleVerseImages.com

Бог показва любовта Си към нас като изобличава нашите нечестиви пътища и мисли. Не по осъдителен начин, но така че да видим греховете си и да Му ги изповядаме веднага, за да може **Той** да бъде "праведен да ни **ПРОСТИ** всеки грях и да **НИ ОЧИСТИ** от всяка неправда." (1 Йоан 1:9). Целта на евангелието (Добрата вест) за нашия любящ Баща е Той да ни очисти от практикуването на всяка неправда. Помнете, Римляни 1:18 заявява:

*"Защото **Божият гняв** се открива от небето **срещу всяко безбожие и неправда** на хората, които потискат истината чрез неправда;" (Римляни 1:18)*

Уловихте ли какво наистина казва това? Божият гняв НЕ е срещу човека, а срещу "безбожието" и "неправдата" на човека. Ето защо Бог копнее да ни очисти от всяка неправда. Всеки който все още самоволно се придържа към своите скъпи малки грехове ще загине, когато тези грехове биват отстранявани от Божията вселена. Трябва да Му позволите да ви откъсне от греха. Ще унищожите себе си само когато се придържате към греха, защото законът на себеслуженето е самоунищожение.

Възприятието ви за това кой е Бог определя вашите мисли и действия. Много неща написани относно Божия характер в Писанието идват от падналото човешко възприемане на Бога. Например: Повечето хора са чули изказването: "Господ дава и Господ отнема." Това идва от Йов 1:21, но знаете ли, че всъщност това е *погрешното* заключение на Йов относно Бога? Йов също казал, че Бог се подиграва на хората (Йов 9:22-24); и поставил под съмнение Бог

като намеквал, че Той се хвали или се смее на плановете на грешника (10:3). Той дори възприемал Бога като някой, който го преследва като яростен лъв (10:16-17, 20). След това той станал толкова себеосъдителен, че заявява: "Бих бил, като че не съм бил; бих бил отнесен от утробата към гроба." (10:19). Като започнал да осъзнава своите погрешни разбирания относно Божия характер, той извикал:

"Колко са моите беззакония и грехове? Изяви престъплението и греха ми." ... "научи ме на това, което аз не виждам; ако съм извършил беззаконие, няма да го върша вече?" (Йов 13:23; 34:32)

Слава на Отец за това че Той чул вика на Йов и, когато очите му се отворили, той се изповядал и се покаял в молитва:

"Аз говорих това, което не разбирах — неща твърде чудни за мен, които не познавах ... Слушал бях за Теб [Бог] със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда. Затова се гнуся от себе си и се кая в пръст и пепел." (Йов 42:3-6)

"Лесно може да се отвлече вниманието от езика използван от пророци и библейски писатели, които правят Бог да изглежда като един наказващ, отмъстителен Бог, който разчита на заплахи, за да накара хората да Му се подчиняват от страх. Но ако се придържа към централната истина, че единственото точно откровение на Бога е в Исус Христос, можем да започнем да виждаме каква голяма част от Писанието отразява възприятията на човешките същества относно Бога повече от истината такава каквато е в Исус. На всякакви противоречия между двете трябва винаги да се отговаря чрез Исусовата версия за Бога, преди всичко, което привидно противоречи на това, което Той е разкрил и демонстрирал." (Фloyd Филипс, Отмъщение, characterofgod.org).

Защо понякога изглежда като, че Бог издига гласа Си със заплахи? Тъй като сме упорити, невежи деца и Бог е съгласен да бъде разбран погрешно, ако това означава, че Той ще мине отвъд нашата упоритост и ще ни спаси от унищожаване на себе си, също както всеки любящ родител би повишил тона на гласа си и викал на детето си по “заплашителен” (алармиращ) начин, което слепешком или може би с бунт тича към пропастта.

Друг важен пример за Божия съд и човешкото говорене без разбиране е, когато “една ханаанка ... дойде при Него [Исус], викайки: ‘Учителю, сине Давидов, смили се над мен! Дъщеря ми е страшно обсебена от демон.’ Но Исус продължи да мълчи. Тогава учениците Му дойдоха и Му се молеха: ‘Отпрати я, защото продължава да вика след нас.’” (Мат. 15:22-23). Заради преднамереното мълчание на Исус учениците предположили, че Той съди като тях и проектирали върху Него собствените си предубеждения (осъждане) срещу тази езиичничка (срв. Пс. 50:16-21). За да изобличи егоизма им, Исус казал на жената: “Аз бях изпратен само до изгубените овце от израилевия дом.” (стих 24). Само си представете какво си мислят в този момент учениците: “А така, Исусе, кажи ѝ го!” След това, жената, коленичейки пред Него, замолила: “Учителю, помогни ми!” (стих 25). Но Исус отговаря: “Не е правилно да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кучетата.” (стих 26). Сега егоистичните сърца на еврейските ученици се надуват от гордост, когато Исус говори като тях; защото Бог казва:

“от устата ти ще те съдя.” (Мат. 19:22; Екл. 12:14). Жената отговаря: “Дори кучетата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им.” (стих 27). Учениците с нетърпение очакват финалните думи на Исус и Неговият съд над това “езическо куче”, когато Той казва: “ ‘О, жено, голяма е твоята вяра! Нека ти бъде както си пожелала.’ И дъщеря ѝ беше изцелена в същия този час.” (стих 28). Да, Отец бил в Исус, избличавайки с любов злите сърца, които “предполагали”, че Той съди и осъжда като падналия грешен човек. Тази скъпоценна езичница била действително една от изгубените овце на израилевия дом, които Исус дошъл да изкупи; защото всеки, който приема Исус става истински “израилтянин” и наследник “според обещанието.” (Гал. 3:26-29; Римл. 9:6).

Затова аз ви питам – Говорили ли сте без напълно да разбирате Божия гняв, съд и ярост? Казвали ли сте в сърцето си:

*"Докога, ГОСПОДИ? Ще се криеш ли навеки?
Ще гори ли яростта [гняв] Ти като огън?"
(Псалми 89:46)*

4. Нашият Бог е огън пояждащ

"А на сутринта на третия ден имаше **гърмове** и **светкавици**, и **гъст облак** на планината, и много силен тръбен глас. И целият народ, който беше в стана, **потрепери**. Тогава Мойсей изведе народа от стана, за да посрещне Бога; и застанаха в подножието на планината. А Синайската планина беше

цяла в **дим**, защото **ГОСПОД слезе на нея в огън**. И димът ѝ се издигаше, **като дим от пещ**, и цялата планина се тресеше силно. И тръбният глас ставаше все по-силен. Мойсей говореше и Бог му отговаряше с глас. И ГОСПОД слезе на върха на Синайската планина. И ГОСПОД повика Мойсей до върха на планината и Мойсей се изкачи. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: **Слез и предупреди народа да не се спусне към ГОСПОДА да гледа, и да паднат мнозина от тях. Също и свещениците, които се приближават при ГОСПОДА, нека се осветят, за да не ги нападне ГОСПОД**. А Мойсей каза на ГОСПОДА: **Народът не може да се изкачи на Синайската планина, защото Ти си ни заповядал и си казал: Постави прегради около планината и я освети. Но ГОСПОД му каза: Иди, слез и после се качи, ти и Аарон с теб; а свещениците и народът да не се спускат да се качват към ГОСПОДА, за да не ги нападне Той**. И така, Мойсей слезе при народа и му каза това." (Изход 19:16-25)

След прочитането на този текст и размишляването върху всичко, което обсъждахме, защо предполагате, че Мойсей усърдно ходел нагоре и надолу по планината сред "гърмотевици и светкавици", "дим", и "огън" докато останалата част от израилтяните "треперели" от страх? И защо Бог позволил на Мойсей и Аарон да се качат на планината, но ако някой от останалите се опитал да

направи това, Той щял "да ги нападне"? Дали наистина нашият любящ Бог щял да ги нарани? В крайна сметка, в посланието до евреите е писано: "Нашият Бог е пояждащ огън." (Евр. 12:29). Или има нещо при хората, което ги кара да възприемат Бог в различна светлина?

"И ГОСПОДНАТА слава застана на Синайската планина и облакът я покриваше шест дни, а на седмия ден ГОСПОД извика Мойсей отсред облака. И видът на ГОСПОДНАТА слава на върха на планината беше като огън пояждащ в очите на израилевите синове. И Мойсей влезе сред облака и се изкачи на планината. И Мойсей стоя на планината четиридесет дни и четиридесет нощи." (Изход 24:16-18)

Тук виждаме, че Божията „слава“ (Неговия характер) била „като огън пояждащ ... в очите“ на народа. Подобно на Адам, в техните изпълнени със страх „очи“ (ум/възприятие) Бог изглеждал като огън пояждащ готов да ги погълне. Мойсей, обаче, *„отишъл сред облака и се възкачил на планината“* без да бъде пояден от някакъв огън. Години по-рано Мойсей станал свидетел на малък пример за това, когато видял един горящ храст. Писанието казва, че макар храстът да горял, той не изгарял:

*"И Ангелът ГОСПОДЕН му се яви в огнен пламък изсред една къпина; и Мойсей погледна, и ето, къпината гореше в огън, а къпината не изгаряше. И Мойсей си каза: Да свърна и да видя това велико явление, **защо къпината не изгаря**. А като видя ГОСПОД, че свърна да види, Бог го извика изсред къпината и каза: Мойсей, Мойсей! И той каза: Ето ме." (Изход 3:2-4)*

Мойсей се питал: *"Защо къпината не изгаря?"* Какво правело този храст огнеустойчив?

В книгата на Данаил четем за вавилонския цар, който бил издигнал златен образ на себе си и заповядал всички да му се покланят почитателно. Забележете какво било наказанието при непослушание: *"който не падне да се поклони, да бъде хвърлен сред **платящата огнена пещ**."* (Данаил 3:11). Обаче в определеното време за поклонение, цар Навуходоносор започнал да чува доклади според които трима еврейски пленници — *Анания, Мисаил и Азария* (познати също с техните вавилонски имена: Седрах, Мисах и Авденаго) не се поклонили пред образа (стих 12). Те веднага били доведени пред царя, който ги запитал: *"Нарочно ли е, Седрахе, Мисахе и Авденаго, че не служите на моя бог и не се покланяте на златния образ, който съм изправил? ... ако не се поклоните, в същия час ще бъдете хвърлени сред **платящата огнена пещ** — и кой е онзи бог, който ще ви отърве от ръцете ми?"* (Стихове 14-15)

Тримата евреи били вързани и хвърлени в огнената пещ, която била нагорещена *"седем пъти повече"* от обикновеното (Дан. 3:19-21). И *"понеже заповедта на царя беше строга и пещта беше изключително нагорещена, огненият пламък **уби онези мъже, които вдигнаха Седрах, Мисах и Авденаго.**"* (Стих 22) **Хората на самия цар били изгорени до смърт от пламъка.** Но не станало така с тримата верни евреи. Писанието казва, че цар Навуходоносор погледнал към пещта и казал: *"Ето, виждам **четирима мъже** развързани да ходят сред огъня и нямат никаква повреда! И по вида си **четвъртият прилича на Божия Син.**"* (Стих 25)

След това царят извикал към тримата евреи, казвайки:

*"Седрахе, Мисахе и Авденаго, слуги на Всевишния Бог, излезте и елате тук! Тогава Седрах, Мисах и Авденаго излязоха отсред огъня. И сатрапите, наместниците, областните управители и царските съветници се събраха и видяха тези мъже — **че огънят не беше имал власт над телата им. Косъм от главата им не беше изгорял и долните им дрехи не се бяха изменили, и даже миризма на огън не беше преминала на тях.**" (Стихове 26-27)*

Тримата еврейски пленници били в огнената пещ, но не изгорели. Единственото изгоряло нещо от огнената пещ били въжетата, с които били вързани и войниците на царя, които ги хвърлили в огъня. Защо едните изгорели, а другите не?

*"Сега ще стана, казва ГОСПОД, сега ще се надигна, сега ще се извися. Слама ще заченете и плява ще родите; **диханието ви [дъха, живота] като огън ще ви пояде.** И народите ще бъдат като горяща вар, като отсечени тръни, които изгарят в огън. Слушайте, вие далечни, какво съм сторил, и вие близки, познайте силата Ми ..." (Исаия 33:10-14)*

От „далечните“ Йехова е възприеман като огън готов да накаже всички грешници, но те са погълнати от собствения си егоистичен начин на живот. Това е защото грехът не може да обитава в присъствието на Бога, и онези, които остават свързани с греха ще бъдат като „плява“ и ще „изгорят“ с греха. Защо тримата евреи не изгорели в огъня? Защото „Божият Син“ бил всред онези, които имали пълна вяра в Него. „Изгарящият огън“ ще ви погълне ли във вашите грехове или ще му позволите да ви ОЧИСТИ от ГРЕХА? Забележете как Исаия продължава своята мисъл ...

"... Кой от нас може да обитава при огън пояждащ? Кой от нас може да обитава при вечни пожари? Който ходи праведно и говори правдиво, който презира печалбата от насилства, който отърсва ръцете си, за да не приема подкупи, който запушва ушите си, за да не чува за кръвопролитие, и затваря очите си, за да не гледа зло —" (Исая 33:14-15)

Обърнете специално внимание, че онзи "който ходи праведно" ще "обитава при огън пояждащ" и ще "обитава при вечни пожари." Онези, които са приели Исус Христос за техен Спасител, получавайки НЕГОВАТА правда като своя ще живеят вечно в "огъня" — не непокаяните, както обикновено погрешно се твърди. Пророк Йоан писал: "И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в **огненото езеро**." (Откровение 20:14-15) Мнозина са учени, че адът е огненото езеро, където отиват всички лоши хора, но тъй като "адът" е хвърлен в "огненото езеро", те трябва да са различни неща.

Адът е състоянието на отделяне от Йехова. Еврейската дума е *шеол* и в Писанието тя се отнася за гроба или пръстта на земята. Във *Версията на Крал Джеймс* на Библията тя е преведена като „гроб“ 31 пъти, като "ад" 31 пъти и като "ров" 6 пъти.

В Псалм 9:17 се казва: "Безбожните ще се обърнат към ада ..." (*Версия на Крал Джеймс*). Обаче еврейският глагол използван за "ще се обърнат" е преведен като "върнат обратно" в 3-ти стих. Така стих 17 буквално казва, че нечестивите „ще се върнат“ в ада. Как ще се „върнат“ в ада? Можем да видим ясно сравнение, когато прочетем друг стих, който ни казва какво се случва при смъртта: "Духът му излиза, той се връща в земята си [себепроизход] и в същия този ден намеренията му загиват." (Псалми 146:4) При смъртта ни, телата се

разлагат, за да станат отново пръст, а мислите ни (интелект, същество, планове) загиват. Човекът се връща в ада/шеол (гроба), където несъзнателно очаква своето възкресение.

Ако си спомняте от миналата ни глава, Йов искал да умре. Чуйте какво казва, така както е записано във Версията на Крал Джеймс: “О, да ме **скриеш в гроба**, та да ме запазиш в тайно, докато яростта ти отмине, да ми определиш време и да си спомниш за мен!” (Йов 14:13). Еврейската дума преведена като гроб“ тук е шеол, която, както видяхме, може да бъде преведена като „ад“. Всъщност, Версията на Дуей превежда това така: “Кой ще ми даде това, да може да **ме защитиш в ада**, и да ме скриеш докато яростта ти мине?” Той поставя упованието си във Всемогъщия, който ще запази живота му докато е погребан и няма да го остави да види пълна или вечна развала. Надеждата му е във възкресението, когато ще бъде избавен от ада “в последния ден” (Йоан 6:39-40, 44, 54) – “Смъртта и ада [гроба] предадоха мъртвите, които бяха в тях.” (Откр. 20:13).

Сигурен съм, че е странно нещо за вас да чуете, че Йов копнеел да бъде „предпазен“ в ада от всичките му страдания. Били сме толкова заслепени и измамени да вярваме, че “адът” е “огнено езеро”, където нашият любящ Баща хвърля всички хора, които не Го обичат, за да страдат вечно. Наистина ли вярвате, че един Баща на любовта би казал: “обичай враговете си”, а след това ще се обърне и ще започне да измъчва Своите врагове?

Описвайки съдбата на онези, които отхвърлят прекрасната милост на Бога, книгата Откровение казва: “огън слезе от Бога от небето и ги погълна ... и дяволът, който ги мамеше, беше хвърлен в езерото с огън и сяра ... и ще бъдат мъчени ден и нощ до вечни

векове.” (Откр. 20:9-10)⁴ Някои преводи използват думата “мъчение” вместо “измъчвани.” Но трябва да попитаме, описва ли това един Бог на любовта? Някои казват, че това е така, защото Бог обича толкова много Своя народ, че Той отървава земята от всичките ни врагове, които разпространяват греха. Това, казват те, е Божията справедливост. Но отново, това правилна проява ли е на нашия Баща на любовта, който е винаги “добър към неблагодарните и към злите” (Лука 6:35)? Освен това Писанието казва: “В любовта няма страх; но съвършената любов прогонва страха, защото **страхът има мъчение**. Този, който се страхува, не е усъвършенстван в любовта.” (1 Йоан 4:18). „Страхът“ е това, което причинява мъчение, а не Бог.

Гръцката дума за „измъчвани“ в Откровение 20:10 е βασανίζω (*бансанизо*) и тя означава: “Да се изпита чистотата на метали като злато и сребро чрез търкането им върху пробен камък.” „Огънят“ е използван метафорично като изпитване чистотата (или готовността) на някого за Божието царство.

⁴ Гръцката дума преведена като „сяра“ е (*теон*), което идва от думата *Теос* и означава “божественост.” Тя трябва да се преведе като “божествен тамян” или “свят огън”, защото това е огънят на Божието очистващо присъствие. В Откр. 14:9-11 се казва: “димът от тяхното мъчение се въздига до вечни векове.” Димът е това, което остава *след като* нещо е изгоряло. Това е символ на спомена за това как грехът е причинявал такава мъка и унищожение. Това никога няма да се забрави и това е причината “*зло да не се надигне втори път.*” (*Наум 1:9*). За повече информация по тази тема вижте книгата *Всепоглъщащ огън*, достъпна за безплатно сваляне от fatheroflove-bulgaria.com

"На всекиго делото ще стане явно какво е; защото Денят ще го изяви, понеже **в огън се открива**; и **огънят ще изпита какво е делото на всекиго**. Този, на когото делото, което е градил, устои, ще получи награда. А този, на когото делото изгори, ще претърпи загуба; но самият той ще се спаси, само че като през огън." (1 Коринтяни 3:13-15)

"Възлюбени, не се чудете на **огненото изпитание**, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава." (1 Петрово 4:12-13)

Забелязвате ли, че някои ще се радват при огъня, докато други ще се страхуват? Онези, които се радват няма да претърпят „мъчение“, когато Божията слава (характер) се разкрие напълно, защото **“когато Той се яви ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, **очиства** себе си, както Той е **чист**.”** (1 Йоаново 3:2-3)

„Мъчението“, което изгубените ще преживеят е психическа мъка причинена от отказа да се покаят, което увеличава себеосъждането.

"Затова всички ръце ще отслабнат и **всяко човешко сърце ще се стопи**. Те ще се ужасят, болки и скърби ще ги обземат, ще се мъчат като раждаща жена. Смаяни ще се гледат един друг, **лицата им ще пламтят**." (Исаия 13:7-8)

“Безусловната любов (Агапе) никога не наказва и не наранява. Тя по-скоро поправя нежно и поучава. Тя продължава да ни обича дори, когато не сме за обичане. Ето как Бог обича всеки един от нас!”

~ Стефани Дж. Кокс

"Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот." (Галатяни 6:7-8)

Самото присъствие на един свят Бог е това, което ще причини това огнено „мъчение“ на невярващия. Бог НЕ хвърля мълнии върху онези, които не Го обичат. Собствената им вина и себеосъждане ги измъчват и поглъщат цялото им същество. Пояждащият огън, който убива противопоставящите се не е химически процес както може да се види от случая с Надав и Авиуд в Левит 10:1-5.

Чрез словото на тяхното свидетелство

В моя личен опит аз видях, че само Божията истинска любов може да промени сърцето ми и да ми даде реална сигурност и цел. Когато минавах през една много сериозна криза, всичките ми ценности и цели, всичко за което бях живяла, беше смазано и унищожено, а отношенията ми с Бога бяха сурово изпитани. Той все още ли ме обича, дори сега, когато всичко изглеждаше разбито в живота ми, когато бях измъчвана от чувството за пълен провал, който не позволяваше да вярвам, че кое и да е от делата ми може да Му е угодно? В тази мрачна долина Той остана единствената ми надежда, единственото ми прибежище. Молех се, пледирах, опитвах се наистина да разбера и преживея Неговата любов и грижа, и по един нежен и търпелив начин Той ми откри едно дълбоко разбиране за Неговата агапе любов, която прощава щедро, изобилно жертва себе си, много е търпелива и никога не се изчерпва. Наистина нашият “Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина.” (1 Йоан 1:5). Наистина, “този, който не люби, не познава Бога; защото Бог е любов.” (1 Йоан 4:8). Той ме спаси и постави нозете ми на здрава скала, Той ми даде нов живот, даде ми дори възможност да работя за Него, и аз Му благодаря и Го прославям.

~ Юта Дайсхил (Пърлберг, Германия)

Огънят, който ги пояжда идва след като грешащата душа е умряла. Бог не изгаря живи хора.

Какво пояжда една лъжа? ИСТИНА и СЪД;
Какво пояжда егоизма? ЛЮБОВ и МИЛОСТ

Вечно е унищожението. Само онези, които „вярват“ ще получат „вечен живот“ и няма да „погинат“ като невярващите (Йоан 3:16). Нечестивите ще получат вечна „смърт“ (Римл. 6:23), а не вечен живот докато крещят в агония. Нечестивите няма да ги има „повече“ (Пр. 10:25; Пс. 37:10). Псалмистът казва, че те ще „изчезнат“ или ще бъдат „погълнати“ (Пс. 37:20). Ще бъдат „отсечени“ и „унищожени“ (Пс. 37:28, 34, 38). Като Содом и Гомор, които били унищожени от „вечен огън“, те завинаги ще се превърнат в „пепел“ (Юда 7; 2 Петр. 2:6; Мал. 4:1, 3). И тъй като нашата душа не е образувание отделно от съществуването ни (Бит. 2:7), Бог казва: „душата, която е съгрешила, тя ще умре.“ (Езекиил 18:20). Всичко това е, защото те са отблъснали своя любящ Баща и са отишли да се скитат извън Неговата юрисдикция; защото Той няма да използва принудителна сила и да се намесва в свободния ни избор. „Погълнах ги с огъня на Моята ярост: [как?] техните собствени пътища докарах върху главите им ...“ (Ез. 22:31). Божията огнена ярост към изгубените (онези, които се противопоставят на Неговата любов) е позволение те да унищожат себе си.

В първата глава на Йов виждаме как Сатана отправя обвинения, че Йов следвал Бога, защото Бог бил поставил защитна ограда около него. Той предизвиква Бога, казвайки, „прости ръката Си и порази всичко, което той има, и той ще Те прокълне в лице.“ (Стих 11). Сега забележете стих 12: „Тогавя Йехова каза на Сатана: ‘Много добре тогавя, всичко, което той притежава е в **твоята власт**, само върху него да не сложиш ръката си. ‘И така Сатана напусна присъствието на Йехова.’“

Помнете думите тук. Сатана казва на Бога да простре Своята "ръка и да порази всичко, което той има", а след това виждаме, че всъщност Сатана е този, който причинява всички проблеми на Йов. Вместо да порази Йов с ръката Си, Бог премахва Своята защита, позволявайки на Сатана да го порази и казва: "всичко, което той притежава е в твоята власт" и единствената сила, която Сатана проявява е жестокост, унищожение и зло. Обаче забележете какво пише в стих 16, когато един вестител идва и казва на Йов ...

"Огънят на Бога падна от небето и подпали овцете и слугите, и ги изгори, и само аз останах."

Това са почти същите думи, които откриваме в Откровение 20-та глава. Забележете как вестителят на Йов погрешно възприема унищожителния огън като идващ директно от Бога, но всичко, което Бог е направил е да отстрани Своята защитаваща ръка.

Много пъти в Писанието Бог използва исторически събития и тиранични ръководители от миналото, за да илюстрира истинската природа на Сатана и неговото царство. Няколко от тези случаи ние показахме накратко по-рано, когато цитирахме от Исаия 14-та глава и Езекиил 28 глава. Забележете как Езекиил продължава да ни дава проникновения относно падението на Сатана, когато Бог заявява:

"Ти [Сатана] беше на Божия свят хълм, ходеше сред огнени камъни. Ти беше свършен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери беззаконието в теб ... затова ще те отхвърля като скверен от Божия хълм и ще те унищожа отсред огнените камъни,... ще извадя отсред теб огън, който ще те пояде, и ще те обърна на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат." (Езекил 28:14-18)

Каква сцена! Какви са тези „огнени камъни“? „Иехова дойде от Синай ... дойде с десетки хиляди светии: от дясната Му ръка излезе **огнен закон** за тях.“ (Вт. 33:2). „Огнените камъни“ са Десетте заповеди. Преди падението си Сатана ходел в пътя на Божия защита-ващ огнен закон. Той бил „свършен ... докато не се намерило беззаконие“ в него. Точно тази вина и себеосъждане ще запалят един мъчителен „огън отсрещ“ него и всички негови сподвижници.

Също помнете, че Бог ясно е казал: “Ще те изхвърля ...”, “Ще те унищожа ...”, “Ще докарам огън ...”, “Ще те превърна в пепел ...” Но как четем това? Отново Божият отговор е, че Той ще позволи на непокаяните да се унищожат едни други:

“... Понеже правиш сърцето си като божие сърце, затова, ето, Аз ще докарам върху теб **чужденци**, най-страшните между народите, и **те** ще изтеглят **мечовете си** срещу красотата на мъдростта ти и ще осквернят великолепието ти, ще те свалят в рова и ще умреш, както умират убитите сред моретата. ... Ще умреш, както умират необрязаните [непокаяните], **от ръката на чужденци** ...” (Езекил 28:6-8, 10)

Всичко зависи от това как вашето сърце и ум реагират в Неговото присъствие. Дали това ще бъде реакция на страх и осъждане или на вяра и приемане, уповавайки на Неговата вечна милост и любов? Добър пример за това намираме в Изход 9:12, където четем: “И Иехова закорави сърцето на фараона”, но в стих 34-ти се казва, че фараонът “сгрешил още повече и закоравил сърцето си.” Е, кой в крайна сметка закоравил сърцето на фараона? Бог или самият фараон? Всичко зависи от това как го виждате. Чарлз Спърджен някога казал: “Същото слънце, което стопява восъка, втвърдява глината. И същото евангелие, което разтопява някои хора до покаяние, закоравява други в греховете им.” Слънцето ли прави това

или съставките на восъка и глината реагират на слънцето? Грешното сърце на фараона било закоравено чрез начина по който реагирало на един праведен Бог. *"Неправедният е мерзост за праведните, а правият в пътя си е мерзост за безбожните."* (Притчи 29:27)

*"Не е ли словото
Ми като огън, заявява
ГОСПОД, и като чук,
който троши скала?"*

(Еремия 23:29)

В Откровение 11-та глава четем за „двама свидетели“, които ще пророкуват за Бога (Стих 3). Бог казва: *“ако някой ги нарани, огън излиза от устата им и ще погълне враговете им.”* (Стих 5). Йоан откровителя вижда това, което Бог порано е казал на Еремия: *“Ето, аз ще направя Моите думи в устата ти огън, а този народ дърва, и той ще ги погълне.”*

(Ер. 5:14). „Двамата свидетели“ представят Божието слово (Йоан 5:39; Мат. 24:14). След това Йоан казва, че двамата свидетели ще бъдат убити за кратко и *“онези, които живеят на земята ще се зарадват над тях, и ще се веселят ... защото тези двама пророка са мъчили [бансанизо] онези, които живеят на земята.”* (Стих 10).⁵ Дали двамата свидетели причиняват физическа болка и мъчение на онези, които отхвърлят думите им? Не. Мъчението е душевно страдание от себеосъждане. Думите и начина на живот на онези, които позволяват на Исусовия Дух да живее чрез тях са постоянно изобличение

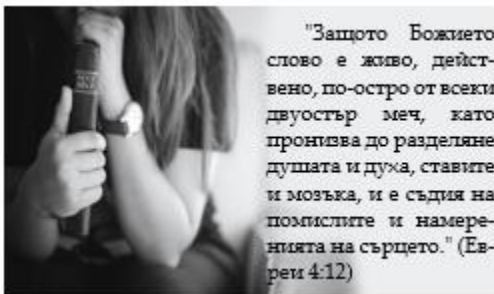
⁵ С оглед формата на книгата няма да обсъждаме тези „двама свидетели“ подробно. Не е нужно да се казва, че двамата свидетели не са буквални хора, които пристигат на сцената в края на времето, но са двамата велики свидетели на Божията любов и милост разкрити както в Стария, така и в Новия завет. Тората не е нищо по-малко от изпълтеното евангелие, докато евангелието е разгърнатата и разкрита Тора. Тората е големият корен, а евангелието е благоухания цвят и плодът, който той носи. (Виж Гал. 3:8-9; Мат. 3:11). Не е Исус този, който съди, а *“Словото, което говори ще го съди в последния ден.”* (Йоан 12:47-48).

за противящите се; защото Исус е *“Словото на Бога”* в плътта (Йоан 1:1, 14).

“Защото за Бога ние сме благоуханието на Христос сред тези, които се спасяват, и сред онези, които погиват. За едните [отхвърлящите Божията любов] — смъртоносно уханье, което докарва смърт, а за другите [приемащите Божията любов] — животворно уханье, което докарва живот. И кой е способен на това?” (2 Коринтяни 2:15-16, виж също 2 Кор. 3:6)

*“Защото те [непокаяните, не Бог] дебнейки са направили сърцата си [егоцентрични чувства] като пещ — докато лежат в очакване, хлебрят им спи цялата нощ, а на сутринта то [сърцето им] **горя като пламтящ огън.**”* (Осия 7:6)

*“Но **това е осъждането**, че светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли. **Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината**, за да не би да се открият делата му; **а който постъпва според истината, отива към светлината**, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога.”* (Йоан 3:19-21)

Сатана е измамил света да смята, че нежеланото място е това на „*пояждащия огън*“ и „*вечни изгаряния*“, което е самото Божие присъствие. Докато сте едно с Христос, вие ще сте облечени в Неговата огнеустойчива *“дреха на праведност”* (Ис. 61:10); *защото Той ще ви потопи [кръсти] със Святия Дух и с огън.*” (Лука 3:16). Всеки грях, който ви обвързва, ще изгори и нито косъм от главата ви няма да бъде опърлен. *“Защото Ти, Боже, ни изпитваш, за да ни очистиш като фино сребро.”* (Пс. 66:10). Подобно на Мойсей, нека премахнем всичко, което стои между нас и нашия Баща на любовта (Изход 3:5)

и със сияещи лица (Изх. 34:29-35), да стоим неповредени като „горящия храст“ и да растем в благодат, та да „*можем да бъдем наречени дървета на правдата, насаждението на Йехова, за да бъде Той прославен*“. (Ис. 61:3).

Чрез словото на тяхното свидетелство

Божията светлина [истина] разкрива всичко, което е скрито – това е осъждане. За тези, които изберат да дойдат при Неговата светлина доброволно, светлината е изцеляваща и възстановяваща. Но за онези, които се съпротивляват и мразят светлината, тя изглежда заплашителна и ужасяваща. Това е, което трябва да разберем, докато четем Писанието – оценяване на истинския характер на Бог според откровението на Исус за Него... „Небето беше премахнато като свитък, когато се навива. Всяка планина и остров бяха преместени от местата си ... Те [непокаяните] казаха на планините и скалите: „Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на този, който седи на трона, и от гнева на Агнето [Исус], защото дойде великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?“ (Откровение 6:12-17). Обърнете внимание на реакциите на всички, които са отхвърлили истината за Бог, прегръщайки вместо това лъжата, че Той е двулик, както Сатана настоява. Когато Исус се завръща отново, всички, които са отхвърлили истината, че Бог е само любов и светлина и няма тъмна страна, остават с единствената друга налична опция, че Бог всъщност е такъв, какъвто Сатана твърди. Но вярването в такива лъжи винаги предизвиква реакции на ужас, тъй като сме [погрешно] сигурни какво ще направи този отмъстителен Бог на всички, които се съпротивляват на съобразяването с Неговите изисквания. Именно такива лъжи за Бог стоят зад всеки страх и затова е изключително важно да приемем любовта към истината, за да можем да имаме смелост в съда вместо ужас, когато се срещнем с любящото, нежно Агне (Исус). Ужасът от невинното Агне е олицетворение на психично заболяване, което е точно това, което грехът причинява.

~ Флойд Филипс (Нокс, Индиана, САЩ)

По времето, когато се пишеше тази книга Австралия бе в шок от отвратителното убийство на родената в Брисбейн Хана Кларк и нейните деца. Съпругът на Хана Кларк редовно заявяваше, че обича семейството си. Но когато жена му не направи това, което искаше и го напусна след години на контрол и манипулация, ревнивата му любов го накара да залее семейството си с бензин и да ги изгори до смърт като наказание. Извън разбирането е и неопи-сваемо ужасяващо престъпление баща да изгори семейството си до смърт. И все пак точно това се твърди относно нашия небесен Отец в църквите по целия свят.

Във високо възхваляваната проповед, озаглавена „Грешниците в ръката на разгневения бог“, Джонатан Едуардс (1703-1758) казва: „Богът, който ви държи над адската яма, както някой държи паяк или някакво отвратително насекомо над огъня, ви отвращава и е ужасна провокация. Неговият гняв към вас гори като огън; той гледа на вас като на достойни само да бъдете хвърлени в огъня. Той има толкова чисти очи, че не може да понася да ви гледа; вие сте десет хиляди пъти по-отвратителни в неговите очи, отколкото най-омразната, отровна змия е в нашите.“ В друга проповед Едуардс предупреждава:

„... Божият гняв ще се излее без примес върху нечестивите. Представете си, че сте хвърлени в огнена пещ... как биха замрели сърцата ви, ако знаехте, че трябва да търпите това вечно! Така, че да няма край! Така, че и след милиони и милиони векове вашето мъчение няма да бъде по-близо до края си и че никога, никога няма да бъдете избавени. Но вашите мъки в ада ще бъдат неизмеримо по-големи, отколкото представя тази илюстрация.“

Джон Уитакър (1783-1866) описва адския огън, казвайки: „Всички тела на прокълнатите ще бъдат осолени с огън, така закалени и подготвени, че да горят по-яростно и въпреки това никога да не изгорят.“ А Йохан Герхард (1582-1637) учи: „... Благословените ще виждат своите приятели и роднини сред прокълнатите толкова често, колкото пожелаят, но без ни най-малко състрадание.“ След това от Ричард Бакстър (1615-1691) четем:

Душевното страдание, причинено от нечие каменно сърце, ще задейства това, което се нарича „*предизвикана от стрес кардиомиопатия*“, както се е случило с Анания и Сапфира, когато тяхната неразкаяна вина и грях били разкрити (виж Деяния 5:1-11). Исус казва, че хората ще припаднат поради това, че „човешките сърца, чезнат от страх“. (Лука 21:26).

„Не е нещо ужасно за една нещастна душа, когато тя ще лежи ревяща постоянно [вечно] в пламъците на ада и **самият Бог на милостта ще ѝ се смее...** Бог ще им се присмива, вместо да ги облекчава; когато никой на небето или на земята не може да им помогне освен Бог, и **той ще се радва за тях в тяхното бедствие.**“

Колко тъжно е да се вярва в такива неща

Сега, когато това беше казано, как четете следното:

*"Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „**На Мен принадлежи отмъщението**, Аз ще отплатя, казва Господ.“"*

(Римляни 12:19)

5. “На Мен принадлежи отмъщението!” казва Господ

Нашата система за справедливост, присъда, гняв и отмъщение е отражение на сатанинското царство на греха и тъмнината. Божието правосъдие, съд, гняв и отмъщение отразяват Неговото царство на светлина и правда. Нашият начин за отмъщение е да отплатим на „лошия човек“ чрез налагане на някакъв вид наказание, както може да се види в много филми с насилие, като хитовия филм „Taken“. В този филм дъщерята на Bryan Mills (в ролята Liam Neeson) е отвлечена. Докато оставя телефонно съобщение на похитителите, Милс казва: „Не знам кои сте. Не знам какво искате. Ако търсите откуп, мога да ви кажа, че нямам пари... но това, което имам, са много специфични умения. Умения, които придобих в продължение на много дълга кариера. Умения, които ме превръщат в кошмар за хора като вас. Ако пуснете дъщеря ми сега, това ще е краят — няма да ви търся, няма да ви преследвам... но ако не го направите, ще ви търся, ще ви намеря... и ще ви убия.“

Божие отмъщение обаче пояжда всичкия грях – онзи „лош човек“, който служи на себе си – и ни възстановява, за да бъдем отново с Бога. Павел нарекъл този „лош човек“ „старият човек“:

*“Като знаем това, че нашият **стар човек** беше разпънат с Него [Исус], за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха.” (Римляни 6:6)*

Отвърщайки ни от служенето на греха е начинът по който Бог отмъщава на безбожието и неправдата у човека. Като изгаря целия грях от нашата практика Той ще ни превърне от врагове в приятели. По този начин Бог “е квит” със Сатана (искащият откуп) – Той заплаща откупа на смъртта и ни спасява от хватката на врага. В една статия от *characterofgod.org* Флойд Филипс пише:

“Отмъщението обхваща по-широко измерение от яростта, която просто оставя отхвърлящите Божията защита в живота си. Отмъщението включва Божията версия за справедливост, която винаги е възстановяваща, а не наказателна.

Така, по един странен начин, отмъщението, което поне според нашия жаргон е Бог да ‘бъде квит’ с враговете Си е **предотвратяване на всички проклетия в нашия живот причинени от греха и егоизма.** Чрез Божията справедливост/правда Той отмъщава, или като спечели враговете Си, превръщайки ги в приятели, или като с колебание оставя онези, които упорито отказват Неговите предложения на любов, благодат и милост на последиците от техния избор.

Това не означава, че Той се променя вътрешно; Той никога не прави това. Това по-скоро означава, че, когато не е останала повече възможност в нас да откликнем на добротата Му, с уважение към свободния ни избор Той оттегля защитата Си от живота ни, защото решенията ни са го изискали. **Да постъпи другояче би означавало да ни наложи волята Си,** което в действителност само би унищожило способността ни да откликнем на любовта Му. ... **Бог никога няма да се съгласи с нещо по-малко от основано на любов приятелство чрез оценяване красотата на характера Му.** Не е възможно да се подхранва приятелство, когато има заплаха от репресивна мярка в случай, че някоя от двете страни реши да се

оттегли. Истинската любов изисква пълна свобода за отхвърлянето ѝ без никаква заплаха от наказание в случай че някой реши да постъпи така. Това е в самата сърцевина на естеството на Божието управление.

**"Любовта е силна
като смъртта, ... пла-
мъците ѝ са огнени
пламъци, като ГОС-
ПОДНИЯ пламък."**

(Песен на песните 8:6)

Следователно отмъщението на Бога е, когато Неговата репутация е защитена, докато светлината излага на показ всички лъжи за Него, които са напълно дискредитирани и изобличени. Това е Божиата справедливост. Всички лъжи, които намекуват, че Бог има тъмна страна, че трябва да използва насилие, заплахи, страх, сплашване или дори из-

мама, за да победи силата на злото – всичко това трябва да бъде изобличено като измамно и безпочвено. Всички клевети срещу Божиата репутация трябва да бъдат видени ясно такива каквито са, така че доверието в Бога и в Неговите действия да бъде завинаги установено без никаква следа от страх, който да го опетнява. ... Затова 'ако врагът ти е гладен, нахрани го. Ако е жаден, дай му да пие; защото като правиш това, ти трупаш жар на главата му. Не оставяй да те победи злото, но побеждавай злото с добро.' (Римляни 12:20-21). Когато злото най-накрая бъде изтребено с добро, Божието отмъщение ще бъде осъществено. Само когато желаем да възприемем изненадващата истина, че Исус е изключителното откровение на Бога и Неговите пътища, и че Бог не е по-жесток, заплашителен или отмъстителен отколкото е бил Исус, докато е живял тук на земята – само тогава можем да започнем да виждаме с нови очи и да възприемем със сърцата си, че начинът по който Бог отмъщава на Своите врагове и ги унищожавя е чрез това, което излиза от устата Му. А когато Бог говори, от устата Му излиза това, което е в сърцето Му, тоест ЛЮБОВ и само ЛЮБОВ."

Забележете как Исая дефинира Божието отмъщение разкрито в Месията:

"Духът на Господ БОГ е на Мен, защото ГОСПОД Ме е помазал да **благовествам на бедните**; изпратил Ме е да **превържда съкрушените по сърце**, да **проглася освобождение на пленниците и отваряне на затвора на вързаните**; да проглася благоприятната ГОСПОДНА година, деня на **ВЪЗМЕЗДИЕТО** от нашия Бог; да **утеша всички наскърбени**;" (Исаия 61:1-2, виж също Лука 4:16-21).

Божие отмъщение е:

- Донасяне благи вести (евангелието) на бедните.
- Изцеляване на сърцесъкрушените.
- Прогласяване свобода на пленниците на греха.
- Освобождаване затворниците на мрака (объркване/Сатанински лъжи).
- Утешаване на всички жалеещи.

Можете ли да видите отмъщението в следния текст:

*"Затова, заявява Господ, ГОСПОД на Войнствата, Силният Израел: Ах, **ще си отмъстя на противниците Си** и **ще възмездя на враговете Си!** И **ще обърне ръката Си против теб** и **ще ОЧИСТЯ шлагата ти като с луга**, и **ще отделя от теб всеки примес [нечистоти]**. И **ще възстановя съдиите ти** [онези, които имат правилна преценка] **както по-напред** и **съветниците ти — както отначало.**" (Исаия 1:24-26)*

Сатана е заблудил целия свят, че нашият любящ Баща убива всичките Си врагове. Повечето хора виждат Божието отмъщение като Божи гняв достигащ точка на кипене, търпението Му се изчерпва, и Той им го връща на всички като ги изгаря живи в огън докато те пищят от болка и агонизират в безкрайно мъчение. Но ако Бог действително е искал да измъчва грешниците, Той би ги принудил да живеят в Неговото царство; защото Божието царство би било мъчение за всички, които обичат греха.

Когато Исус влязъл в селото на самаряните по пътя Си към Ерусалим, те не искали да имат нищо общо с Него. В резултат на това Яков и Йоан казали: *“Искаш ли да заповядаме огън да слезе от небето и да ги погълне, както направи Илия? (Лука 9:54).* Те се позовали на случая записан в 3 Царе 18-та глава, когато, след като слязъл огън от небето, Илия заклал с меч всички ваалови пророци; и 4 Царе глава 1-ва и 2-ра, когато Илия призовал огън от небето да погълне враговете му. Но забележете реакцията на Исус към въпроса на учениците Му: *“Но Той се обърна и ги изобличи като каза: ‘не знаете на какъв дух сте. Защото Човешкият син [Месия] не е дошъл да унищожи човешки живот, а да спаси.’ И отидоха в друго село.” (Стих 55).*

Защо изглежда сякаш е било нормално Илия да направи това, но не и за учениците? Или изобличението на Исус към учениците Му разкрива тяхното погрешно разбиране на старата история за Илия? Възможно ли е Илия, за когото Яков казва, че *“беше човек подчинен на подобни страсти като нас” (Яков 5:17),* също да е проявил погрешен дух спрямо враговете си? В крайна сметка Илия почувствал вината от употребата на меч и насилие:

“А той самият отиде на един ден път в пустинята и дойде, и седна под една хвойна. И поиска за душата си да умре и каза: Стига! Сега, ГОСПОДИ, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си.” (3 Царе 19:4)

"Вържи свидетелството, запечатай закона между учениците Ми." (Исая 8:16)

Малко по-късно Бог се отнесъл към проблема с ревността на Илия:

"Тогавя Той [Бог] каза [на Илия]: Излез и застанани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но **ГОСПОД не беше във вятъра**; а след вятъра — земетресение, но **ГОСПОД не беше в земетресението**; а след земетресението — огън, но **ГОСПОД не беше в огъня**; а след огъня — звук като от тих повей." (3 Царе 19:11-12)

По време на всички бедствия: война, борба, ветрове, земетресения и огън Бог е „тихият повей“, Който призовава Своя народ. Той НЕ е причината за тези неща, въпреки че нашите застрахователни компании наричат такива бедствия „Божии действия.“ Божиите ангели са „на четирите краища на земята, държейки четирите ветрища на земята, за да не духа вятърът по земята, нито по морето, нито върху някое дърво.“ (Откр. 7:1). Друг ангел се чува да казва на четирите ангела: "Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог." (Стих 3). Няма да са Божиите ангели тези, които извършват повреждането. То идва от ветровете (борба) след като те ги пуснат, тъй като Сатана знае, че всеки човек на земята скоро ще направи финалния си избор между живота и смъртта.

Защо трябва да бъдем запечатани? "Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв, и кой може да устои?" (Откровение 6:17) Никой който самоволно е разпънал наново Христос няма да устои (Евр. 6:4-6).

Ето защо има привидно забавяне на пришествието Му; защото Той "е дълготърпелив към нас, като не желае никой да загине, но всички да дойдат до покаяние." (2 Петр. 3:9). "Жив съм аз, заявява Господ БОГ – нямам благоволение в смъртта на безбожния, а да се обърне безбожният от пътя си и да живее!" (Езекил 33:11)

Има и друг дарител. Не такъв, който дарява живот, а който дарява смърт. Един който изопачава разбирането ни на Писанието, разкриващо любовта на Отец. В Изх. 12:12 четем: *“И в онази нощ Аз [Бог] ще мина през египетската земя и ще поразя всяко първородно в еги-*

Чрез словото на тяхното свидетелство

Думите любов и прощение носят различно значение за различните хора. Аз отраснах с вярата, че Бог е любов (1 Йоан 4:8, 9). Обаче с тази вяра беше смесено учението, че Бог ще унищожи нечестивите в края с неугасим огън. Въпреки, че никога не свързвах двете мисли в главата си, като млад човек това имаше дълбоко въздействие върху начина по който се отнасах с другите хора. Никога не се бях замислил, че ще трябва да предефинирам думата любов, за да може тя да включва масово унищожение. Да се нарече такова действие акт на любов би изисквало моментално и безболезнено унищожение, както често се прави аналогия (Беше ми казано, че това е като извършването на хуманно нещо с наранено животно). Никаква част от това не беше на съзнателно ниво, но когато размишлявам за миналото си виждам, че това ме е карало да ограничавам търпението си към другите също както си мислех, че е при Божието търпение спрямо нечестивите. Започнах да научавам много красиви истини за любовта и прощението на Бога, и по-конкретно, че няма никакво ограничение за Неговите търпение, милост и любов. Той уважава свободата на всяка душа и ако е отблъснат, няма да си отмъсти, а ще позволи на грешащото дете да последва изборния от него път, като през цялото време ще бъде до него, за да го изкупи ако е възможно. Това тъй много промени отношенията ми с другите, защото аз им предлагах това, което моят Бог предлагаше на мен всеки ден, а именно – любов и прощение с непроменимо търпение, и това донесе голям мир в живота ми.

~ Рубен Олшевски (Брисбейн, Куинсланд, Австралия)

петската земя, от човек до животно; и ще извърши съд против всичките египетски богове. Аз съм ГОСПОД." (Изход 12:12) Как четете това? На пръв поглед изглежда това разкрива, че Бог е един унищожителен, гневлив е злоупотребяващ Баща. Обаче нека сега разгледаме 23-ти стих:

*"Защото ГОСПОД ще мине, за да порази египтяните, и когато види кръвта на горния праг и на двата стълба на вратата, ГОСПОД ще отмине вратата и няма да остави **погубителя** да влезе в къщите ви, за да ви порази." (Изход 12:23)*

Не Бог е този, който извършва унищожението. Той е Този, Който защитава народа от „погубителя“.

Павел ни съветва да не *„мърморим, както някои от тях мърмореха, и бяха унищожени от погубителя.“* (1 Кор. 10:10). Тук Павел говори за времето, когато **змиите** дошли и започнали да тровят израилевия народ, когато те се скитали в пустинята по пътя си към обещаната земя (Виж Числа 21-ва гл.). Гръцката дума за погубител тук е ὀφθρευτής (олотрюетес), което означава **„отровна змия.“** Отново, кой е този „погубител“? В Числа 21:6 се казва: *„Затова ГОСПОД изпрати между народа **отровни змии**, които хапеха народа, и много народ от Израил измря.“* (Числа 21:6) Защо тогава се намеква, че Йехова е „изпратил“ змиите? Дали Погубителят и Йехова действат заедно? Никога.

*„Не се впрягайте с невярващите; защото, **какво общо имат правдата и беззаконието? Или какво общение има светлината с тъмнината?** ... Затова, „излезте изсред тях и се отделете“, казва Господ, „и не се допирайте до нечисто“, и: „Аз ще ви приема,“ (2 Коринтяни 6:14, 17)*

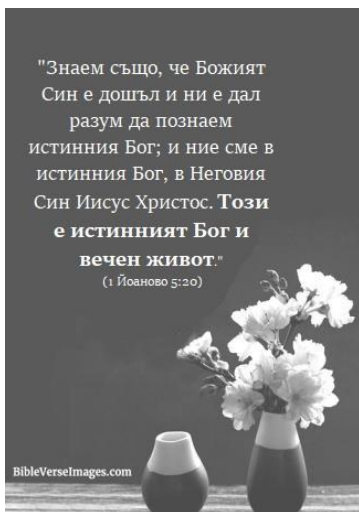
Във Второзаконие 8:15 четем, че Бог е водил израилевия народ *“през онази голяма и ужасна пустиня, където имаше отровни змии, скорпиони и суша, където нямаше вода.”* Бог ги защитавал от змиите, които вече били там. Той не събрал група змии като някой омайвач, за да ги доведе да унищожат народа. Хората мърморели срещу Бога, разкривайки по този начин своето неверие в Неговата защитаваща грижа (Вт. 29:2-5). Това наскърбило нашия Баща, и, *чрез техния собствен избор*, те създали пролом в Божията защитаваща ограда (закона). Тяхното стъпване извън Неговата защитаваща ръка отворило път за змиите да започнат да ги хапят, защото *“Който разбива ограда, змия ще го ухапе.”* (Екл. 10:8). Същото се отнася за онези, които отхвърлили Неговата защита чрез намазване стълбовете на вратите си, както е описано в Изход 12-та глава. Те разпънали Христос духовно: *“Първородният на цялото творение”* (Кол. 1:15), което означава, че Той е Този чрез Когото Бог е създал всичко (Стихове 16-17). Йоан ни казва, че Христос не е бил разпънат само в Ерусалим, но че „духовно“ е бъл разпнат и в „Содом и Египет“ (Откр. 11:8). По този начин тяхното отхвърляне на Христос (**Първородният** на цялото творение) рикоширало срещу тях и отворило пътя за погубващия зъл ангел да влиза и да убива всички техни **първородни** синове. Да, човек *„става жертва на собствените си унищожителни планове.”* (Пс. 7:16).

*“[Чрез липсата на Неговото присъствие] ”Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда — нашествие на **зли ангели.**”* (Псалми 78:49, *Думите в скобите са мои*).

Откровение 9:11 говори за *“ангела на бездната”* наричайки го *“Авадон”* и *“Аполион.”* Това име означава *“Унищожител.”* В първи стих се казва, че този ангел е бил паднал *“от небето на земята”* и на него е бил даден *“ключът за бездната.”*

Очевидно този ангел е падналият ангел познат като *“онази старовременна змия, която се нарича Дявол и Сатана, който мами целия*

свят: той беше свален на земята, и неговите ангели бяха свалени заедно с него." (Откр. 12:9). Сатана е източникът на всяко унищожение. Помнете, Петър тържествено предупреждава: "Бъдете будни, бдете; защото вашият противник дяволът обикаля като рикаещ лъв и търси кого да погълне." (1 Петр. 5:8). А Исус (точният образ на Отец) казва: "Човешкият син [Месията] не е дошъл да унищожи, но да спаси." (Лука 9:56). А след това отново казва:

"Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. Аз дойда, за да имат живот и да го имат изобилно. Аз съм добрият пастир; добрият пастир дава живота Си за овцете." (Йоан 10:10-11)

Исус казва, че в последните дни ще бъде като в дните на Ной точно преди потопа (Лука 17:26). В Битие 6-та глава четем: "И ГОСПОД видя, че се **умножаваше злината на човека** по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден. ... **И земята се поквари** пред Бога, земята се напълни с насилие. И Бог видя земята, и ето, тя беше покварена, защото всяка плът беше покварила пътя си на земята." (Стихове 5, 11-12) Забележете, че заради злината на човека, самата земя също се покварила и изпълнила с насилие. Грехът бил повлиял на всеки човек, животно, въздуха и земята (Виж Римл. 8:22). "Земята е осквернена от жителите си, защото престъпиха Тوراتа [Законите] и промениха постановлението, и нарушиха вечния завет." (Ис. 24:5). Осия извежда този принцип като казва: "Понеже посяха вятър, ще пожънат ураган." (Осия 8:7). Самата земя,

поковарена и изпълнена с насилие била причината за жестокия по-топ, който дошъл отразявайки обратно към човека неговото нечестие:

*“И земята се оскверни и Аз въздавам върху нея беззаконието ѝ, и земята избълва жителите си. Но вие пазете наредбите Ми и законите Ми и не правете нито една от тези гнусоти, нито местен жител, нито пришълец, който пребивава между вас ... **за да не избълва земята и вас, когато я осквернявате, както избълва народа, който беше преди вас.**” (Левит 18:25-28)*

Чрез словото на ТЯХНОТО СВИДЕТЕЛСТВО

Какво е Божията справедливост? Исаия 30:18: "Затова ГОСПОД ще чака, **за да се смили над вас**, и затова ще се превъзвиси, **за да ви пожали**; защото ГОСПОД е Бог на правосъдие — блажени всички, които Го чакат!" (Исаия 30:18) То е да си добър към децата си и да им съчувстваш. Езекиил 45:9: "Така казва Господ БОГ: Много ви е, израилеви князе! **Отмахнете насилието и грабителството и вършете правосъдие и правда!** Престанете да пъдите народа Ми, заявява Господ БОГ." (Езекиил 45:9) Отново, Божията справедливост тук е да се направят нещата правилни като се спре насилието над другите. Несправедливостта е да се граби, да се мами и да се злоупотребява с народа. "Справедливостта" тогава е да се третират хората по правилен начин, така както Бог би правил това. **Да "докараш справедливост" в Стария завет не означава да наказваш, а да изцеляваш и помиряваш.** Справедливост означава нещата да бъдат оправени чрез поправяне на несправедливостта. Справедливостта тогава е пълен израз на милост. Тя е милост в действие. Тази милост в действие е описана в Притчи като пътека, която трябва да следваме. Това е път на живот. Притчи 8:20: "Аз вода в пътя на правда, всред пътища на правосъдие." Притчи 2:8-9: "Той закриля пътеките на правдата и пази пътя на светиите Си. Тогава ще разбереш правда и съд, и правота — всеки добър път," (Притчи 2:8-9) **Какъв е пътят на справедливостта? Той е да оправяш нещата чрез състрада- телна намеса в света.**

~ Адам Пиърс (Сидни, Нов Южен Уелс, Австралия)

По време на потопа Бог бил „въздал нечестиято“ върху покварената земя. Заради това че човекът бързо отхвърлял Неговия Дух, Бог, в Своето предузнание, предупредил за приближаващия потоп, който щял да се случи след 120 години (*Бит. 6:3*). Чрез Ной, Божият свят Дух пледирал 120 години хората да се покаят и да влязат в ковчега. Петър казва, че Исус е търпял подобна на кръста смърт в дните на Ной, когато хората отхвърляли и **удаляли** подтикванията на Неговия любящ и прощаващ Дух (1 Петр. 3:18-20). Също както гневната тълпа викала „*разни Го!*“ 1 000 години по-късно, живеещите преди потопа отхвърляли живота като казвали: „*махни се от нас!*“ (*Виж отново Йов 22:15-17*). Дали в резултат на това Бог се разгневил толкова много, че отмъстил на всички тях като слязъл и ги убил? Дали това е праведност? Не. Писанието ясно казва, че **“Зло ще убие нечестивия: и онези, които мразят правда ще запустеят.”** (*Пс. 34:21*). Те унищожили себе си:

“Правдата на непорочния ще изравнява пътя му, а безбожният ще падне чрез безбожието си. Правдата на искрените ще ги избави, а неверните ще се хванат в алчността си. ... Милостивият човек прави добро на душата си, а жестокият смущава плътта си. ... Както правдата е за живот, така, който следва злото, съдейства за смъртта си. ... Един раздава, но изобилства повече, а друг пести без мярка, но пак достига до оскъдност. ... Който усърдно търси доброто, търси благоволение, а който търси злото, то ще дойде върху него. Който се уповава на богатствата си, ще падне, а праведните ще процъфтяват като зеленина. Който смущава дома си, ще наследи вятър и безумният ще бъде слуга на мъдрия по сърце.” (*Притчи 11:5-6, 17, 19, 24, 27-29*)

Милостта е справедливост, защото милостта е правилното нещо за извършване

Мнозина са объркани от Божията любов, когато четат такива заповеди до Неговия народ за „унищожаване“ жителите на други земи включително жени и деца. Някои се опитват да защитят това

като казват, че хората, които са убивани трябва да бъдат отрязани като раково образувание, за да се спаси Неговия народ. Но това би означавало, че Бог жела някои да загинат, докато ние научихме точно обратното (Виж 2 Петр. 3:9). Заповедта „Идете и унищожете“ е отражение на нашите сърца и характер. Бог избличава греховете на Своя народ също както избличава тези на невярващите. Той позволява на греха да унищожи греха.

“Така Библията показва на няколко места как Бог заповядва на човека неща, които самият човек желае. Помислете за един друг пример. "И Господ говори на Моисея, казвайки: Изпрати мъже, за да съгледат Ханаанската земя, която Аз давам на израилтяните; да изпратите по един мъж от всяко племе на бащите им, и всички да са от първенците между тях." (Числа 13:1-2)

Четейки този текст в непосредствения му контекст, изглежда, че Бог е пожелал Израил да шпионира ханаанската земя. Но когато четем в по-широк контекст, виждаме нещо различно. "Тогава вие всички дойдете при мене и рекохте: Да изпратим мъже пред нас, за да съгледат за нас земята, и да ни донесат известие, по кой път да отидем в нея, и в кои градове да идем." (Второзаконие 1:22)

Израил искал да шпионира земята, така че Бог им заповядал да правят това, което те искали. Защо Бог прави това? "А отгоре на това дойде и законът, та се умножи прегрешението; а където се умножи грехът, преумножи се благодатта;" (Римляни 5:20)

Когато човек има грях в сърцето си, първото Божие дело е да покаже на човека греха му. Човешкото сърце има способността да се самозалазва. То е сляпо за собствената си греховност. Когато сме извън желанията на Бога, Той ще заповядва нещата, които желаем, за да може те да нараснат и да започнем да виждаме защо са грешни. Но Той не прави тези неща, без възможността човек да знае, че те са грешни. Дадените команди са тълкувани от хората, като нещо, което Бог желае, защото хората са заслепени от собствената си греховност. Те също така решават да повярват в това, защото по този начин Бог е направен да прилича на тях

и това оправдава греховността им. (Пастор Ейдриън Ибънс, *Кръст проучен и кръст срещнат*, стр. 30, 31).

**Божията
отмъщение:**

*"Аз ще изцеля
отстъпничествата
ви!"*

(Еремия 3:22)

В Псалм 50:16-21 Бог изброява злите дела, които хората вършат на другите и след това казва: *"Но аз замълчах, и ти си помисли, че аз съм като теб."* Падналият човек предполага, че Бог действа като него и че се отнася към враговете Си с омраза, зло и унищожение. Бог казва, че Той „замълчал“, което означава, че Той е винаги милостив и понася нашите беззакония. Вместо човекът да вярва, че сме създадени по святия/негоистичен образ и подобие на Бога (Бит. 1:26), ние обръщаме смисъла на това, за да създадем един бог по нашия невят/егоистичен образ и подобие. Псалмистът пише: *"На чистите Ти се явяваш чист, но на извратените Ти се явяваш извратен."* (Пс. 18:26).

Исус казва: *"Аз и Моят Отец сме в пълно единство"* (Йоан 10:30); и 700 години преди раждането на Месията Исая говори за Исус казвайки: *"Той не е извършил насилие."* (Ис. 53:9). За разлика от Сатана, който е пълен с насилие (Ез. 28:16), няма насилие в нашия Баща на любовта. А Йоан казва, че да се живее по Христоподобен начин е *"да не вършиш насилие на никой човек."* (Лука 3:14).

Онези, които имат ума на Христос ще виждат Божията велика милост и любов, защото Бог е като Христос, но за онези, които имат необърнати умове относно Божиите пътища Той ще изглежда покварен, защото ще го виждат като себе си. Това е както когато в Йоан 12:28-29, Отец говори на Своя Син и някои помислили, че това е *"гръм"* докато други казали: *"Ангел Му проговори."* (Виж

също Дан. 10:5-7). Такъв бил случая при планината Синай. Народът се уплашил, когато чул гръмотевицата докато Мойсей се изкачил, за да слуша тихия глас. Такъв ще бъде случая и в края. Повечето хора ще бягат от страх, преживявайки земетресение, чувайки гръм, и виждайки светкавици и огън (Йоил 2:1-10). Но онези чийто живот е скрит в техния Спасител ще заявят:

*"И в онзи ден ще кажат: Ето, това е нашият Бог, **чакахме Го** да ни спаси. Това е ГОСПОД, **чакахме Го**. Ще се радваме и ще се веселим в спасението Му." (Исая 25:9)*

Но трябва да попитаме, какво тогава е „*страхът на Господа*“?

*“”Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, **които Му се боят**, и ги избавя." (Псалми 34:7)*

Щом като “*съвършената любов прогонва страха*” защо трябва да се страхуваме от Бога? Нека оставим псалмиста да продължи своята мисъл преди да започнем да определяме какво означава наистина да се „*боим*“ от Бога:

*“”Вкусете и вижте, че ГОСПОД е благ; блажен човекът, който се **уповава** на Него! Бойте се от ГОСПОДА, вие, Негови светии, **защото за онези, които Му се боят, няма лишение.**” (Стихове 8-9)*

Праведният страх от Бога е поставяне на цялото ви доверие в Него. Псалмистът продължава:

*“Елате, вие, синове, послушайте ме; на **страх от ГОСПОДА** ще ви науча. Кой е човекът, който **желае живот** и обича дълги дни, за*

да види добро? Пазì езика си от зло и устните си от лъжливо говорене. Отклонявай се от злото и върши добро, търси мира и го следвай!" (Стихове 11-14)

Да се "боиш от Бога" е да се "отклоняваш от зло."

"Страхът от ГОСПОДА е да се мрази злото. Аз мразя гордост и високомерие, и зъл път, и уста лъжлива." (Притчи 8:13)

Преобразуването на грешното сърце и ум на хората, така че наистина да *"мрази [да се противопоставя на] злото"*, премахвайки всякаква симпатия към дявола, греха и живота на себеугаждане е Божие отмъщение. Страхуването от Бога е да поставиш цялото си доверие (вяра) в Него, защото сте вкусили и сте *"видели, че Йехова е добър."*⁶

Когато сме наистина обърнати, ние ще Го желаем поради нееоистична любов, а не защото се страхуваме от някакво наказание или защото желаем някаква награда.⁷ Ще почитаме нашия небесен Баща толкова много, че ще се страхуваме да не Го нараним и

⁶ Във *Версията на Крал Джеймс* на Мат. 10:28 ние четем думите на Исус: "И не се бойте от онези, които убиват тялото, но не могат да убият душата: но по-скоро бойте се от онзи, който може да унищожи и душа и тяло в пъкъла." Допускането на мнозина е, че Бог е „онзи“ от който трябва да се боим, "който е способен да унищожи и душа и тяло в пъкъла." Обаче думата „него“ не се намира в гръцкия ръкопис въобще, а думата „който“ трябва да бъде "нещата които" така както е в Мат. 15:18, 20; 22:21. Би трябвало да бъде: "бойте се от онези неща [греховни удоволствия] които могат да унищожат и тяло и душа в пъкъла."

⁷ В Мат. 25:46 Исус казва: "Тези [нечестивите] ще отидат във вечно наказание, а праведните във вечен живот." Какво е „наказанието“ за

никога няма да искаме да Го провалим. Чрез Духа на Исус живееш в и чрез вас, вие ще обявите заедно с Него: *“Аз не върша нищо от себе си ... Отец не ме е оставил сам; защото аз винаги върша това, което Му е угодно.”* (Йоан 8:29).

*“И каза на човека:
Ето, страхът от
Господа, това е
мъдрост,
отдалечаване от
зло е разум.”*
(Йов 28:28)

Щом веднъж на Бог се даде възможност да приложи прощението Си, Той ще ни води в *“пътя на вечността.”* Неговата любов ще ни привлича до там, че, ако сме вършили нечестие, *“вече няма да го правим.”* Това очистване от всяка неправда, което ни дава сила да живеем като Него, ще донесе слава на нашия любящ Баща и ще очисти името Му от фалшиви обвинения

отправени от „бащата на лъжите.“ Оправдаването на Неговия характер е крайния резултат от Неговия съд. В тези последни дни ние трябва да прогласяваме *“вечното евангелие”* за Божията любов на целия свят (Откр. 14:6) казвайки: *“Бойте се от Бога и Му отдайте слава, защото настана часът на Неговия съд.”* (Откр. 14:7). Сега е време за „Неговия“ съд, в който Той (Бог) ще бъде намерен за *“справедлив”* и *“безукорен.”*

нечестивите? Гръцката дума за „наказание“ тук е *κόλασις* (*коласис*), което носи значението *“лишение.”* Те ще бъдат лишени от живот. Те ще *“отидат във вечно лишение от живот.”* Ето защо те никога не получават истинска *“почивка”* (Откр 14:11), защото са отхвърлили присъствието на Бога (Изх. 33:14; Мат. 11:28-29), който е ЕДИНСТВЕНИЯТ източник на живот. Разгледайте внимателно какво казва Исус; докато нечестивите отиват във *“вечно наказание [лишаване от живот]”*, праведните ще отидат във *“вечен живот.”* Само онези, които са в Христос получават вечен живот (1 Кор. 15:51-55). Нечестивите ще получат вечна смърт, а не вечно мъчение.

"Измий ме съвършено от беззаконието ми и **очисти ме** от греха ми! Защото аз **признавам престъпленията си** и грехът ми е винаги пред мен. На Теб [Бог], само на Теб съгреших, и извърших това, което е зло в очите Ти — за **да бъдеш оправдан**, когато говориш, и **безукорен, когато съдиш.**" (Псалми 51:3-4)

Проследете еврейския паралелизъм

1.

"Ще **преобърна** престола на царствата и **ще унищожа** силата на царствата на народите; и **ще преобърна** колесниците и ездачите им; и конете и ездачите им ще паднат, ..." (Агей 2:22^a)

Как Бог ще направи всичко това?

"... всеки **от меча на брат си.**" (Стих 22^b)

2.

"ГОСПОД се е изявил, Той извършва **съд** ..." (Псалми 9:16^a)

Как Бог извършва съд?

"Народите затънаха в ямата, която **те** направиха, ... **Безбожният се впримчва в делото на ръцете си.**" (Псалми 9:15, 16^b)

3.

"Аз ще хваля Господа за Неговата **правда**, ..." (Псалми 7:17)

Каква е Божията правда?

*"Ето, безбожният е в мъки да роди грях, зачева зло и ражда лъжа. Изкопал е ров и го е направил дълбок, и е паднал в ямата, която е направил. **Той става жертва на собствените си унищожителни планове и насилието, което е възнамерявал за други пада върху темето му.**" (Стихове 14-16)*

И така, какво ще изберете? Да се прилепите към самоосъдителните си грехове и да се скриете от Агнето, невярвайки в Неговата вечна любов и милост? Или ще признаете греховете си като нещо отвратително, каквото действително са, позволявайки на Бога да умъртви греха като ви очисти от всяка неправда и като ви даде сила чрез обитаването на Неговия Дух във вас, за да

"следвате Агнето където и да отиде" (Откр. 14:4)?

6. Ето Божият Агнец!

Докато Йоан Кръстител стоял във водите на река Йордан, той казал на своите слушатели:

"В отговор Йоан им каза: Аз кръщавам с вода, но сред вас стои Един, когото вие не познавате. Той е, който идва след мен, на когото аз не съм достоен да развържа ремъка на сандалите Му. ... На следващия ден Йоан видя Исус, че идва към него, и каза: Ето Божият Агнец, който взема греха на света!" (Йоан 1:26-27, 29)

Това несъмнено е привлякло вниманието им към всички агнета, които са били заклани на техните олтари в продължение на повече от хиляда години. Някои дори може да са си спомнили какво предсказал Исая относно идващия Месия:

"... като агне, водено на клане, и като овца, която пред стригите си не издава глас, и Той не отвори устата Си." (Исая 53:7)

По-късно Петър писал за Исус:

*"... и Христос пострада за вас, като ви остави пример, за да следвате по Неговите стъпки; който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му; който, **когато Го хулеха, с хула не отвърщаше; когато страдаше, не заплашваше, а предаваше делото Си на Този, който съди справедливо; който Сам възнесе в тялото Си нашите грехове на дървото, така че да може да умрем за греховете и да живеем за правдата; ..."*** (1 Петрово 2:21-24)

Във всеки принос на закление е имало сянка на това, което Исус, "Божият Агнец" щял да направи за нас (срв. Изх. 12:5; 1 Петр 1:18-19). Но това Агне било различно. Това Агне щяло да "отнеме греховете на света" като ги понесе "в тялото Си на дървото, така, **че ние да можем да умрем за тези грехове и да живеем праведно.**" Павел учел:

"Защото законът, съдържайки в себе си само сянката на бъдещите добрини, а не самия образ на нещата, **не може никога чрез едни и същи жертви, които непрекъснато се принасят, година след година, да направи съвършени онези, които пристъпват да жертват.** В противен случай не би ли престанало принасянето на жертвите, защото тези, които ги принасят, веднъж очистени, не биха имали вече никакво съзнание за грехове? Но **чрез тези жертви греховете всяка година се напомнят; защото не е възможно кръвта от юнци и от козли [животински приноси] да отстрани греховете...**" (Евреи 10:1-5)

След това Павел извежда една истина, която е наистина удивителна:

"Затова Христос, като влиза в света, казва: „**Жертва и принос Ти [Бог] не си пожелал, но приготвил си Ми [Исус] тяло; всеизгаряния и жертви за грях никога не са Ти били угодни.** Тогава казах: Ето, идвам — в свитъка-книга е писано за Мен — да изпълня Твоята воля, о, Боже.“ Като казва първо: „**Жертви и приноси, и всеизгаряния, и жертви за грях никога не си пожелал, нито са Ти угодни**“ — които се принасят според закона — а после казва: „Ето, дойдох да изпълня волята Ти“, Той отменя първото [жертви, приноси, всеизгаряния и приноси за грях], за да постанови второто [Божията воля]; според която воля ние сме осветени чрез принасянето на тялото на Исус Христос веднъж завинаги." (Евреи 10:5-10)

Уловихте ли какво се казва тук? Животинските приноси на заклание НИКОГА не са били „Божията воля.“ Павел учи това, което вече е писано от Давид в Псалм 40:6-8, където ясно се казва: “Ти [Бог] не си изисквал всеизгаряния и приноси за грях.” (Стих 6). НИКОГА не са Му били удобни, нито дори е изисквал убиването на което и да е от Неговите творения.

"Защото не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя;"

(Еремия 7:22)

"Защо Ми е множеството на жертвите ви? — казва ГОСПОД. — Сит съм от всеизгаряния на овни и от тлъстина на угоени. И не Ми е удобна кръв на юнци и на агнета, и на козли. Когато идвате да се явявате пред Мен, кой е поискал това от ръката ви, да тъпчете дворовете Ми?" (Исая 1:11-12)

Бог продължава да умолява Своя народ да разбере, че Неговите пътища не са свързани с насилие и убиване. Той предупредил: “Когато принасяте много молитви, няма да послушам: ръцете ви са пълни с кръв!” (Ис. 1:15). Човечеството предлагало “множество жертви” и “много молитви” опитвайки се да задоволи Бога, така че Той да ни прости. Но Той не изисква такива неща, нито ги чува. Той не е Бог, който има нужда да бъде умилостивяван; защото Той свободно показва Своята вечна милост. Това което Той желае за нас е освещението ни, но повечето хора желаят само прощение и нямат желание да живеят осветен живот, като през цялото време не си дават сметка, че Божието прощение има много по-широк смисъл от това, което мнозина предполагат. Прощението е нещо повече от опрощаване НА греха. То е възстановяване ОТ греха. Забележете как Исая продължава своята мисъл:

"Измийте се, очистете се, отмахнете от очите Ми злото на делата си, престанете да вършите зло! Научете се да вършите добро, търсете правосъдие⁸, отдайте право на угнетения, отсъждайте право на сирачето, защитете делото на вдовицата. Елате сега да разискваме, казва ГОСПОД. Ако греховете ви са като пурпур, ще станат бели като сняг; ако са алени като червено, ще станат като бяла вълна." (Исаия 1:16-18)

*"Оправданието/опро-
щението бележи една
промяна в нас свързана с
правилното мислене и
това какъв е Бог. То не е
отстраняване на Божи-
ята раздражителност
към нас, или фалшифици-
ране на книгите в не-
бето, както мнозина
гледат на това."*

~ Лорънс Ашкрафт

Не е нужно да преминаваме през нашето ежедневие, мислейки си, че Бог никога няма да ни приеме. Това е далече от истината. Бог вече ви е приел, не само преди да се родите, но дори преди първият човек Адам да е бил сътворен. Въпросът не е дали Бог ще ви приеме, а дали вие ще Го приемете. "Ние Го обичаме, защото първо Той възлюби нас." (1 Йоан 4:19).

"Много човешки същества са били учени да мислят, че молитвата се принася в опит да промени Божия ум или отношението Му към грешника, информирайки безкрайния Бог за нещо, което Той още не е знаел, или убеждавайки Го

да даде благословение, което по-рано не е искал да даде ... **Хората са били учени да молят Бога за милост и прощение вместо да потвърждават тези благословения като обещания на един милостив и опрощаващ Баща.** Към Господ се подхожда с едно отношение на несигурност за това дали ще желае да отговори на сърдечните нужди на смирената и каеща се душа. Характерът на Бог не

⁸ Забележете какво е Божието правосъдие тук: "отдаване право на угнетения, отсъждане право на сирачето, защитаване делото на вдовицата."

е такъв. Той копнее да благославя и бърза да прощава, не желае някой да загине, но копнее всички да дойдат до покаяние [2 Петр. 3:9]. 'Защото Ти, Господи, си добър, и готов да прощаваш; и богат на милост към всички, които Те призовават' (Псалм 86:5)." (Тай Гибсън, *Пътят на праведния*, стр. 61).

И така, въпросът сега е, щом като Бог не благоволи в кръвта на животно и не изисква това, за да може да ни прости, защо тогава е учредил цялата жертвена система? Докато се опитваме да отговорим на този толкова важен въпрос, трябва да помним, че по-рано научихме как много пъти в Писанието виждаме Бог да заповядва неща, които *ние* изискваме и желаем. Възможно ли е *ние* да сме били тези, които изискват животински жертви, за да бъде убеден нашият ум, че Бог ни е простил?

"Изисква ли се отново да се напомня на читателя, че Писанията многократно представят Бог като извършващ това което, в развитието на неговото провидение, той само позволява или търпи да стане?"

Адам Кларк

На последната вечеря, в нощта преди Своята смърт, Исус обяснил на учениците Си, че един от тях ще Го предаде (Йоан 13:21). След като Петър попитал кой може да е това, Исус отговорил:

*"Той е онзи, за когото ще натопя зальк и ще му го дам. И като натопи залька, Той го подаде на Юда Симонов Искаримотски. И тогава, след залька, **Сатана влезе в него**. Тогава Исус му каза: Каквото вършиш, върши го по-скоро." (Стихове 26-27)*

Цялото дело по проливане кръвта на Божия Син било на Сатана и Бог позволил това като дал Сина Си за всички нас (Римл. 8:32), както може да се види от акта на Исус, даващ на Юда парчето хляб, което представя тялото на нашия Спасител дадено за нас (Лука 22:19). Исус казал на Пилат: " ... Аз за това дойдох на света – да свидетелствам за истината [относно характера на Отец] и всеки, който принадлежи на истината слуша Моя глас." (Йоан 18:37). По-рано, докато Исус се молил на Своя Баща, Той казал:

"Аз Те прославих на земята: **извърших делото, което Ти Ми даде да върша**. ... И изявих им Твоето Име [характер], и ще изявя [чрез Неговия Дух в нас], така че любовта, с която си Ме възлюбил, да бъде в тях, и Аз — в тях." (Йоан 17:4, 26)

Исус бил завършил делото, което Неговия Баща Му бил дал да извърши в нощта *преди* Неговата смърт. През целия Си живот Той свидетелствал за истината като прославял (напълно разкривал) *характера на Своя Баща*, така че светът да може да Го познае. Часове по-късно, докато Исус бил на кръста, Той извикал: "Свърши се" и след това умрял (Йоан 19:30). Какво се било свършило? Пълното разкриване на *сатанинския характер*, когато Бог позволил на човека и Сатана да проведат ужасното си дело в убиването на Неговия възлюбен Син. В нощта на Своето арестуване Исус казал на обвинителите Си: "Това е **вашият** час, и **властта на тъмнината [Сатана и неговото царство]**." (Лука 22:52-53).

Пророк Исаия писал: "ние Го [Исус] счетохме [погрешно възприехме] за наранен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той бе наранен заради [или от] нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония." (Ис. 53:4-5). Мнозина са учени, че Божията справедливост означава, че някой трябва да умре като наказание за неговите грехове. Обаче ние видяхме, че самият грях обявява смъртта на грешника, а не Бог. Фалшивото евангелие учи, че Бог е пълен с гняв и има нужда да накаже виновника с огнената Си ярост. След това Исус пристъпва и умолява Отец да прости на виновните и да стовари яростта Си върху Него. Но Исаия тъкмо ни информира, че НЕ Бог е убил Сина Си, за да укроти някаква ярост, а че Той е дал Сина Си на света, за да засвидетелства Своята жертвоготовна любов като не си отмъщава и мълчи като агне, докато е съсипван, нараняван и убиван от нашите нечестиви принципи на справедливост. Исус разкрил истинския характер на сатанинското царство. Павел казва, че чрез "обезоръжаване на [обвинителните] управители и власти [на тъмнината; Еф. 6:12], **Той [Исус] ги е изложил на показ**, триумфирайки над тях чрез кръста." (Кол. 2:15).

Нашият грях (нашата сатанинска вяра, че няма да ни прости докато не се извърши някакъв вид наказателно умилоствение) причинил смъртта на Божия Син, за да може най-накрая да повярваме, че можем да имаме прощение и очистване на греховете. Бог, който несребелюбиво поел риска от вечна раздяла с Неговия Син, Го предал за нас, **за да задоволи нашата концепция за справедливост**, която настоява, че *“без проливането на кръв няма прощение.”* (Евр. 9:22).

Концепцията за жертването (принасянето) на някого или нещо друго, за да извиним собствения си грях произхожда от човека, когато Адам и Ева взаимно се обвинявали и в крайна сметка обвинили Божия Син

Само размислете за момент върху тази мисъл. Това трябва да ви накара да преосмислите всичко, което сте си мислили, че знаете за кръста. Буквалното определение на думата прощение е *“да освободиш от дълг.”* Ако Бог е определил изкупителната цена на смъртта и е имал нужда да накаже Исус, за да ни прости и да укроти яростта Си, Той би получил заплащане и всъщност не е простил нищо. Но истината е, че кръстът не постига Божието прощение, а *проявява* Неговата вечна простителност. С други думи, Бог не ни прощава, защото Исус е умрял на кръста, а умирацията на кръста Месия разкрива, че Бог вече ни е простил *“докато ние още бяхме грешници”* и *“когато бяхме врагове”*.

И какво извършва тази истина с вяравация? Тя ни привлича. Неговата прекрасна доброта изразена в освобождаването ни от нашите дългове, без да сме извършили нищо, с което да го заслужим, ни привлича; защото *“когато се яви благостта и човеколюбието на Бога, нашия Спасител, Той ни спаси не чрез праведни дела, които сме извършили, а по Своята МИЛОСТ,...”* (Тит 3:4-5)

"Ще се веселя и ще се радвам в Твоята милост, защото Ти видя неволята ми, позна притесненията на душата ми;"

(Псалми 31:7)

BibleVerseImages.com

"Бог няма нужда да се примирява с човека, защото, подобно на майчината любов, Неговата любов винаги ни следва, дори когато вървим по пътя надолу, опитваща се да ни върне обратно при Себе Си. Но човекът има нужда да се примири с Бога. По някакъв начин трябва да се извърши умилоствивение. Не че Божията ярост трябва да бъде задоволена, така че Той да може да погледне с благоволение над провинилия се човек, но Божията любов трябва да бъде така изявена, независимо от съществуването на страданието и греха, че хората да обърнат сърцата си към Него, както цветето към слънцето ...

Думата „умилоствивение“ (atonement) означава единение (at-one-ment). Грехът причинил окаяност, а окаянството причинило погрешно разбиране на Божия характер. Така хората започнали да мразят Бога вместо да Го обичат; а мразейки Него, единия Баща, хората също намразили и човека, техния брат. Така вместо да бъдат едно семейство с един Баща, хората се отделили от Бога и един от друг, и поддържали дистанция заради омраза и егоизъм. Трябва да има умилоствивение ... Умилоствивението не е, за да се укроти Божията ярост така че хората да дръзнат да дойдат при Него, но то е за да се разкрие Неговата любов така че те да дойдат при Него." (Джордж Файфийлд, *Бог е любов*, стр. 46, 48).

Ние сме били "примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син." (Римл. 5:10). Не че тази смърт е укротила един гневен Бог, за да може най-накрая да ни приеме и да ни прости, но чрез тази смърт ние най-накрая ще повярваме във вечната любов и милост на нашия Създател, който е пожелал да умре за Своето отклонило се творение, и по този начин слага стоп на всяко предубеждение, че човекът, по което и да е време на историята, е трябвало да принася укротяващ принос под каквато и да е форма.

Чрез словото на тяхното свидетелство

След грехопадението човекът вече не е вярвал, че Бог ще му прости. В противен случай Адам и Ева са щели смирено да приемат Божието прощение. Но те не го направили. Вместо това те се опитали да задоволят исканията (или прехвърлили вината, двете страни на една и съща монета) - “жената, която Ти ми даде, нейна е вината.” Човекът сега има ум, който вярва, че Бог трябва да накаже нещо, въпреки че Бог не е такъв. Човекът е измамен от Сатана да смята, че Бог е яростен убиец, грехът изопачил неговото мислене. Бог не може просто да им каже, че им прощава. Човекът няма да Му повярва. Затова Той се приспособява към неговото мислене, за да отвори ума му за едно място, където той може да помисли за делото, което ще извърши Божият Син, за да му позволи да повярва в прощението. Така Бог учредява една жертвена система не защото се нуждае от това, а защото човекът има нужда от нея. Чрез този ритуал Авел е способен да разбере благодатта, послушанието и милостта и страданията на Христос (колко пълно, не знаем), но Каин отхвърля този урок и избира сатанинския начин, който е пътя на аза и на това, където “аз мисля” е правилно според “моего разбиране.”

~ Данутат Браун (Банкок, Тайланд, Азия)

Чрез смъртта на Исус нашите мисли за укротяване щели да бъдат примирени с Неговите праведни и милостиви мисли – на Този, Който никога не е искал животински жертви. Чрез обновяването на ума ни, ние ще заявим „няма повече приноси за грях” (Евр. 10:18) защото принасянето на Исус щяло да “очисти съвестта ви от [тези] мъртви дела [животински жертви] така че да можем да служим на живия Бог [Неговия път].” (Евр. 9:13-14).

"Защото не желаш жертва, иначе бих принесъл; всеизгаряне не Ти е угодно. Жертви, благоугодни на Бога, са дух съкрушен; съкрушено и разкаяно сърце, Боже, Ти няма да презреш." (Псалми 51:16-17)

Псалмистът продължава: "Стори добро на Сион според благоволенията Си, съгради стените на Ерусалим! Тогава ще се наслаждаваш в жертви на правда, във всеизгарянния и приноси; тогава ще принасят юнци на олтара Ти." (Стихове 18-19)

Това не означава, че един ден Бог ще бъде доволен от животински приноси. Не. Той ще бъде доволен от живеещият отвътре саможертвен начин на живот, който те представят във вярващия. Обстановката тук е след повторното съграждане "стените на Ерусалим." Данаил пророкувал, че Месия щял да дойде 69 пророчески седмици след указа да се "възстанови и построи наново Ерусалим ... улицата ще бъде изградена отново, и стената, в обезпокоителни времена." (Дан. 9:25). След това Месията щял да "потвърди [подсили] завета с мнозина за една седмица [срв. Мат. 26:27-28; Римл. 15:8] и в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът" в нашите умове (стих 27). Заради жертвата на нашия Спасител думите на Давид: "Тогава ще бъдеш доволен от чисти жертви", ще се сбъднат. Дали кървавите приноси на заклението на буквални „юнци“ са това, което Бог нарича „чисти жертви“? Никога! "Жертви на Бога са дух съкрушен [покорен]."

Пророк Осия казва:

"Вземете думи със себе си и се върнете при Йехова. Кажете Му: 'Прости напълно нашето нечестие и благодатно ни приеми, за да можем да принесем прославата от жертвените юнци на нашите устни.'" ~ Осия 14:2.

Павел разяснява този текст в Евр. 13:15, казвайки: "Чрез Него [Исус] нека постоянно принасяме **жертва на прослава** на Бога, тоест **плодът на устните ни**, отдавайки благодарност за Неговото име [милостив характер]." Петър казва, щом като "сте вкусили, че Господ е добър", вие ще "принасяте **духовни жертви**, които са приемливи пред Бога чрез Исус Христос." (1 Петр. 2:3-5).

*"И така, братя, аз ви умолявам, чрез Божиите милости, да **представите телата си за жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което е вашето разумно служение.**" (Римляни 12:1)*

В Осия 6:6 четем: "Защото милост искам, а не жертва; и познаване на Бога – повече от всеизгаряния." (Осия 6:6) Забележете отново еврейския паралелизъм: Милост = познаване на Бога; Жертва = всеизгаряния. Исус обяснява тази концепция: "Но ако знаете какво значи това: „Милост искам, а не жертва“, не бихте осъдили невинните." (Матей 12:7) Осъждането и съденето на другите е да извиним себе си докато ги жертваме (убиваме) на наше място.

*"С какво да се явя пред ГОСПОДА, да се поклоня пред Всевишния Бог? Да се явя ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телци? Ще благоволи ли ГОСПОД в хиляди овни, в десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си — за греха на душата си? **Той ти е известил, човече, какво е добро. И какво иска ГОСПОД от теб освен да вършиш правда, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?**" (Михей 6:6-8)*

"Идеята за умилостивение или жертва е че има ярост, която трябва да бъде укротена. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискват жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата. Идеята, че Божията ярост трябва да бъде умилостивена, за да можем да имаме прощение не е гарантирана от Библията. Върхът на абсурдността е да се каже, че Бог е толкова разгневен на хората, че няма да им прости докато не се предостави нещо, което да укроти яростта Му ... Езическата идея, която твърде често е поддържана от изповядващи се за християни, е че хората трябва да предоставят жертва, за да укротят яростта на своя бог ... Но забележете Божията любов. 'Но Бог препоръчва [демонстрира] Своята любов към нас в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас' [Римл. 5:8] ... Някои казват, че не могат да приемат Христос защото не са достойни ... Това е вярно. Те не са достойни. Никой от нас не е достоен ... Защо Той умря? За да ни направи достойни; да ни направи съвършени в Него." ~ Е. Дж. Уагонър

(1855-1916)

"ГОСПОД наслаждава ли се на всеизгарянията и жертвите колкото на послушанието на ГОСПОДНИЯ глас? Ето, послушанието е по-добро от жертвата и покорството — от тлъстината на овни."

(1 Царе 15:22)

Чрез Божията допускаща воля било позволено животинските жертви да покажат на Адам колко е покварен в своето мислене. Сатана бил определил откупната цена и единственият начин Адам да може да надмогне това мислене бил чрез проливането на тази невинна кръв със собствените си ръце. Но всичко което Адам в действителност е трябвало да направи било да повярва в Божията вечна милост като изповяда греха си, приемайки Божието прощение и позволявайки на Бог да го очисти от всяка неправда (1 Йоан 1:9). Обаче заради дълбоко вкоренената в умовете ни сатанинска вяра, че не бихме могли да бъдем простени докато не се извърши

умилостивение под някаква форма, единственият начин Божият Син да ни убеди, че можем да бъдем простени бил като слезе, за да посрещне *нашето* разбиране, умирайки и плащайки откупната цена *"та чрез смърт да унищожи онзи, който има силата на смъртта - тоест, дявола."* (Евр. 2:14; Буквален превод на Йънг). Как той е унищожен? Исус ще премахне жертването (осъждането) на другите на наше място, и ще установи праведност и милост (Божият начин за съд/справедливост):

*"... Затова се яви Божият Син — за да унищожи делата на дявола. ... По това се разпознават Божиите деца и дяволските деца: **някой, който не върши правда, не е от Бога, нито онзи, който не люби брат си.** Защото това е посланието, което чухте отначало: да се любим един друг; не като Каин, който беше от лукавия и уби брат си. И защо го уби? Защото **неговите дела бяха зли, а на брат му — праведни.** Не се чудете, братя, ако светът ви мрази. Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, стои в смърт. **Всеки, който мрази брат си, е човекоубиец; и вие знаете, че в нито един човекоубиец не обитава вечен живот.** По това познахме любовта, че Той отдаде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да отдадем живота си за братята. Но ако някой има богатата на този свят и види, че брат му е в нужда, а заключи сърцето си за него, как обитава в него Божията любов? Дечица, нека престанем да любим само с думи и език, а нека любим с дело и истина. ... И това е Неговата заповед: да вярваме в Името [милостивия характер] на Неговия Син Исус Христос и да се любим един друг, както ни е заповядал." (1 Йоаново 3:8, 10-18, 23)*

Пример за Божията милост откриваме също в изцелителните дела на Исус.

Нека прочетем Матей 9:2-7:

*"И ето, донесоха при Него един парализик, сложен на постелка; и Исус, като видя вярата им, каза на парализика: **Дерзай, синко, прощават ти се греховете.** И ето, някои от книжниците си казаха: Този богохулства. А Исус, като видя мислите им, каза: **Защо мислите зло в сърцата си? Защото кое е по-лесно? Да кажа: прощават ти се греховете; или да кажа: стани и ходи? Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава греховете — тогава каза на парализика: Стани, вдигни постелката си и иди у дома си! И той стана и отиде у дома си."*** (Матей 9:2-7)

Поискал ли е болният прощение? Не. И все пак Исус му казва: *"Прощават ти се греховете."* Исус видял вярата, която проявили приятелите на парализика, които приели (имали вяра в) прощателността която Той вече имал към цялата човешка раса. **Те знаели, че ако намерят Исус, нямало да открият осъдителност, а само прощение и изцеление.**

"Не е постъпил с нас според греховете ни, нито ни е отплатил според беззаконията ни, защото, колкото са високо небесата над земята, толкова е голяма милостта Му към онези, които Му се боят;" (Псалми 103:10-11)

Болният вече е бил в състояние на простен човек още *преди* да дойде при Исус. И забележете също следната идея — **той вече е бил в състояние на простен човек още преди Исус да умре на кръста.**

В противен случай Той би му казал: "Греховете ти *ще* бъдат простени."

"Товага Петър се приближи и Му каза: Господи, до колко пъти, като съгреши брат ми против мен, да му прощавам? До седем пъти ли? Исус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем. Затова небесното царство прилича на един цар, който поиска да прегледа сметките на слугите си. И когато започна да ги преглежда, докараха при Него един, който му дължеше десет хиляди таланта. Но понеже нямаше с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, жена му и децата му, и всичко, което имаше, и да се плати дългът. Затова слугата падна, кланяше му се и каза: Имай търпение към мен и ще ти платя всичко! И господарят на този слуга, понеже го жалеше, го пусна и му прости заема." (Матей 18:21-27)

Тук виждаме един, който дължи пари на царя, но не може да ги върне. След като той и семейството му били осъдени да бъдат продадени като роби, той паднал на коленете си и замолил: *"Бъди търпелив към мен и ще ти отплатя всичко!"* Знаейки, че този човек не може да му върне парите, царят се „смилил“ и *"му простил дълга."* Какво общо има това с нас? Исус казал в самото начало, че тази история е подобна на *"небесното царство."* Тази история се отнася за Божия характер спрямо нас. Поради греха ние сме били в дълг, който не сме можели да платим, но Бог ни е простил този дълг. Павел казва:

"Но сега отделно от закона [без никакви заслуги] се яви Божията правда [духът на милост], ... тоест Божието оправдание чрез вяра в Исус Христос, за всички (и на всички), които вярват; защото няма разлика, защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава [характер], но се оправдават даром от Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус." (Римляни 3:21-24)

Не можем да изплатим своя дълг с добри дела нито с някакъв вид умилостивителна жертва. Слугата в историята поискал ли от царя прощение? Не. Той помолил за още *време*, така че да може да си изплати дълга: *“Бъди търпелив към мен и аз ще ти отплатя всичко!”* Трябва ли да молим истинския Цар за прошка, или да започнем да се опитваме да бъдем добри (да Му отплатим), за да може Той да отмахне от Себе Си всяка раздразнителност към нас и да ни прости? Не, истинският цар не ни е раздразнен и е вечно *„изпълнен със състрадание“* – *“Защото Бог толкова ВЪЗЛЮБИ света”* – Той *“ни прости дълга.”*

Историята която Исус разказал, обаче, няма щастлив край. Той разказал как простеният грешник *“излязъл и намерил един от своите съслужители, който му дължал сто сребърни монети. И така, той го хванал за гърлото и започнал да го души, казвайки: ‘Върни ми това, което е мое!’ ”* (Мат. 18:28). След като човекът започнал да се моли за живота си казвайки: *“Бъди търпелив към мен и аз ще ти се отплатя”*, това му било отказано и той бил хвърлен в затвора (Стихове 29-30). Царят разбрал за това и повикал този на когото бил простил и казал: *“Ти зъл слуга! Аз ти простих целия дълг ... Ти не трябваше ли да покажеш милост към твоя съслужител, също както аз ти показах?”* (Стихове 32-33). В резултат на това царят *“го предал на мъчителите, докато изплати всичко, което му дължи.”* (Стих 34). Тогава Исус заключава: *“Подобно ще постъпи с вас и моя небесен Баща, ако всеки един от вас не прости от сърце на брат си.”* (Стих 35).⁹

⁹ Забележете отново, че Бог не е онзи, който причинява директно мъчението, но *„мъчителите“*, които са *„освободени“* или очакват онзи, който пристъпва извън защитната ограда.

През последната седмица на октомври аз минавах през записите на моя малък бизнес, който движа от дома (аз съм частен учител по математика на ученици от средното училище или тийнейджъри). Забелязах, че един от клиентите е назад в плащанията с около половин година. Трябваше да обърна внимание на това. Вместо да изпращам множество тормозещи имейли, които изискват плащане, аз реших да избира ненасилствения начин, този на милостта. Свързах се с клиентката за неизплатената сума и ѝ направих предложение да приеме своето дете като дете без заплащане за 2020 г. Попитах я каква част от дължимата сметка би могла да си позволи да плати и за какъв период от време. Тя отговори на съобщението ми същия ден, извинявайки се за дължимата сума. Каза ми, че съпругът ѝ е бил безработен и че скоро си е намерил работа, но така и не е получил първата си заплата (което трябвало да стане в края на август). Тя се ангажира да плати цялата сума към края на декември. Псалм 118:8: "По-добре е да се уповаваш на ГОСПОДА, отколкото да се доверяваш на човек."

~ Нина Сниман (Емпангени, Квазулу-Натал, Южна Африка)

Писанията казват: *"Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост ..."* (Яков 2:13) Когато молим за Божието прощение, ние молим да бъдем освободени от греховния вид справедливост, така че праведната система за справедливост на нашия Баща да бъде всадена в нас, за да можем да я отразяваме. Но ако вярвате, че осъждането и съденето без милост е добра система за справедливост, тогава моля помнете: *"Той ще даде на всеки според каквото е направил."* (Римл. 2:6). Ще получите според начина по който сте съдили другите и няма да имате никакво извинение за това. Той ще приеме вашата собствена присъда против себе си и ще заяви, че

тази присъда е справедлива. Собствената ни присъда ще отрази качеството на прощението, което сме показали към другите: *“прости ни дълговете **КАКТО** [точно както] ние прощаваме на нашите длъжници.”* (Мат. 6:12). Исус обяснява как работи осъдителното сърце:

“Двама души: единият фарисей, а другият бирник, се изкачиха в храма да се помолят. Фарисеят, като се изправи, се молеше в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора — грабители, неправедни, прелюбодейци, също и като този бирник. Постя два пъти в седмицата, давам десятък от всичко, което придобия. А бирникът, като стоеше надалеч, не искаше дори очите си да повдигне към небето, а се биеше в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мен, грешника. Казвам ви, че този слезе у дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който възвишава себе си, ще бъде смирен, а който смирява себе си, ще бъде възвисен.” (Лука 18:10-14)

В Йоан 17:5 Исус се помолил: *“Отче, прослави ме със Себе Си.”* А след това продължил така: *“Славата [характерът], която Ти ми даде, аз я дадох на тях, за да може да бъдат едно също както Ние сме едно.”* Славата (праведния характер), която нашият Месия ни дава е *Той Самият* изпълнен със славата на Отец. Ние ще бъдем изпълнени с Неговата безусловна, нежна и прекрасна доброта към другите, защото, онези които *“следват Агнето [Исус] където и да отиде (Откр. 14:4), ще имат “името [характерът] на Неговия [на Исус] Баща написано на челата [умовете] си.”* (Стих 1).

Разказът за кръста през столетията е Божие прощение за нашите грехове. Но ужасното изопачаване на Писанието е превърнало кръста на Христос в сатанинска подигравка. Атеисти, мюсюлмани, будисти и спиритуалисти са отвратени от религиозната култура, която прославя жертването на дете за умилостивение. Те са като онемели пред хората, които се покланят на този бог, който извършва необуздан геноцид и наричат това „действия на любовта“. В своята погрешна ревност те предупреждават хората да се обърнат от греха и да тичат към същия този бог, който ще ги унищожи, ако откажат неговото милостиво предложение днес. Това ли е наистина историята на кръста? **Бог никога не е изисквал бичуването, унижението и тежкото мъчение на Своя скъпоценен Син ... ние сме го изисквали!** Грехът толкова ни е заслепил, че ние сме гледали на Бога като някой, който наблюдава и очаква възможност да ни унищожи. Живели сме под постоянен страх и смъртна заплаха. **Но Бог, разбирайки за покривалото над сърцата ни и нашата духовна слепота, се е съгласил с нашата демонична конструкция за справедливост – и умрял на Голгота.** Чистият и Святият ни е позволил да изявим срещу Него злото в нашите сърца и не се противопоставил (Ис. 53:6-7). Това откровение ни води към един процес на едно постоянно задълбочаващо се покаяние. Очиства утайката на заблудата и прави място за всаждането на истината и светлината.

Какво би било ако сметнем себе си за толкова паднали, толкова поразени в разбирането си на всичко (относно Бога), че Бог в Своята велика любов към нас се е приспособил към нашето мислене за справедливост и е предоставил съвършената илюстрация, за да демонстрира нашето погрешно мислене? Желанието на Сатана да убие Христос било успешно, но в това разкриване на омраза, Бог бил способен да изяви любовта Си към нас. С обърнато сърце, ние виждаме, че всички сме виновни за приковаването на Исус на кръста. Правилно разбран, кръстът е началото на нашето себеразкриване тъй като той прави дълбок пробив в нашата идеология относно това как гледаме на Бога и другите. Той разкрива измамността на човешките сърца, тъй като някога сме вярвали, че Бог е изисквал смъртта на Своя Син, за да укроти Своята ярост. Той разобличава лъжата, че не можем да живеем свят и неопетнен живот, тъй като пътят, който Исус е вървял е същият, който Той е искал от нас и ние да следваме. Докато нашият свят бързо се потапя в nihilизъм, насилие и объркване, нека се хванем за ръката на Безкрайния и да отразим светлината на Славата в този свят, която ще обърне сърцата обратно към Бога; докарвайки примирение и обещанието за вечен живот за всички гладуващи и жадуващи за правдата.

"Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един! Да възлюбиш ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичката си сила! И тези думи, които днес ти заповядвам, да бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш усърдно синовете си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като превръзки над очите ти." (Второзаконие 6:4-8) ~ (Виж също, Пр. 7:1-3; Ис. 8:16; 2 Кор. 1:21-22; Еф. 1:13-14; Откр. 7:1-3).

Сега някой може да попита: "Но Бог не е ли заповядал наказанието с камъни срещу онези, които нарушават Неговия закон като например за съботата или за прелюбодейството?"

*"И когато израилевите синове бяха в пустинята, намериха един човек, който събираше дърва в съботен ден. И онези, които го намериха, като събираше дърва, го доведоха при Мойсей и Аарон и при цялото общество. И го сложиха под стража, понеже още не беше определено какво трябваше да направят с него. И ГОСПОД каза на Мойсей: **Човекът непременно трябва да се умъртви. Цялото общество да го убие с камъни въвн от стана.** Тогава цялото общество го изведе въвн от стана и го уби с камъни и той умря, както ГОСПОД заповяда на Мойсей."* (Числа 15:32-36)

Както можете да си спомните, по време на изхода Бог бил дал на Мойсей две каменни плочи, на които били изписани Десетте заповеди. Както плочите така и написаното на тях било Божие дело. Малко по-късно в своя гняв срещу израилтяните Мойсей хвърлил тези плочи и ги строшил. В резултат на това Бог казал на Мойсей да направи нов набор от плочи, а Той щял да напише на тях това, което бил написал на първите. В последствие сега имаме набор от плочи направени от Мойсей (човек) и писание от Бога. Това идва да ни каже, че Законът (инструкциите) има две цели,

които действат като огледало. Те щели да отразяват както божествените качества, така и тези на падналото човечество. Това представя старозаветното мислене на човека, който се опитва да изпълни Божиите дела вместо да позволи на Бог да извърши делото Си в нас.

Подобно на огледало Тората (Законът) не само разкрива Божия характер, но също и този на падналия човек. Павел казва: "Не бих познал греха освен чрез Закона." (Римл. 7:7), защото "грехът, използвайки възможността чрез заповедта, произведе в мен всякакъв вид погрешни желания. Защото отделен от Закона, грехът е мъртъв." (Стих 8). А след това заключава: „и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт." (Стих 10). Видяхме, че в целия Стар завет Бог е заповядвал неща, които падналият човек е желал. Той е правил това, защото не е искал да се намесва в човешката свобода на избор и за да позволи на греха да изобилства (Римл. 5:20), или както Павел също казва: " ... та чрез заповедта грехът да стане напълно греховен." (Римл. 7:13).

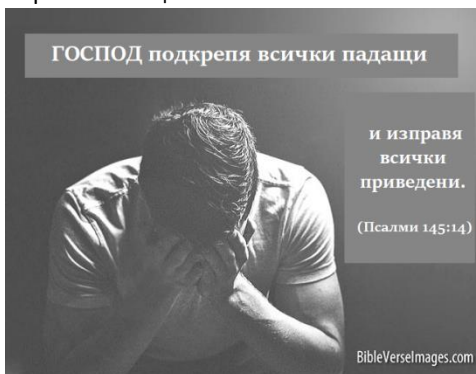
Вместо да съдят и осъдят човека, който е събирал дърва в събота израилтяните трябвало да отидат при него и да го попитат защо прави това. След това, ако се открие, че е в непослушание на Божия план, да го обучат в пътищата на Бога, за да осъществят примирение. Но понеже имали осъдителен начин на мислене, те, подобно на фарисеина, който стоял до бирника, се надували, и Бог ги предал на *собствените им желания* според собствените им извратени възгледи за справедливост. Това щяло да направи техния грях на себеправедност да изобилства с надеждата, че по-късно ще се покаят, гърсейки собственото си примирение.

Само си спомнете как Исус, нашият свършен пример, откликва на същия сценарий в Йоан. 8:2-19. Вместо ръководителите да доведат при Него нарушител на съботата, те довели една жена обвинена в прелюбодейство. Направили го в опит да хванат Исус

в капан по въпросите на Тората (Стих 6). Обаче, Той избобличил (увеличил) техните грехове като писал на земята (срв. Ер. 17:13) и заповядал: *“Нека този от вас, който е без грях пръв да хвърли камък по нея.”* Това е в съгласие с Вт. 17:7, където се казва: *“Нека свидетелите бъдат първите, които да започнат екзекуцията.”* За разлика от древните израилтяни, тези фарисеи били убедени в греха и избрали да не осъждат и да не убиват с камъни жената. А след това Исус проявил характера на Своя Баща като казал на жената: *“Нито аз те осъждам, иди си и не съгрешавай повече.”* Това е същият резултат, който Бог е търсил, когато обвинителите са взели камъните, за да убият съботонарушителя. Исус не анулирал заповедта „не прелюбодействай“, но показвал какво е истинското намерение чрез постановлението за убиване с камъни.

В една статия на theblaze.com озаглавена Проверка на фактите: Библията наистина ли оправдава убиването с камъни?, попитали Равин Арие Сперо относно това постановление:

“... Когато става въпрос за смятаните за библейски нареждания или въпроси като убиването с камъни, равинът отбелязал, че **е важно святата книга да се чете през конкретни лещи.** ‘Наше задължение е, с почит и смирение, да правим разграничение между това, което Бог е възнамерявал като нещо вечно и това което е било една необходимост за времето си, която по-късно трябва да отпадне – като например, животинските жертви ... Нещата относно човешкото естество и сексуалната дисциплина и ограничения несъмнено са вечни както са съботата и необходимостта от святост. ... Определени процедури никога не са били замисляни като нещо постоянно и са били по-скоро основани на навици и начин на мислене на първоначалното общество, на което Бог е говорил. По този начин културата е имала голямо влияние върху това как тези процедури са били въведени и практикувани.’”

Начинът на мислене на израилтяните относно убиването с камъни по времето на Мойсей не идвал от Бога, но от Египет. Мойсей казал на фараона: "ако жертваме пред очите на египтяните онова, което е гнусота за тях, няма ли да ни избият с камъни?" (Изход 8:25-26)

По-късно самите израилтяни, които били учени на тази форма на справедливост в продължение на стотици години докато били в робство, пожелали да убият Мойсей с камъни:

"... и народът роптаеше против Мойсей, като казваше: Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни!" (Изход 17:3-4).

Също както Исус изговорил това което било в умовете на учениците като нарекъл ханаанката „езическо куче“, Бог изговарял това, което било в техните умове като заповядвал убиване с камъни с надежда, че очите им ще се отворят при такава ужасна сцена на наказание. Бог казал: "Предадох ги на постановления, които не бяха добри и съдби чрез които нямаше да живеят." (Ез. 20:25). Техният грях на брутално осъждане (жертване) на другите, за да извинят себе си щял да изобилства до там, че да се протегнат и да се хванат за Божията благодат, получавайки Неговото прощение и ходейки в Неговата милост. Те трябвало да помнят, че: "съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда." (Яков 2:13). Бог им бил казал: "наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми!" (Числа 14:28), което отново показва, че съдът, който сполетява човека, ще бъде съдът, който човек е решил за себе си. Бог казал: *Когато някой от израилевия дом*

издигне идолите си в своето сърце ... Аз Йехова ще му отговоря според множеството на идолите му ..." (Ез. 14:4-5). Обединени в Христос ние ще обичаме нашия ближн като себе си, осъзнавайки, че "всички съгрешиха, и не заслужават да се прославят [характер] от Бога." (Римл. 3:23) и все пак "докато все още бяхме безпомощни ... Христос умря за безбожните." (Римл. 5:6).

Нека всички помним, че си имаме работа с души, за които Христос е платил с безкрайна цена за Себе Си

Подобно на Исаия, колкото по-близо идваме до Христос, толкова по-грешни ще изглеждаме в собствените си очи, но със съзнанието, че Той няма да ни осъди; защото Неговият съд е милост (Ис. 6:5-7). Няма ли да живеете според стандарта на нашия небесен Баща? "Защото ще бъдете оценявани според същия стандарт, с който оценявате другите." (Мат.7:1-2). Повечето хора днес биха се съгласили, че убиването с камъни е нещо варварско, но да се вярва, че Бог ще изгаря милиарди хора в едно безкрайно мъчение се смята за качество на святост и любов.

Когато наистина Божията любов пребъдва в нас, ние повече няма да се дразним на онези, които ни мразят и ни преследват. Вместо да търсим отмъщение, ние ще искаме тяхното духовно изцеление и спасение като смирено се молим за тях; защото ние изискваме следното обещание:

"Ще бъдете святи; защото Аз, Йехова вашият Бог съм свят." (Лев. 19:2)

7. “Бъдете святи, защото Аз съм свят.”

Писанието ни казва, че е противоположно на вечното евангелие да бъдем хванати в капана на никога не преставащия цикъл на съгрешаване и искане на прощение.

"Ето, вие разчитате на лъжливи думи, от които няма полза. Като крадете, убивате и прелюбодействате, и се кълнете лъжливо и кадите на Ваал, и следвате други богове, които не сте познавали, ще идвате ли после да стоите пред Мен в този дом, който се нарича с Моето Име, и да казвате: Отървахме се! — за да вършите всички тези гнусотии? Този дом, който се нарича с Моето Име, разбойнически вертеп ли стана в очите ви? И ето, Аз сам видях това, заявява ГОСПОД." (Еремия 7:8-11)

"Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! — ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моя Отец, който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не в Твоето ли Име пророкувахме, не в Твоето ли Име демони изгонвахме, и не в Твоето ли Име направихме много чудеса? — но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!" (Матей 7:21-23)

Зависи от това колко силно задвижваме махалото. Някои хора вярват, че не могат да бъдат простени докато други смятат, че да си опростен означава, че можеш да живееш в пътя на греха и все пак да живееш вечно. Обаче, ние видяхме, че единственият живот, който е вечен е животът на *правдата* и повечето хора не желаят да

живеят по този начин. Апостол Павел казва, че „цялото Писание“ е „дадено по вдъхновение от Бога, и е полезно за поучение, за изобличение, за поправление, за **наставление в правдата**: за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело.“ (2 Тимотей 3:17). И това е точно еврейската концепция за Тора. Това не е „закон“ както западните „езичници“ мислят за закона, като списък с произволни правила, но “наръчник за наставление” относно Божията правда (характер), който трябва да живее в нас и да се отразява от нас както е било в началото: "В сърцето си съхраних словото Ти, за да не съгрешавам против Теб." (Псалми 119:11).

В Римляни 8:1-2 Павел писал, че когато най-накрая разберем, че „няма осъждане“ за онези, които са в единство с Исус, ние биваме “освободени от закона на греха и смъртта.” В стихове 3-4 той казва: тъй като Божият закон (Тора) не може насила да изгълни (прояви) своята правда в нас, Бог прати “Своя собствен Син в подобие на греховната плът” и, вместо да ни осъди, “Той осъди греха в тази плът, така че правдата на Закона да може да се изгълни в нас, които не ходим според плътта, но според Духа.” След това в стихове 6-7 Павел ни учи защо трябва да бъдем изгълнени с Божия Дух – Неговото собствено присъствие, поведение и живот – като казва:

“Понеже стремежът на плътта [да си центриран в себе си] е смърт; а стремежът на Духа [първо другите] — живот и мир. Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия [несебичен стандарт, природа] закон, нито пък може.” (Римляни 8:6-7)

Без Светия Дух на Отец пребъдващ в нас е НЕВЪЗМОЖНО да спазваме Божия закон. Принуждаването на хора, които нямат Божието пребъдващо присъствие, да спазват Неговия праведен закон е безполезно. Ние не можем да принудим дори и себе си да правим това. Обаче, точно тук по-голямата част от християнството прави

огромна грешка. Вместо да се фокусират върху истината, че *“правдата на закона може да бъде изпълнена в нас”*, които ходим в хармония с Божия Дух, те казват: *“Понеже Исус е спазил закона съвършено, от нас не се очаква да правим това. Той е направил всичко това за нас, освобождавайки ни завинаги от необходимостта да спазваме онзи страховит списък с правила.”* След това те ще посочат последната част на Римляни 6:14: *“Вие не сте под закон, а под благодат.”* Обаче, когато Павел казва: *“Вие не сте под закон, а под благодат”* той няма предвид, че Божията благодат анулира закона. Неговата прекрасна благодат е и винаги е била, силата (вдъхновение/мотивация) да сме покорни (да се подчиняваме на) Божията правда.

*“Чрез когото получихме **БЛАГОДАТ** и апостолство, [защо?] за да довеждаме до **ВЯРНО ПОКОРСТВО** всички народи в Неговото Име [характер], между които сте и вие, призованите на Исус Христос;”* (Римляни 1:5-6)

На своя уебсайт characterofgod.org, Рей Фоучър посочва, че по-голямата част от света, в това число и вярващите в Библията евреи и

християни, гледат на Божия закон (Тора) като на набор от правила, които Бог е направил за нас хората, за да регулират нашето поведение, и когато ние ги нарушим, Той ни наказва. Мотивацията ни да се държим добре, следователно е поради страх от наказание. Страхуваме се, че ще бъдем „напердашени“ от нашия Баща, който често се разгневява и става толкова по-наказващ, колкото по-зле се държим

Светски възглед за Божия закон

дотам че дори да ни убие. В този възглед „евангелието“ е, че Исус е дошъл и е спазил закона съвършено за нас, но след това е претърпял законовите последици бивайки наказван от Бога като грешник, за да ни освободи от Божия смъртен указ за това че сме Му непослушни. Сега повече не се налага да живеем чрез стриктен набор от правила, но под Неговата благодат (незаслужено благоволение) до там, че някои дори допускат, че Бог е анулирал закона Си напълно.

Обаче, ние видяхме, че Божият закон не е списък с произволни правила, които са ни налагани, за да бъдем държани в ред. Божият закон е Неговият непроменим характер на правда и без Божието присъствие (Неговия Дух) да живее в нас е невъзможно дори да започнем да живеем според този характер. Както г-н Фоучър казва: “Това е като да се опитваш да пхнеш кръгла тапа в квадратен отвор.”

Библейският възглед за Божия закон е, че неговото естество и характер са една защитна преграда чрез план по който функционира живота вместо наложени правила които изискват наложено наказание. Божият закон е замислен така че да ни пази в безопасност от реалния враг и да ни излекува и възстанови от естествените последици от стъпването извън защитната ограда.

“Който презира ближния си, съгрешава [стъпва извън оградата], а който ОКАЗВА МИЛОСТ на сиромасите, е блажен.... ”Който внимава в словото, ще намери добро и който се уповава на ГОСПОДА, е блажен ... ”Блажен онзи

човек, който винаги се бои [мрази злото и го възпира/остава зад оградата], а който закоравява сърцето си, ще падне в бедствие.... "Където няма видение, народът отхвърлят задръжки [Божията защита], а блажен онзи, който пази закон [Тора]." ~ Притчи 14:21; 16:20; 28:14; 29:18.

В една статия от someandreason.com озаглавена Наказателно заместничество срещу Планиран закон – Каква е разликата?, д-р Тимъти Дженингс пише:

“При моделите за наложен закон няма нищо, което да е иманентно погрешно в нарушаването на закона. Карането с 50 км в час в зона с ограничение 45 км в час не води естествено до някакво нараняване при нарушителя на закона. Нарушителят трябва да бъде хванат от властите, да се запишат действията му, случаят му да бъде представен пред съдия и тогава да получи произволно определено наказание. Това е човешки закон, не закона на Създателя. Това е начинът по който действат грешните същества, а не безгрешният Бог. Тази идея за закона е основата на теологията на наказателното заместничество. Тя се основава на една лъжа относно Божия закон и представя възглед за Божието управление, който функционално не е по-различен от греховните човешки управления.

При наказателния възглед, Бог става източникът на наложената болка, страдание и смърт. Наказателният възглед учи, че Божията употреба на сила за измъчване и убиване е ‘справедливост,’ защото грехът трябва да бъде наказан. Такава лоша теология е плодът от приемането на сатанинската лъжа относно Божия закон и че, за да бъде справедлив, Бог трябва да накаже греха. При този възглед, вместо Бог да действа, за да изцели и спаси духовно заболелия, Той става онзи от когото трябва да бъдем защитени, което в резултат довежда до теологии, които имат за функция единствената цел да ни скрият и защитят от Бога, вместо да бъдем изцелени, за да бъдем подготвени да живеем в Неговото присъствие.

Помислете за многото идеи в християнството, които имат като своя функция целта да ни скрият от Бога. Защо? Защото хората погрешно вярват, че щом Бог е видял техния грях и тяхната греховност, от Него ще се изисква да бичува с ярост и гняв, за да причини болка и страдание, наказвайки ги за техния грях. Точно това иска Сатана да мислят хората, защото тази идея ги кара да се крият от Бога. Но Давид се молил в древността: ‘изследвай ме и виж нечестивия път в мен’.

Той не искал да скрива своята греховност от Бога, защото знаел, че Бог няма да го накаже, но че Той е Единственият, който може да го изцели, и затова се молил: 'сърце чисто сътвори в мен и дух праведен обновявай в мен.'

Божият народ на последното време трябва да представи една вест на света, която го призовава да се поклони на Дизайнера, и да се поклони на 'този който е направил небето, земята, морето и водните извори.' (Откр. 14:7). Това е един призив да се отхвърлят диктаторските възгледи за Бога и да се приеме Твореца, Дизайнера и Строителя на реалността! Това означава, че ние трябва да отхвърлим наложения закон и цялата фалшива наказателна и юридическа теология върху която той е основан."

Да не си "под закона" означава, че *резултатите* от нарушаването на закона (*смърт*) не са вече твоя мотивация. Чрез Божия Син ти вече не си под "*страх от смъртта*" — не си вече воден от фалшивата идея, че Бог ще те убие, защото не си Му послушен, и по този начин ти разчиташ единствено на Него, а не на някакъв външен закон/правила като средство да станеш праведен.

"И така, понеже децата [на Бога] са участници в плът и кръв, то и Той [Исус] подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, и да избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство." (Евреи 2:14-15)

Ясно е, че тази божествена система за справедливост не може да действа в един свят пълен с грешни умове, които са във "вражда с Бога" и неспособни да се подчиняват на Неговия закон. Исус казва: *"Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите."* (Йоан 18:36) Коментирайки това, Джон Гил казва:

"Ако Христовото царство беше светско, установено на светски възгледи, и управлявано със светска политика, и трябваше да отговаря на някои светски цели, Христос би имал достатъчно служители измежду юдеите, които биха се произнесли в негова полза, и биха вдигнали оръжия срещу римляните ... [обаче] то [Христовото царство] не произлиза от светски принципи, нито е движено от тях, нито е подкрепяно от такива, и затова никой от горните методи не върши работа." (Библейско тълкуване на Гил).

Исус бил казал на учениците Си защо говори в притчи на народа: "На вас е дадено да познаете тайната на Божието царство; а на онези, външните, всичко се дава в притчи;" (Марко 4:11) По-късно казал: **"Божие царство не идва така, че да се забелязва; нито ще кажат: Ето, тук или там — защото, ето, Божието царство е във вас."** (Лука 17:20-21). Как то е в нас? Чрез самото присъствие на Исус.

Светската справедливост може да се погрижи за симптомите на злото, но Божията справедливост лекува проблема. Системата "око за око" само ще направи целия свят сляп, а не безгрешен. Бог не говори за тази концепция в Изход 21:24 като предписание за справедливост, а повече като за лимит върху човешкото ѝ приложение (както видяхме в случаите, в които Израил иска цар, педпедъците, животинските жертви и убиването с камъни — Бог заповядва това, което човекът желае, но в определени времена и с ограничения).¹⁰ Исус, обаче, извежда Божият начин Неговите последователи да живеят в своята сфера на влияние:

"Чули сте, че е било казано: „Око за око, зъб за зъб.“ А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата." (Матей 5:38-39)

¹⁰ Тази концепция се вижда също в законите относно чисти и нечисти животни (виж Лев. 14-та гл.; Вт. 11). В оригиналният план на Бога нищо не е трябвало да умира и диетата на човека е растителна (Бит. 1:29), но поради закоравяването на сърцата ни Бог позволява това, което ние желаем и поставя ограничения, за да ни ръководи, стъпка по стъпка, обратно към хармония с Неговия първоначален план. Исус казва същото за развода с думите: "но от началото не е било така." (Мат. 19:3-9). Постановленията относно избора на Израил за воюването, полигамията, робството и т. н. спадат към същата категория на приспособяването (Ез. 20:25).

"Тогава отменяме
ли закона чрез вяра?
Да не бъде! А
утвърждаваме
закона... Тогава какво?
Да грешим ли,
защото не сме под
закон, а под
благодат? Да не
бъде!"
(Римляни 3:31; 6:15)

Така, понеже ние, които имаме Божието царство в себе си, сме "странници и пришълци на земята" (Евр. 11:13), ще "отдадем цезаревото на Цезаря; а Божието на Бога." (Мат. 22:21). "Защото ако не се роди някой отново, не може да види [истински да разбере и преживее] Божието царство" (Йоан. 3:3) защото "вие съдите по човешки [светски] стандарти, но **Аз [Исус] не съдя никого.**" (Йоан 8:15).

"И не бъдете съобразни с този свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля — това, което е добро, благоугодно и съвършено." (Римляни 12:2)

Учението на Исус по никакъв начин не променя инструкциите на Неговия Баща, но само увеличава истинското намерение (виж Ис. 42:21; Мат. 5:17-20). По-нататък Той обяснява тази концепция, казвайки: "И така, всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, това и вие правете на тях; защото това е, на което учат законът и пророците." (Матей 7:12). Следователно "око за око" е замислено да въздържа нас (вярващите) от вършенето на зло. Бог казва: "Ако не искате някой да извади окото ви, не изваждайте неговото." И да, както казва Исус, това е намерението на „Закона и Пророците“:

""Да не кажеш: Ще отплатя за злото! Чакай ГОСПОДА и Той ще те избави... защото праведният седем пъти пада и пак става, а безбожните ще се сринат във зло. Не се радвай, когато падне врагът ти, и сърцето ти да не се весели, когато той се препъне, ... **Не казвай: Както ми направи той, така ще му направя и аз, ще върна на човека според делата му...**" Ако този, който те мрази, е гладен,

дай му хляб да яде и ако е жаден, дай му вода да пие," (Притчи 20:22; 24:16-17, 29; 25:21)

**Нека не си мислим, че докато тези,
които са ни наранили не изповядат своите грешки,
ние сме оправдани да не им прощаваме**

Чрез словото на тяхното свидетелство

Искате ли промяна на своята перспектива относно живота? Тогава наблюдавайте заедно с мен как понятието ‘прощение’ се изпълва с изцяло ново съдържание. Когато Божият Син, Божият пълноправен Представител, висял на кръста и по този начин бил в най-срамната ситуация (Фил. 2:8), и когато убийците му, нашите представители, Го предизвиквали като казвали: “Слез сега от кръста ако си Божият Син”, Той изговорил думите: “Отче, прости им, защото те не знаят какво правят.” **По този начин Той показал колко далече достига прощението на Отец и че единствената бариера за него се намира в нашата упоритост и никога в Неговия характер.** Неговото изгарящо желание да прости на Своите деца било изразено също и в думите изговорени към единствения на Голгота, който потърсил милост: "И каза: Господи Иисусе, спомни си за мен, когато дойдеш в Царството Си! А Иисус му каза: Истина ти казвам: днес ще бъдеш с Мен в рая." (Лука 23:42-43). Усещате ли Неговия копнеж да прощава в този случай? Всъщност, виновникът получил този дар на прощението, представя онази малка част от човечеството, която наистина вярва, че Господ е винаги готов да показва Своята милост към тях, дори до смърт, защото Неговата милост, за разлика от нашата, трае вечно.

~ Деян Делчев (Равно поле, София, България)

*"И така, като **Божии избрани**, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благодат, смирение, кротост, дълготърпение, като си претърпявате един на друг и един на друг си прощавате, ако някой има оплакване против някого; **както и Господ е простил на вас, така прощавайте и вие.**" (Колосяни 3:12-13)*

Видяхме, че умилиствеността не означава Божият ум да стане едно с нашия, но нашият да стане едно с Неговия. *Нашият* ум (погрешното ни разбиране на Божия характер) има нужда да бъде умъртвен. *"Нека този ум бъде във вас, който е и в Христос Исус."* (Фил. 2:5).

Умът ни трябва да бъде обновен до първоначалното си състояние преди греха на Адам, за да може дори да желаем да сме угодни на Отец по Неговия начин. Гръцката дума за "покаяние" е μετανοεω (метаноео), което буквално означава: "да промениш (обновиш) нечий ум"; затова, тъй като *"Божият царство е наближило, покаяйте се [обнове ума си] и повярвайте в евангелието [добрата вест за истинския характер на нашия Баща]"* (Марко 1:15); защото *"Божията доброта е тази, която ви води към покаяние."* (Римл. 2:4).

Когато грехът следвал курса си в цялата човешка история на световните царства (Вавилон, Мидо-Персия, Гърция, Рим), за които говори пророк Данаил (Дан. 7:1-12), *"... И на Него [Човешкият Син/Месия/Исус] се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши."* (Данаил 7:13-14)

"Как така властта на 'Човешкият Син' никога няма да се унищожи от друга сила? Традиционното тълкувание е, че това е, за-

щото Бог е всемогъщ и затова, когато Той сломява властите на целия свят чрез Своята безкрайна и принудителна сила и насилие, няма да има никой друг, който да Го предизвика повече. Но на това ли ни учи принципът на меча относно Божието управление? Едно голямо не. Бог демонстрира в историята, че дори Неговата всемогъща сила не би могла да установи мир чрез насилие и принуждаваща сила [в противен случай Той би я използвал].

Ако Той би могъл [да използва всемогъща принуждаваща сила], тогава, на първо място бунтът не би се случил, и нямаше да е нужно Бог, човекът и ангелите да търпят всички тези страдания в продължение на повече от 6000 години.

Защо царството на ‘Човешкия Син’ трае вечно? Ето защо, то функционира върху противоположен принцип на всички сили, които сме виждали в историята. Той никога не използва меча, нито принудителна сила [Лука 22:49-51]. Негов е ‘Меча на Духа’ – ИСТИНА, ЛЮБОВ И СВОБОДА. В това царство, Царят и Неговите ‘служители’ представят истината с любов и оставят хората свободно да решат дали ще я приемат или отхвърлят. Вместо принудителна сила има свобода; вместо убиване на Своите опоненти, Той умира на тяхно място; вместо да принуждава поданиците Си да се покоряват, Той стопява и преобразява техните закоравели сърца чрез разкриване на непроменимата Му любов към тях. А онези, които никога не избират да бъдат хармонизирани с образа Му, Той оставя свободни ‘да си тръгнат от присъствието Му’ и да ‘викат на скалите и планините да ги скрият’. Но знайте, че напускането на Бога [единственият източник на живот] означава смърт. ‘... Да, горко им, когато ги напусна!’ (Осия 9:12).” (Емануел Ешун, *Законът на меча*, characterofgod.org).

Не се налага вече да служим на Бога поради “страх от смъртта.” Чрез начина на мислене на Новия завет вие се придвижвате от покоряване на списък с правила, като просто задължение, към любящо и неегоистично приемане на Неговия дар на благодат и покаяние, за да живеем както Бог живее – христово подобно! Вече не Му служите като унизен и изплашен слуга, на основата на

изпълнение, но заради вашето наследство чрез Христос като синове и дъщери на Бога създадени по Неговия образ и подобие.¹¹ “Законът е свят, праведен и добър” (Римл. 7:12), защото великият Законодател (Дизайнер) е свят, праведен и добър, и когато Той живее в обърнатите ум и сърце, Той обещава: “Вие ще бъдете свети, защото Аз Йехова Бог съм свят.” (Лев. 19:2).

“Тогава какво да кажем? Да останем ли в греха, за да се умножи благодатта? Да не бъде! Как ние, които сме умрели за греха, ще живеем още в него? ... като знаем това, че нашият стар човек беше разпънат с Него, за да се унищожи тялото на греха, за да не робуваме вече на греха.” (Римляни 6:1-2, 6)

Чрез силата на Неговата благодат вие повече няма да потъпквате (осквернявате) Неговото име (характер на любов). Вие ще се наслаждавате в Неговата любов и ще бъдете привлечени от нея. Ездра казва: “радостта на Йехова е вашата сила.” (Неемия 8:10). Ще позволите на Бог да пренапише Своите заповеди не на каменни плочи, но “върху плочите на сърцето ви” (Пр. 7:3) и ще заявите, “Драго ми е да върши Твоята воля, О, Боже мой: Да, законът Ти е дълбоко в сърцето ми.” (Пс. 40:8; Евр. 8:10).

Когато наистина сме направени свободни в Христос, ние получаваме силата Му да бъдем послушни – “Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни.” (Йоан 8:36). Ще бъдете НАИСТИНА свободни. Вашите “дела” ще бъдат “едно” със свободата ви. Да бъдете свободни в Христос означава, че ни е обещана съвършена свобода от Господаря на греха. Не трябва повече да сме роби на мисълта,

¹¹ За изследване на това как двата завета не са две епохи, а два начина на мислене поръчайте или свалете книгата *Верско пътуване*. (Виж вътрешната страна на задната корица).

че нямаме избор по отношение на това дали ще грешим или не. Чрез силата на Божията благодат *“грехът [престъпването на закона] няма да има власт над вас.”* (Римл. 6:14).

Винаги сме имали избор, но врагът ни е заблуждавал, че човешките същества нямат друг избор освен да съгрешават. Бог никога няма да се наложи или натрапи, когато протестираме; защото Той не контролира умовете ни без наше съгласие. Всички сме свободни да избираме каква сила ще ни управлява: *“или на греха, което води до смърт, или на послушанието, което води до правда.”* (Римл. 6:14-18).

От ранното Си детство Исус всекидневно свидетелствал за прекрасната благодат, която Отец Му предоставял. Лука пише за Исус: *“А Детето растеше, укрепваше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него.”* (Лука 2:40). Постоянно нарастващата любов на Исус към Неговия Баща Го запечатала по такъв начин, че Той не можел да бъде поклатен. Павел казва, че Исус *“бил изкушен във всички точки като нас, но без грях.”* (Евр. 4:15). Въпреки че бил роден *“по подобие на греховната плът”* както сме ние (Римл. 8:3^a), Той никога не избрал да съгреша. Той взел на Себе Си нашата греховна плът, с всички нейни тенденции към грях, но ѝ се противопоставил при всеки дъх и всяка мисъл. Също както ние сме *“участници в плът и кръв, Той самият също подобно взе участие в същото ...”* (Евр. 2:14). Исус казва, че ние ще *“победим както [точно както] аз победих”* (Откр. 3:21). Как Той победил всяко изкушение? Чрез приемане силата на Божията благодат. *“Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага във време на нужда.”* (Евреи 4:16) — точно както правел Христос! Следователно ние можем да ходим чрез вяра (с увереност) знаейки, че *“се яви Божията благодат, която носи спасение за всичките хора, като НИ учи да се отречем от безбожието и светските страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят,”* (Тит 2:11-12)

Благодат + спасение = преставаме да грешим

“в настоящия свят”

Помните ли историята на която се позовахме по-рано за “паралитика” в Матей 9:2-7? Исус не само казал: “Греховете ти са простени”, но продължил: “Стани и **ХОДИ**.” (Стих 5). Божието прощение му дало свободата да „ходи“. Видяхме също, че при друг случай Исус демонстрирал Своето прощение в полза на една обвинена прелюбодейка.

След като Исус казал на жената: “Нито аз те осъждам” (Йоан 8:11^a), Той добавил: “Иди си, и не съгрешавай повече” (Стих 11^b). Божията милост/справедливост ѝ дала свободата/изцелението от робството/осъждането на Сатана, за да си “отиде и да не съгрешава повече.” “И не отнемай напълно словото на истината от устата ми, защото се надявам на Твоите присъди. Ще пазя Твоя закон [Тора] постоянно, винаги, вечно. И ще ходя в свобода, защото се стремих към Твоите правила.” (Псалми 119:43-45)

Това е всъщност разкритото в 1 Йоан 1:9: “Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен [оправдан] да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.” (1 Йоаново 1:9). Забележете, че това прощение сочи напред — Той е праведен “да ни прости.” Това не е като думата „прости“ (минало време), която откриваме в Колосяни 2:13, където се казва: “И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си ... Той съживи с Него, **като прости** всичките ви престъпления.” (Колосяни 2:13) Този стих сочи към миналото (нещо, което вече се е осъществило) докато 1 Йоан 1:9 сочи напред (или нещо, което се случва още сега).

Каква надежда! Какво обещание!

Гръцката дума за „простен“ в Колосяни 2:13 е χαρίζομαι (*хари-зоμαι*), което означава “опрощавам, за да анулирам жалостиво греховете на някого.” Думата за “прости” в 1 Йоан 1:9 обаче е думата ἀφίμι (*афиеми*), което означава “отмахва, отделя от нас.” Точно тази дума откриваме в Матей 13:36, където се казва: “Тогава Той остави множеството и дойде вкъщи...” (Матей 13:36) Откриваме я също в 1 Коринтяни 7:11: където тя е преведена като “отмахна” във *Версията на крал Джеймс* в смисъла на “развод.” Това което 1 Йоан 1:9 всъщност казва е: “Ако изповядваме греховете си, Той [Бог] е верен и оправдан ДА ОТПРАТИ [да ни прости от] нашите грехове и да ни очисти от всяка неправда.” Това което се *получава* от вече простения грешник е прощение. Той ще ни дари пълен „развод“ от практиката на съгрешаването, когато продължаваме вярно да приемаме Неговото вечно прощение.¹²

Когато Сатана напомня даден грях, опитвайки се да ви накара да се съмнявате в Божието прощение, увеличавайки чувството ви на самоосъждане, просто помнете, че той само ви напомня за грях, който сте изповядали и който е бил простен. Той никога не би ви напомнил грях за който да нямате спомен. Защо? Защото той знае, че вие бихте го изповядали веднага и ще бъдете очистени от него. Бог, от друга страна, ви напомня за настоящ грях, не за да ви осъди, но защото вие сте Го помолили, за да може да го осъзнаете, изповядате и да бъдете очистени от него.

¹² За по-подробен поглед върху тези две думи за “прощение” виж книгата *Библейско прощение – Има ли два вида?* (Виж рекламната страница в края на тази книга).

В Новия завет Исус говори за един грях, който не може да бъде простен. Лука 12:10: "И на всеки, който би казал дума против Човешкия Син, ще му се прости; но ако някой похули Светия Дух, няма да му се прости." Как така всички грехове изговорени срещу Христос могат да бъдат простени, но онези, които богохулстват срещу Святия Дух не могат да бъдат простени? Исус говори на съвестта ни чрез Святия Дух и по този начин довежда умовете ни до убеждение в истината. Нашият Спасител ни достига и ни предлага милост чрез убеждението на Неговия Дух. Когато отхвърляме подбужданията на Духа, ние нямаме повече пътища за приемане на Божието прощение чрез Исус. Непростимият грях е, когато човекът отказва да приеме милостта на Бога. Това е когато човек реши, че грехът му е непростим; защото Божията милост е вечна (Псалм 100:5). Но когато хората отхвърлят истината и грешат до степената, при която не могат да повярват, че тези грехове могат да бъдат простени, тогава е невъзможно да бъдат простени. Те сами са решили това и Бог не може да промени умовете им. Бог не изисква смърт като наказание за греха; смъртта е сигурният резултат от вярването, че Бог няма да прости.

~ Пастор Ейдриън Ибънс (Брисбейн, Куинсланд, Австралия)

Павел ни казва, че "в Него [Исус] обитава цялата пълнота на Божеството телесно." (Кол. 2:9). След това той се моли следното ...

"[Отец] да ви даде според богатствата на Неговата слава [черти на характера] да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух [живот/присъствие] във вътрешния човек, чрез вяра да се всели

Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта, да бъдете в състояние да разберете заедно с всичките свети какво е широчината и дължината, височината и дълбочината [на Неговата любов] и да познаете [преживеете] Христовата любов, която превъзхожда всяко знание, **за да се изпълните в цялата Божия пълнота [характерни черти]." (Ефесяни 3:16-19)**

Също както Исус бил роден в грешна плът с божествена природа ("изпълнен с цялата пълнота на Бога"), ние, докато сме в същата тази грешна плът, можем да бъдем родени отново и да станем "участници в божественото естество, избягвайки покварата, която е в света чрез страстта." (2 Петр. 1:4).

Това което Отец извършил в и чрез Неговия единороден Син, Той ще извърши във всички онези, които се покоряват и умират за аза. Ние ще живеем на тази земя в пълно единство с Него, позволявайки Му да положи славата ни в пръстта и да извърши за нас това, което ние не можем да извършим за себе си

Това е истинска праведност чрез вяра. Ние ще "пазим Божиите заповеди" като пазим (съхраняваме) "вярата на Исус." (Откр. 14:12). Ние ще живеем "чрез вярата на Божия Син" докато сме "в плътта" защото Исусовата вяра е "вяра, която действа чрез любов." (Гал. 2:20; 5:6). Неговата вяра трябва да стане наша. Вярно е, че не можем да демонстрираме Божия закон (Неговия характер) със собствената си сила, но Исус дойде и живя в нашето човешко естество, и чрез Неговото съвършено послушание/подчинение **Той доказва, че човечеството, когато е в комбинация с божественото, може и ще бъде послушно на всяко едно от Божиите правила.** Ние не ставаме божествени, а „участваме“ в това. "Законът на ГОСПОДА е съвършен, освежава душата;" (Псалми 19:7)

В Откровение 14:6-7 един ангел имащ „вечното благовестие, за да прогласява на онези, които живеят на земята“ казва, „Бойте се от Бога и Му въздайте слава.“ В Откровение 18:1-4 виждаме резултатите от това вечно евангелие, когато друг „ангел слезе от небето, имайки голяма сила; и земята се просветли от славата му.“ Тези ангели (вестители) представят едно велико движение на земята, когато вестта на „вечното евангелие“ се дава с „голяма сила“ от Неговия народ. Славата на този последен ангел осветлява цялата земя. Тази слава идва от нашия Баща, когато Неговия истински характер най-накрая е чул и видян в думите и живота на Неговия народ. Това е делото, което трябва да завършим в тези последни дни. Точно както „Бог бе явен в плътта“ чрез Неговия Син (1 Тим. 3:16), Той ще бъде разкрит в плътта чрез Неговата църква (народ); „така че животът на Исус да може да се разкрие в нашата смъртна плът.“ (2 Кор. 4:11). Павел пише, че ...

„Целта на това просветление е многообразната премъдрост на Бога да стане позната [не само на онези, които населяват тази земя, но] на небесните началства и власти сега чрез църквата“ (Ефесяни 3:10)

Божият характер ще бъде защитен пред цялата вселена „чрез църквата“ – онези, които не се противопоставят на Неговата любов. Павел нарича тази изява на Бога в плътта „тайната на благочестието [светостта/правдата]“ (1 Тим. 3:16), когато Бог ще разкрие „богатствата [характерните черти] на славата на тази тайна ... която е Христос във вас, надеждата на славата.“ (Кол. 1:27).

„Но ако нашето благовестие е покрито, то е покрито за тези, които погиват, за невярващите, чиито умове е заслепил богът на

този свят [Сатана], за да не би да ги озари светлината на благовестието на славата на Христос, който е образ на Бога. Защото ние не проповядваме себе си — а Христос Исус като Господ, а себе си като ваши слуги заради Исус. Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос." (2 Коринтяни 4:3-6)

Това дело ще бъде завършено от Исус, когато Му позволим да влезе и да изследва нашите сърца и умове, излагайки греховете ни, така че да можем веднага да ги изповядаме и да приемем Неговото прощение, за да бъдем очистени от всяка неправда; защото *"Онзи, който е започнал едно добро дело във вас, ще го завърши докрай до Деня на Исус Христос."* (Филипяни 1:6) Да, скъпи братя и сестри, смъртта и възкресението на Исус не са приключили целия изкупителен план. Въпреки, че Неговата смърт и възкресение запечатват победата на нашето изкупление, има още работа, която нашият небесен Първосвещеник трябва да извърши в нас. Павел пише:

"За това и [Исус] може напълно да спасява онези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях." (Евреи 7:25); "Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятел, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!" (Римляни 5:10)

Исус и до днес все още живее в съвършена хармония с правдата на Неговия Отец така както е разкрита в Закона (Тора) и, когато на Него Му е позволено да живее в сърцето ви, Неговият настоящ свят живот във вас ви прави праведни

“Единствената истинска подготовка за идването на Господ е отделяне от греха. Няма значение колко много говорим за идването на Господ; нито колко проповядваме за знаменията на времето; нито колко се подготвяме по някакъв друг начин, дори и да продадем всичко, което имаме, и да дадем на бедните —ако не се отделяме от греха, правейки наша основна грижа това да бъдем абсолютно отде-

лени от греха, и да бъдем слуги на правдата, което води към святост, ние не се подготвяме за идването на Господ въобще ... ако нашата постоянна грижа не е изцяло да се отделим от греха, то изповедта ни е измама.” ~ А. Т. Джоунс (1850-1923)

С Исус живеещ в и чрез нас ние ще извършваме същото дело, което Отец Го бе изпратил Той да върши. Ще изявяваме Неговото име (истински характер). Трябва да бъдем истински свидетели за Бога, нашият Баща на любовта. Някои може да изповядват, че са „християни“, но техният начин на живот доказва, че те са само представители на Сатана, бащата на лъжите. Приемането на Исус като ваш личен Спасител за лична полза не е целта. Да се опитваме да бъдем добри, за да помогнем на Бога в Неговото решение да ни приеме, сякаш Той е някакъв вид Дядо Коледа, който дава добри дарове само на „добрите деца“, а на “лошите деца” парчета въглища, е едно фалшиво евангелие. Да се живее егоистично докато се твърди, че Исус живее в нас, Го представя като егоистично същество, и щом като Той е изпълнен с цялата пълнота на Бога, тогава ние представяме нашия небесен Баща като егоистично същество. Това е целта на Сатана, и живеейки и учейки по този начин, ние подсилваме неговата кауза срещу Бога. Повечето хора днес се противопоставят на концепцията за “заповеди” и то правилно, щом като Сатана е оприличил Божиите Десет заповеди на заповедите на тираничните ръководители от цялата история – Слушайте ме или ще

ви измъчвам! Обаче еврейската дума за „заповеди“ тук е דָּבָר (*дабар*) —“думи”, в контекста на “обещания”— “Имате думата Ми.”

Чрез словото на тяхното свидетелство

Ето други примери за същата граматическа конструкция, които са явни обещания, а не заповеди: “И Господ му каза: Мир на тебе; не бой се: **няма да умреш.**” (Съдии 6:23). “Тогава Давид каза на Натан: Съгреших против ГОСПОДА. А Натан каза на Давид: И ГОСПОД отмахна греха ти — **няма да умреш.**” (2 Царе 12:13).” (Виж също 2 Царе 19:23, Ер. 34:4, Ер. 38:24). “**Няма да се страхуваш** от ужас нощем, нито от стрелата, която лети денем,” (Псалми 91:5) “И ще вложи Духа Си вътре във вас и ще ви направя да ходите в наредбите Ми **и да пазите** правилата Ми, и да ги вършите.” (Езекил 36:27)

Този последен стих е обещанието на Бога, че ще вложи Духа Си в нас, което ще доведе до нас обещанието за Неговия закон в сърцата ни, а това ни прави способни да пазим всички Негови заповеди. **Спазването на Божия закон тогава НЯМА да бъде въпрос на принуждение да си послушен (поради страх от наказание) но ще бъде това, което ние естествено искаме да правим (от любов към Него). Естественият резултат от това да си изпълнен с Божия Дух е да спазваш Неговите заповеди.** “Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустър меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето.” (Евреи 4:12) Бог не се нуждае от Неговото слово, за да може да прочете какво има в сърцата ни. Библията е написана по такъв начин, че, (когато е правилно разбрана) тя ни помага да видим собствените си сърца. Това понякога се нарича принципът на огледалото.

~ Рей Фоучър, (Грийнууд, Британска Колумбия, Канада)

Когато разгледате някои от Божиите заповеди, запитайте се защо Той заповядва това. Например: Защо кражбата е нещо погрешно? Дали това е защото хората се разстройват, когато им вземат нещо, за което те са работили много, за да могат да си го позволят? Не, въпреки че това е една отрицателна последица от един

такъв акт. Кражбата е морално погрешна, защото Бог не е крадец и когато крадете, вие представяте Бога като крадец. Защо прелюбодейството е погрешно? Не защото разрушава бракове и семейства (което то наистина прави), но защото Бог винаги е верен и когато извършвате прелюбодейство вие представяте Бога като прелюбодеец. Защо нарушаването на съботата е погрешно? Защото Бог е Източникът на нашата почивка и Неговите Определени времена (Празници) са замислени като канал за увеличено получаване на Неговото присъствие (Изх. 33:14; Мат. 11:28-30; Евр. 4-та гл.); което единствено ни прави святи (Ез. 20:12, 20). Защо пожелаването е погрешно? Защото Бог не е пожелаващо Същество.

Защо нахранването на гладните, служенето на бедните духом, изцеляването на болните, посещаването на вдовиците и сираците и помагането на възрастните да пресекат улицата са морално добри действия? Защото *“Бог е любов”* и нашият Баща на любовта живее вечно по този начин. Когато четете *“не ...”* от вас се очаква да гледате на това като на обещание. Когато Отец пребъдва във вас, чрез Духа на Своя Син, Той обещава *“Ти няма да убиваш,”* защото Бог не е убиец.¹³

¹³ Някои твърдят, че еврейската дума за „убивам“ (*ратсак*) в заповедта „Не убивай“ (Във Версията на Крал Джеймс тази дума е „kill“) трябва да бъде преведена като убивам („murder“) и по този начин заповедта забранява murder, но не и killing в много други ситуации като при самозащита, военен дълг или екзекуция при смъртно наказание. Обаче във Вт. 4:42 и Числа 35:22-25, *ратсак* се използва в случай на случайно убиване (manslaughter). Би ли имало смисъл Бог да заповядва: „Не убивай случайно никого“? Аргументът е, че, ако Бог е имал предвид всяко убиване, в това число и при самозащита, военен дълг или екзекуция при смъртно наказание, тогава щяла да бъде използвана еврейската дума *мут*. Обаче, има примери за употребата на *мут* в случаи на предумишлено и неоправдано убиване като обикновено или политическо убийство (1 Царе 19:2). Ако *мут* има предвид само убиване по „праведни причини“ както мнозина твърдят, тогава Псалм 37:32 би

"Аз образувам светлината и създавам тъмнината; правя мир, творя и зло! Аз, ГОСПОД, съм, който правя всичко това." (Исая 45:7)

Как Бог би могъл да бъде Този, Който "създава тъмнината"?

Чрез оттегляне на Неговата светлина – Неговата истина.

Как Бог е създател на война или зло? Чрез оттегляне на Неговия мир – Неговото присъствие. Отсъствието на светлина създава тъмнина също както отсъствието на топлина води до студ. Невъзможно е да направиш тъмнина или студ, но светлината или топлината могат да бъдат оттеглени и резултатът е тъмнина и студ. (Тъмнината, по дефиниция, е отсъствието на светлина; студът, по дефиниция, е отсъствието на топлина.)

Отсъствието на живот е смърт. Отсъствието на добро създава зло.

Когато Бог на светлината, живота и добротата се оттегли,
резултатът е тъмнина, смърт и зло.

учел, че нечестив човек може да убие праведен поради праведни причини: "Нечестивият наблюдава праведния, и се опитва да го убие [мут]." Но може ли нечестив човек някога да извърши нещо праведно? А какво да кажем за този въпрос: Ако *ратсак* означава само "murder" и е забранено от Бога, защо Бог би заповядвал точно обратното в Числа 35:30: "Който убие човек, убиецът (the murderer) [*ратсак*] да бъде предаден на смърт [*ратсак*] чрез устата на свидетели ..." Дали Бог казва, че е оправдано убиецът ("the murderer") да бъде убит ("murdered") чрез устата на свидетели"? Ейдриън Ибънс пише: "Ако Бог и Неговият Син убиват хора, тогава Те имат смърт в Духа Си. Ако това беше вярно, смъртта никога не би могла да бъде унищожена и не би била смятана за враг [1 Кор. 15:26] ... Христос не просто има вечен живот, Той е вечен живот. Не може да бъдете вечен живот и в същото време да имате смърт във вашия характер, просто не е възможно!" (*Agape*, стр. 130. Свалете *Agape* безплатно. Виж вътрешната страна на задната корица).

“Но чакай!”, ще изкрещят някои проникателни ученици на Библията: “Във Вт. 32:39 самият Бог казва: ‘Аз убивам, и Аз съживявам; Аз наранявам, и Аз изцелявам ...’” Други ще кажат: “В Екл. 3:3 се казва, че има ‘време за убиване, и време за изцеление ...’” А, да, но не сме ли виждали благословенията и проклятията, които идват като резултат във връзка с Божието собствено присъствие?

И моля не забравяйте, че Божието присъствие е пояждащ огън за греха където и да се намира. Когато Бог казва “Аз убивам, и Аз съживявам” Той не казва, че убива някои хора, а други съживява. Той говори за същия индивид. Ще Му позволите ли да пояде/убие/нарани греха (“стария човек” – грешната природа) и да ви съживи/изцели чрез обитаването на Неговия Дух във вас пре-създавайки ви в ново (роден отново) творение?

“И така, ако някой е в [едно с] Христос, той е ново създание [новороден]; старото [егоистичното] премина, ето, (всичко) стана ново [неегоистично]!” (2 Коринтяни 5:17)

Винаги помнете, че докато е бил на тази болна от греха земя, самият Исус бил “презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото **отвърщат лице**, беше презрян и не Го счетохме за нищо.” (Исаия 53:3) Бог не обещава, че няма да преживявате скръб и страдание докато сте на тази земята. Исус казва, че е дошъл, “за да имаме живот и да го имаме изобилно.” (Йоан 10:10). Така че “радвайте се, доколкото сте **участници в страданията на Христос**, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава.” (1 Петрово 4:13)

Помнете, Йов не претърпял сътресения, защото Бог го съдел и наказвал за това че е грешник, нито ще направи това с вас. В притчата за житото и плевелите Исус учи, че онзи, който сее плевелите

(или трудностите на живота) по земята е *“някой враг.”* (Мат. 13:24-30).

Болест, страдание и смърт са дело на антагонистична сила. Сатана е унищожителят; Бог е възстановителят

“Никакво изпитание не ви е постигнало, освен това, което не е сполетявало и други; но Бог е верен, който няма да допусне да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изкушението ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите.” (1 Коринтяни 10:13)

*Скъпи приятели, Той има вяра във вас. Вие имате ли вяра в Него? **“Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитания, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда търпение. А търпението нека има свършено дело, за да бъдете свършени и завършени, без никакъв недостатък.”*** (Яков 1:2-4)

*“като гледаме на Иисус, Начинателя и Завършителя на вяра, който заради предстоящата Му **радост [вие и аз] издържа кръста, като презря срама**, и седна отдясно на Божия престол. Защото размислете за Този, който издържа такава враждебност против Себе Си от грешниците, за да не ви дотяга и да не ставате малодушни. ... Освен това, имали сме бащи по плът, които са ни наказвали, и ние сме ги почитали; не трябва ли много повече да се покоряваме на Отца на духовете и да живеем? Защото те са ни наказвали за кратко време, както са смятали за добре; а Той — за наша полза, **за да бъдем участници в Неговата святост.**”* (Евреи 12:2-3, 9-10)

Чрез гледане на Исус ние участваме в Неговата святост – святостта на Отец. Исус е *пълния* образ на Отец. Не частичен, сякаш Той е светлината (мир и милост) докато Отец е тъмнина (отмъстителен и жесток); защото Той е съвършения „път“ да разберем за нашия небесен Баща.

Павел казва, че Исус *“е седнал отдясно на Божия престол.”* Той е там като наш Първосвещеник, наш *“Адвокат при Отца.”* (1 Йоан 2:1), който е ЕДИНСТВЕНИЯТ *“Посредник между Бога и човека.”* (1 Тим. 2:5).

Както видяхме, това че Исус е наш Адвокат и Посредник не означава че Той и ние се опитваме да примирим Бога със себе си, но че Той и Отец действат заедно, за да ни примирят с Тях. Исус и нашият *“Адвокат заедно с Отец.”*¹⁴

*“И така,
какво да кажем
за това? Ако
Бог е откъм
нас, кой ще
бъде против
нас?”*

(Римляни 8:31)

¹⁴ Всъщност, гръцката дума за „адвокат“ тук е *παράκλητος* (*параклетос*), което е същата дума, която най-често е превеждана като *“Утешител”* или *“Помощник”* в Йоан 14:15-17, 26, говорейки за Светия Дух. Когато Исус казва „друг Утешител“ Той говори граматически *в* трето лице, а не *за* трета личност. Той говори за Своето собствено присъствие като *„Духът на истината“*, който ще живее в и чрез нас! В стих 18 Той продължава, казвайки: *“Няма да ви оставя безутешни: Ще дойда при вас.”* След това в стих 23 казва: *“Ако някой ме обича, той ще пази словото Ми, и Отец ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим Нашето обиталище в него.”* Светият Дух на Отец, чрез Исус, е наш *“Адвокат”*; наш *“Утешител”*; наш *“Помощник”* – *“Духът [пребъдващото присъствие] на истината”* в нас, което ще ни направи святи –

"Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина. ... да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, **така и те да бъдат в Нас (едно)**, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно: Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в едно, за да познае светът, че Ти си Ме пратил и **си ги възлюбил**, както си възлюбил Мен." (Йоан 17:17, 21-23).

Чрез словото на **ТЯХНОТО** свидетелство

В моето пътуване за познаване на вечно милостивия и любящ характер на нашия Баща едно нещо изпъкваше за мен, а именно, как Агапе любовта на Отец ражда вярата на Исус. Когато Отец дава всичко на Своя Син, Синът се подчинява на добрата и свършена Божия воля (Йоан 3:35; Галатяни 5:6; Йоан 6:57; Римляни 12:2. Синът живее чрез всяко слово, което излиза от устата на Бога и казва АМИН на всичко, което Отец изговаря, защото знае, че в Бога няма никаква тъмнина (Матей 4:4; Откровение 3:14; Матей 11:27; 1 Йоан 1:5). Затова Синът се наслаждава да върши волята на Своя Отец, законът на Бога е в сърцето Му, и Той живее, за да разкрие славата (характера) на Своя Баща (Псалм 40:8, 9; Йоан 17:4-6). Същият този процес се случва и в нас. Христос ни разкрива Божията любов и ако ние приемем това откровение, в нас ще се оформи вярата на Исус. Тогава ще живеем чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста, надявайки се единствено да разкрием на другите славата на нашия Отец. Христос ни дава цялото познание, което Той има за Бога, защото Бог иска да приемем Неговата Агапе любов и чрез вяра да бъдем хармонизирани с образа на Неговия Син, така че Той (Синът) да може да бъде Първороден между много братя. Да бъдем с един Баща, с един по-голям Брат, много деца – едно голямо семейство (Римляни 8:29; Исаия 9:6. Моето преживяване беше, че аз можех да позная характера на Божията любов и покорната вяра на Исус, но ако не гледам постоянно към това, няма да бъде променен в същия образ като Исус. Затова нека фиксираме погледа си в Исус, Истината за Отец, и Автора и Завършителя на вярата (Йоан 14:6; Евреи 12:2).

~ Карлос А. Хернандес, (Манати, Пуерто Рико)

Пророк Исаия пише:

"Той е [Бог], който седи над кръга на земята, и жителите е са като скакалци; който простира небето като завеса и го разпъва като шатра за живеене,... Вдигнете очите си нагоре и вижте: Кой е създал тези звезди? Извежда множеството им под брой, вика всичките по име. Поради величието на силата Му и понеже е мощен във власт, нито едно не липсва [или пада]." (Исаия 40:22, 26).

Вярвате ли в това? Вярвате ли, че чрез Божието Слово цялото небесно множество е поддържано във въздуха и в порядък обикаля своите орбити без да падне (Йов 26:7)? Вярвате ли, че Божието Слово има такова върховенство и творческа сила над цялото творение? Тогава защо не вярвате в *"Онзи, Който е способен да пази ВАС от падение [съгрешаване] и да ВИ направи да стоите радостни и безгрешни в Неговото славно присъствие."* (Юда 1:24)? Вярвате ли, че когато Божието Слово е казало *"Да бъде светлина"*, е имало светлина (Бит. 1:3)? Тогава защо не вярвате, че ще *"бъдете съвършени"*, когато Неговият творчески глас казва: *"Бъдете съвършени, както вашият небесен Баща е съвършен"* (Мат. 5:48); и *"Бъдете святи, защото Аз Йехова вашият Бог съм свят!"*? Имате ли толкова вяра колкото римския стотник както е записано в Матей 8-ма глава?

"А когато [Исус] влезе в Капернаум, един стотник дойде при Него и Му се молеше, като казваше: Господи, слугата ми лежи у дома парализиран и много се мъчи. Той му каза: Ще дойда и ще го изцеля. Стотникът в отговор Му каза: Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми; но кажи само една дума и слугата ми ще оздравее. Защото и аз съм подвластен човек и имам подчинени на мен войници; и казвам на този: Иди! — и той отива; и на друг: Ела! — и той идва; а на слугата си: Направи това! — и той го прави. Исус, като чу това, се почуди и каза на онези, които Го следваха: Истина

ви казвам: дори в Израил не съм намерил толкова голяма вяра. ... Тогава Иисус каза на стотника: Иди си. Както си повярвал, така нека ти бъде. И слугата оздравя в същия час." (Стихове 5-10, 13)

Видяхме, че Бог често говори чрез нашите предубеждения и мнения, издигайки огледало, в което можем да видим себе си в нашето истинско отношение към Него. Павел загатва за тази истина като казва:

*"Защото сега виждаме неясно, като в огледало, а тогава ще видим лице в лице..."
(1 Коринтяни 13:12)*

Опитайте следния експеримент: идете в мрачна стая по време на слънчев ден и погледнете през прозореца. Какво виждате? Няма да видите нищо освен светлина, която осветлява ясно цялата сцена. След това вечерта направете същото, когато навън е тъмно. Стойте в осветена стая и гледайте към тъмнината. Какво виждате? Ще видите собственото си отражение всред тъмнината и неясни образи. Ето защо, когато четете Стария завет, ако виждате само тъмнина, кръвопролитие и насилие, с всичките техни страх и осъдителност, "едно служение на смъртта", без проектирането на светлината от Новия завет през целия Стар завет, нашият Баща казва: "Ти си помисли, че съм съвсем като теб." (Пс. 50:21).

"... Защото и до днес същото това покривало стои при прочитането на Стария Завет, като не се открива, защото то се отмахва в Христос. ... но когато Израил се обърне към Господа, покривалото се отмахва. А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода." (2 Коринтяни 3:14,16-17)

Покривалото на недоразумението е премахнато от живота на Исус. Когато вярвате, че Божият Син е *пълното* откровение на Божия характер, покривалото е премахнато и тази светлина ще освети всички Писания на Стария завет. Тогава ще имате ВЕЧНО евангелие/завет, което потвърждава истината, че Бог е винаги *“милостив, жалостив, дълготърпелив и пълен с доброта и истина.”*

Ако позволяваме на Исус напълно да пребъдва в нас, покривалото ще бъде премахнато. Така, когато гледаме към Стария завет, ще виждаме през очите на Исус. Нашето възприемане на Отец ще става все по-ясно и когато гледаме Неговия красив и непроменен характер, ние самите ще бъдем променени:

*“А ние всички, с **открито лице**, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.” (2 Коринтяни 3:18)*

С Неговата любов пребъдваща в нас “нашата любов се усъвършенства” а “съвършената любов изгонва страха.” (1 Йоан 4:17-18)

Моята молитва е всички вие покорно да потърсите и гледате нашия Господ и Спасител Исус Христос и да приемете името (характера) на Неговия Отец на челата си, преобразявайки ви по Негово подобие чрез обновяването на ума ви, така че и вие също да *“пеете нова песен.”* (Откр. 14:3). Ще пеем с псалмиста:

“Пейте на ГОСПОДА нова песен, пейте на ГОСПОДА, цяла земя! Пейте на ГОСПОДА, благославяйте Името Му, възвестявайте от ден на ден спасението Му! Прогласявайте между езичниците Неговата слава, между всичките народи — чудните Му дела, защото ГОСПОД е велик и всеславен, страшен е над всички богове. Защото

всичките богове на народите са нищо, а ГОСПОД е направил небесата. ... поклонете се на ГОСПОДА в свято великолепие! Треперете пред Него, цяла земя!" (Псалми 96:1-5,9)

В Божието царство "макар и да живеем в плът, ние не воюваме по плът. Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос." (2 Коринтяни 10:3-5) Нашата битка "не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този свят, срещу духовете на злото в небесните места." (Ефесяни 6:12)

Истинската битка между Бог и Сатана не е за Средния изток, но за нашите умове

Както в Деня на Петдесетницата, когато Духът валял върху Божия народ (Деяния 2-ра глава), ще има и късен дъжд точно преди второто идване на Христос и Божият народ още веднъж ще бъде съживен и резултатът от това ще има едно завръщане към първоначалното благочестие

Когато Тората (Закона: характера на Отец) е изписана в нашите умове чрез Духа на Исус, Бог ще "пленява всяка мисъл да се покорява на Христос." Павел пише: "Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно. ... Защото: "Кой е познал ума на Господа, за да може да Го научи?" **А ние имаме ум Христов.**" (1 Коринтяни 2:14, 16)

С ума на Исус в нас ще бъдем в хармония с "познанието за Бога." Бог е казал, че без този ум ние "загиваме поради липсата на познание" (Осия 4:1-2, 6), защото "онези, които живеят

чрез меча [плътски оръжия и принуда], ще загинат от меча." (Мат. 26:52; Откр. 13:10). Обединени в Христос ще живеем "Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Йехова." (Зах. 4:6). Онези, които Му се покланят, ще Му се поклонят "в дух и истина" (Йоан 4:23-24) и ще бъдат подготвени да живеят на новата земя.

"И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и морето го няма вече [разделение]. ... И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях — техен Бог [Който се грижи за тях]. Той ще избърше всяка сълза от очите им и **смърт няма да има вече** [на никого и на нищо], няма да има вече нито жалеене, нито писък, **нито болка**; първото премина." (Откровение 21:1,3-4)

"В онзи ден ще склуча за тях завет с полските зверове и с небесните птици, и с пълзящите по земята; и **ще строша лък и меч, и война от земята**, и ще им дам да живеят в безопасност." (Осия 2:18)

"И много народи ще отидат и ще кажат: Елате, да се изкачим на хълма ГОСПОДЕН, в дома на Якововия Бог! **Той ще ни научи на пътищата Си, и ще ходим в пътеките Му.** Защото от Сион ще излезе поучението и словото ГОСПОДНО — от Ерусалим. Бог ще съди между народите и ще отсъжда между много племена.

И те ще изковат мечовете си на плугове и копията си — на сърпове. **Народ против народ няма да вдигне меч и няма вече да се учат на война...** "Вълкът ще живее с агнето, рисът ще си почива с ярето, телето, лъвчето и угоените ще бъдат заедно и малко дете ще ги води. Кравата и мечката ще пасат и малките им ще си почиват заедно, и лъвът ще яде слама както говедото. Сукалче ще играе над дупката на пепелянка и отбито дете ще слага ръката си в гнездото на усойница. **Няма да се върши зло и няма да се погубва по целия Ми свят хълм, защото земята ще се изпълни със знание за**

ГОСПОДА, както водите покриват морето." (Исая 2:3-4; 11:6-9, Виж също Евреи 12:18, 22-24).

В Данаил 7-ма глава Данаил предсказва за една система, която ще се опита да изопачи всичко, което Месията е дошъл да направи. Тази система ще *“замисли да промени Определените времена и Закона.”* (Виж Дан. 7:25). Вместо Божият закон да бъде духовен (Римл. 7:14) тази система ще го описва като нищо повече от произволно наложени правила, юридически кодекс, който може да бъде променян, и че ако тези правила бъдат нарушени от някого, той трябва да бъде наказан. **В този период на църковната история, познат като “Мрачните векове”, хората започнали да гледат на Бога като на някой, който действа не по-различно от нас и по този начин всявали страх и осъдителност в умовете вместо любов.**

Данаил продължава като казва, че след стотици години промиване мозъците на хората от тази система, Бог ще седне на Своя трон и *“огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги.”* (Данаил 7:10) Нашите необърнати умове виждат тази съдебна сцена като страшна гледка, при която Бог ще седне и ще прегледа всичките ни грехове готов да ни постави под съд и след това да ни осъди на смърт. Трябва да се обърне внимание на това, че Данаил 7-ма глава е била написана на арамейски, но когато Данаил говори за това „видение“ в Данаил 8-ма и 9-та глави, той използва еврейската дума מַרְאֵה (*mare*; Дан. 9:24), която също съдържа концепцията за „огледало“. Женският род на тази дума е използван от Мойсей в Изход 38:8, говорейки за бронзовия умивалник, който бил направен *“от огледалата [мара] на жените, които служеха при входа на шатъра за срещане.”*

Този умивалник бил в двора *извън* светилището заедно с олтар за всеизгаряне, който също бил покрит с бронз. (Всеки предмет *вътре* в светилището бил покрит със злато). Бронзът е *направена от човека* сплав от мед и калай. Калаят е идентифициран с шлага (Ис. 1:25; Версия на Крал Джеймс), разкривайки, че провежданите в двора ритуали били с цел човекът да гледа и *отрази* собственото си нечисто вярване за наказателно заместничество и нашият основан на умилостивяването погрешен начин на мислене. Ето защо Йоан, докато е във видение бил инструктиран да “измери храма на Бога, олтара [кадилният], и онези, които се покланят там” но му било казано да не измерва двора “защото той е даден на езичниците.” (Откр. 11:1-2). “Езичниците” тук представят всички онези невярващи, които не желаят да следват Исус, нашия Първосвещеник, към едно по-дълбоко и по-чисто разбиране на познанието за Бога и Неговите пътища. Те избрали да не влизат в небесния храм (светилището) чрез вяра и да се “поклонят там.” (Евр. 8:1-2; 7:22-25).

И така, ако трябваше да останем в двора и да гледаме към тази съдебна сцена, която се намира в книгата на Данаил с покривало на очите ни и без светлината на вечното евангелие, само ще виждаме и преживяваме едно отражение на собствената ни паднала система на справедливост.¹⁵ Обаче, когато покривалото е премахнато, ние виждаме само един любящ Бог, който ни “проучва” като отворени книги пред Себе Си, изследвайки и **диагностицирайки** нашия канцерогенен проблем с греха. А след това, познавайки нашето състояние, Той деликатно се опитва да очисти записа на греха ни. Как Христос прави това? Не и като манипулира със (променя) записите

¹⁵ За по-подробно изследване значението на бронза/месинга в Писанието и защо Исус говори за Себе Си като за бронзовата/месинговата змия направена от Мойсей в Числа 21:4-9 (виж Йоан 3:14) моля отнесете се към книгата *Кръст проучен и кръст срещнат*. (Виж вътрешната страна на задната корица).

както някои може да учат, или като ни скрива зад Себе Си, за да ни защити от един разгневен Баща, както може да учи традиционното християнство. Не. Но по-скоро чрез това, че нашият Баща ни изпълва (обеднява) с Неговия живот (Дух) чрез Исус (нашето единствено лекарство) така че греховете ни да преминат в “ремисия.” В резултат на това, нашият стар човек“ (естество) умира, и това довежда до изцеление, докато бъдем *“хармонизирани [променени] с образа на Неговия Син”* (Римл. 8:29) с изчистено здравно досие (запис) – без повече да съгрешаваме.

Подобно както в случая с паралитика и прелюбодейката, Божията милост ще доведе до истинска справедливост (оправдание). Тя ще ни настрои така че да сме в синхрон с нашия небесен Баща, който ни подсилва да ходим в истинския път на освещението (“иди си и не съгрешавай повече”).

Да бъдеш „покрит“ с Христовата кръв означава много повече от това, което сме били учени. Исус ни казва да „пием“ Неговата кръв (Неговия живот), позволявайки Му да стане едно с нас, защото *“който яде Моята плът и пие Моята кръв, обитава в Мен, и Аз в Него.”* (Йоан 6:53-58). Да бъдеш „покрит“ с кръвта на Исус е Неговият живот в нас да ни изпълва до степента, при която сърцата ни са доведени в хармония с Неговото сърце. Желанията ни са променени, за да са в единство с Неговите. Ние мислим Неговите мисли и живеем Неговия живот. Само тогава Отец ще погледне на праведността на Неговия Син като покривало, защото Неговата правда ще бъде напълно възпроизведена в нас. Когато Божието новозаветно обещание за изписване на Неговия закон (характер) в нашите сърца хване корен (Евр. 10:16), Той обещава: *“Аз ще бъда милостив към тяхната неправедност, и греховете им няма да помня вече.”* (Стих 17).

Защо Той няма да помни нашите грехове?

Защото ние няма да Му ги напомняме

“който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен [агапе] Син,” (Колосяни 1:13).

При кръщението на Исус Отец проговорил, казвайки: *“Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.”* (Мат. 3:17). Гръцката дума за “възлюбен” тук е *агапетос*, което разкрива, че Исус е Този, на Когото Отец е ДАЛ всичко (Йоан 3:35) и Той е ДАЛ на всички нас Своя възлюбен Син, за да може да ОТДАДЕМ (отразим) обратно цялата слава на Него — така Божият план за живота е възстановен.

“а надеждата не посрамя, защото Божията любов [агапе/Христос] е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е ДАДЕН.” ... [затова] “Вижте каква любов [агапе] ни е ДАЛ Отец — да се наречем Божи деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна.” (Римляни 5:5; 1 Йоаново 3:1)

Данаил продължава като казва, че *„съдът беше ДАДЕН на светиите на Всевишния.”* (Дан. 7:22). Думата „даден“ тук трябва да се разбира като „предоставен.“ Чрез пребъдващия Дух на Отец Той ще ни **очисти** от всеки лъжлив аргумент и всяко предубеждение, които бащата на лъжите е всадил дълбоко в сърцата и умовете ни. Чрез внимателно и покорно разсъждение нашият Баща вярно ни кани да **Го проучим като отворена книга** (Пс. 34:8), тъй като Той копнее да очисти всяка **мерзост**, която е **запуствявала** нашия душевен **храм** чрез страх и осъдителност (1 Кор. 6:18-20), и да

ни предостави (даде) **праведно разсъждение/преценка** така че да престанем да ГО съдим по погрешен начин и най-накрая да бъдем завинаги примирени с нашия непроменим, милостив, жалостив и дълготърпелив Баща на любовта.

“Но нека признаваме, че Бог е истинен, а всеки човек — лъжлив, както е писано: „за да се оправдаеш в думите Си и да победиш, когато Ти [Бог] си съден.“ (Римляни 3:4).

*“Велики и чудесни са Твоите дела, Господи,
Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища,
Царю на нациите!” (Откровение 15:3)*

*В любяща памет на Диан Джилман,
който заспа в Исус точно
преди публикуването на тази книга*

*Намирането води до загубване, загубването позволява
да намериш, живеенето води до умирање, животът ос-
тавя смъртта назад.*

*Намирането води до загубване, наистина няма друг
път за намиране на христоподобен живот.*

*Когато предадеш себе си на Исус, настъпва смърт от-
вътре, Той те очисти и освобождава от твоя грях. Азът
наистина умира, защото Исус царува, Неговата сила е
реална, Светият Дух ще действа за теб и ще те изпълва
с Христова ревност.*

*Ще желаеш да живееш за другите, защото азът повече
не царува, благодатта на Христос е достатъчна помощ,
затова слава да бъде не Неговото свято име! Издигни чело
и прослави Господ, и предай всичко на Него, защото Бог чрез
Исус Христос нашия Господ е освободил всички ни от греха.*

И така, какъв живот ще избереш днес, на скръб вина и болка или този, който Исус има за теб, който е изпълван до степената на късния дъжд? Ти избираш дали Исус ще те изпълва или ще задоволяваш себе си и ще оставиш на дявола да живее в теб.

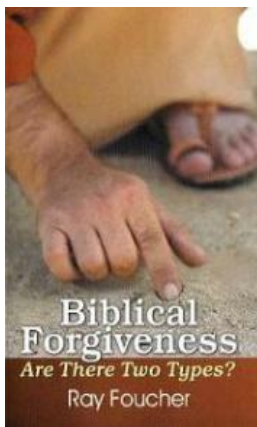
Намирането води до загубване, загубването позволява да намериш, живеенето води до умирање, животът оставя смъртта назад.

Намирането води до загубване, наистина няма друг път за намиране на христоподобен живот.

~ Диан Джилман (1945-2020) ~

Почивай в мир, приятелю!

За по-дълбоко разбиране на това, което прочетохте препоръчваме следното:

Библейско прощение

Има ли два вида?

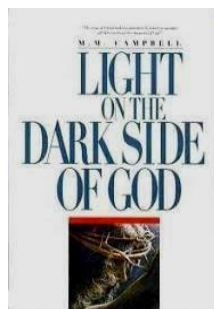
Рей Фоучър

Чрез изследване на оригиналните думи тази книга показва, че прощението е двуетапно действие. Бог прощава всеки грях, въпросът е дали ние приемаме това прощение. Всъщност има различни гръцки думи за подарено и прието прощение. Едното винаги е безусловно докато другото е винаги условно.

Светлина в мрачната страна на Бога

Мерилин Кемпбъл

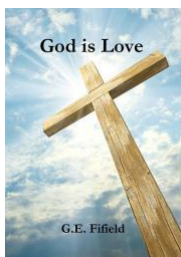
- Защо един любящ Бог би изгарял човешки същества вечно за греховете от един кратък живот?
- Как нежният Исус отразява съвършено “издишващият огън” старозаветен Бог, Който според Писанието, Той е дошъл да разкрие?
- Как може един “убиващ” Бог да каже “Не убивай” и все пак да трябва да имитираме Неговия характер?
- Защо Бог не е унищожил човешкия бунт от самото начало преди да се развие напълно?

- Имат ли човешките същества свободна воля, щом Бог планира да екзекутира онези, чиито решения не харесва?
- Как “Божията ярост” се прилага за нашето поколение?

Проследете веригата от библейски доказателства в светлината на мрачната страна на Бога, за да разкриете една удивителна, прекрасна, нова картина на Бога. Особено ако темата за Божия характер е нова за вас, тази книга ще има голяма стойност, за да започнете да виждате Бог в нова светлина. Тя представя добро обобщение на основните проблеми. Ще видите, че Бог няма мрачна страна както мнозина си представят. “... Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина.” (1 Йоан 1:5)

Свалете **БЕЗПЛАТНО** книгите **горе** от characterofgod.org

Бог е любов

Джордж Е. Файфийлд

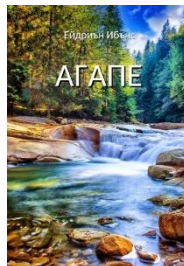
Старейшината Файфийлд разкрива нежната любов на Отец и духовното естество на закона, умилюствеността и спасителния план. Идеите в тази книга предоставят почва за едно истинско разбиране на Божия характер.

Достъпна за **БЕЗПЛАТНО** сваляне от maranathamedia.com

Агапе

Откровение за любящия характер на Отец

Ейдриън Ибънс

В определени случаи Библията изглежда правеше невъзможно примиряването на привидните противоречия, които представяше пред мен. Споделям с вас тук заключението от 16 години изследване. Чрез него бях заведен в няколко страни, за да се срещна с други изследователи, тръгнали на същото пътешествие, и само какво благословение беше това за всички нас. Свидетелствам пред вас, че Бог наистина е любов. Той не е насилник. Не ни заплашва, че пече Своите отклонили се деца в пъкала цяла вечност както милиони вярват. Осъзнавам, че мнозина не са убедени, но просто ви каня да тръгнете на това пътешествие, за да видите и откриете за себе си факта, че Бог е любов. – Ейдриън Ибънс

Действията на нашия нежен Бог

Славният изгрев на един нов ден за Божия характер

Джей А. Шулбърг

Действията на нашия нежен Бог представя неопровержимо доказателство от Библията, което оправдава Бога от обвиненията, че не е грижовен, че е осъдителен, контролиращ, нечестен, с лош нрав и жесток. Книгата демонстрира, че когато цялата Библия е правилно разбрана, тя е в хармония с определителното изявление “Бог е любов.” (1 Йоан 4:8).

Кръст проучен и кръст срещнат

Влиянието и значението на Христовия кръст

Ейдриън Ибънс

Защо бил изискван кръстът и кой го е изисквал? Защо кръстът е бил необходим за спасението ни? Божият гняв бил ли е задоволен чрез смъртта на Сина Му? Какво представлява Божията справедливост и различна ли е от нашата? Защо Исус сравнява Себе Си с окачена на прът бронзова змия? Какво ни казва израилевото светилище за кръста?

Верско пътуване

Рубен Олшевски

Разбирането на темата за двата завета е важна част от проумяването на евангелието и прочитането на Писанията в правилна рамка. Книжката представя темата по един семпъл начин, за да снабди читателя със съществените елементи необходими за разбирането на тази тема. Съществува голямо объркване по темата за заветите, заради недоразумения, които са се случили в християнството преди много столетия. Простотата на заветите е проявена в живота на Авраам и точно това ни казва Павел в книгата Галатяни. "Защото е писано, че Авраам имаше двама сина — един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната — по обещание. И това има образен смисъл, защото тези

жени представляват два завета — единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар;" (Галатяни 4:22-24) Нека вашето верско пътуване бъде благословено, когато четете

Свалете книгите горе БЕЗПЛАТНО от fatheroflove-bulgaria.com

В този век на несигурност хората започват да се питат относно Божия

- Дали Бог съди и осъжда другите докато на нас заповядва да не съдим, а да обичаме другите безусловно?
- Измъчва ли Бог враговете Си в продължение на цяла вечност в огнено езеро докато в същото време заповядва на нас до обичаме враговете си?
- Изпраща ли Бог с презрение язви и мор върху хората, които избират да не Го обичат докато изисква от нас да се молим за здравето и щастието на онези, които не ни обичат?
- Не трябва ли да живеем с характер като Неговия? “Бъдете святи, защото Аз, ГОСПОД вашият Бог съм свят.” (Лев. 19:2); “Бъдете съвършени, също както вашият небесен Баща е съвършен.” (Мат. 5:48).

В Йоан 14:9 Исус казва: “Ако сте видели Мен, видели сте Отец.” Кога Исус някога е осъждал или съдел някого? Кога е измъчвал някого? Кога е убил някого? Исус съветва всички нас да помажем очите си с духовното масло, което Той предлага, за да можем да „виждаме“ ясно (Откр. 3:18). Тогава, като четем Библията с това ново зрение, завесата на страха и осъждането се отмахва (2 Кор. 3:14-16). Исус пита всеки един от нас: “Какво е писано в закона? Как четеш?” (Лука 10:26). Ключът е в това как четем Писанията. Дали ги четем чрез плътското си разбиране или чрез Духа на Христос? Когато истинският характер на нашия небесен Баща се разкрива чрез Духа на Неговия Син, започваме да виждаме, че Бог не е кръвожаден тиранин, който е против грешниците, а че Той и човекът имат общ враг, който се опитва да унищожи вярата ни в един неосъдителен Баща, Който ни обича с цялото Си сърце, с цялата Си душа и с цялата Си сила.